

RACHEL HAWKINS

HEX HALL

**

SECRETUL

A FI SAU A NU FI... DEMON!

La balul de absolvire a liceului, Sophie Mercer, o tânără cu puteri de vrăjitoare, atrage atenția tuturor asupra ei cu o vrajă care se termină foarte prost și este trimisă la Hex Hall, un fel de școală de corecție pentru așa-zișii copii Prodigium, adică vrăjitoare, zâne, magi, metamorfi, vârcolaci și, în mod excepțional, vampiri. Când înțelege că reprezintă o amenințare pentru cei pe care îi iubește, tânăra alege să se supună unui experiment periculos, în urma căruia fie își va pierde puterile, fie va muri.

Nu pierdeți continuarea! FBLONDI

„Suspansul romantic crescând și intriga palpitantă vor fi pe placul fanilor acestei serii.“

Kirkus Review

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE:

Tradiție din 1989

 www.lit.ro

ISBN 978-606-33-1561-9

9 786063 315619

R A C H E L   H A W K I N S

HEX HALL

S E C R E T U L

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

Hex Hall
Demonglass
Rachel Hawkins
Copyright © 2011 Rachel Hawkins

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Hex Hall
Secretul
Rachel Hawkins

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Seria de ficțiune a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAWKINS, RACHEL
Hex Hall. Secretul / Rachel Hawkins;
trad.: Bianca Paulevici. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1561-9
I. Paulevici, Bianca (trad.)
821.111(73)-31=135.1

*Pentru John, care a zis:
„Știi ce-i trebuie cărții ăsteia?
Mai mult foc. Și poate niște
săbii.“ De această singură dată,
scumpule, ai avut dreptate.*

CAPITOLUL I

La un liceu normal, a face ore afară, într-o superbă zi de mai, e de obicei o chestie super. Înseamnă să stai la soare, poate să citești niște poezii, să-ți lași părul să fluture în vânt...

La Hecate Hall, zisă și Școala de Corecție pentru Monștri, însemna că urma să fiu aruncată în iaz.

Colegii mei de la cursul de Persecuție a făpturilor Prodigium erau adunați în jurul apei pline de mazăgă, chiar la poalele dealului pe care se afla școala. Profesoara, doamna Vanderlyden – Vandy, așa cum îi spuneam toți – se întoarse către Cal. El era paznicul liceului, cu toate că avea doar nouăsprezece ani. Luă din mâinile lui o funie încolăcită. Cal ne așteptase lângă iaz. Când mă văzuse, îmi făcuse un abia perceptibil semn cu capul – versiunea lui pentru fluturat brațele și strigat: „Bună, Sophie!”

Cu siguranță era genul puternic și tăcut.

– Nu m-ai auzit, domnișoară Mercer? spuse Vandy, răsucind sfoara în pumn. Am zis să ieși în față.

– De fapt, doamnă Vanderlyden, am răspuns eu, încercând să nu par atât de neliniștită pe cât eram, vedeți asta?

Am făcut semn către clăia mea de păr cârlionțat.

– E un permanent și tocmai mi l-am făcut ieri, așa că... da, probabil n-ar trebui să mă ud.

Am auzit câteva chicote înfundate și, lângă mine, colega mea de cameră Jenna murmură:

– Bună replică.

În primele mele zile la Hecate aș fi fost prea îngrozită ca să-i răspund lui Vandy în felul ăsta. Dar până la sfârșitul semestrului trecut o văzusem pe străbunica mea omorându-mi cea mai bună prietenă/dușmancă, iar băiatul pe care îl iubeam mă atacase cu un cuțit.

Eram puțin mai dură acum.

Lucru pe care se pare că Vandy nu-l aprecia. Se încruntă și mai tare și izbucni:

– Treci în față!

Am mormăit câteva cuvinte alese în timp ce avansam prin mulțime. Când am ajuns pe mal, mi-am dat jos pantofii și șoselele ca să stau lângă Vandy cu picioarele în apă, strâmbându-mă din pricina noroiului cleios de sub tălpile mele goale.

Funia îmi zgârie pielea în timp ce profesoara îmi prindea mâinile, apoi picioarele. Când am sfârșit legată fedeleș, ea se ridică, aparent mândră de treaba făcută.

– Acum. În iaz.

– Ăăm... cum, mai exact?

Mă temeam că mă va pune să Țopăi prin apă până când aceasta îmi va ajunge deasupra capului, o imagine prea jenantă pentru ca măcar să mă gândesc la ea. Cal făcu un pas în față – ca să mă ajute, am sperat eu.

– Aș putea s-o arunc eu de pe ponton, doamnă Vanderlyden. Sau nu.

– Bine, zise Vandy dând scurt din cap ca și cum asta ar fi fost planul ei de la bun început.

Atunci Cal se aplecă și mă săltă în brațe.

Urmără alte chicoteli, ba chiar și câteva suspine. Știam că majoritatea fetelor și-ar fi dat un organ vital pentru ca el să le îmbrățișeze, dar m-am făcut roșie ca sfecla. Nu eram sigură că varianta asta se dovedea mai puțin jenantă decât să mă afund în apă de una singură.

– N-ai ascultat-o, nu-i așa? mă întrebă Cal cu o voce joasă în timp ce ne îndepărtam de mulțime.

– Nu, am răspuns.

În timp ce Vandy ne explica de ce cineva urma să ajungă în iaz, eu îi spuneam Jennei că *nu* tresărisem doar pentru că ieri nu știu ce puști mă strigase „Mercer“, în felul în care obișnuia s-o facă Archer Cross. Pentru că nu tresărisem. Tot așa cum cu o noapte în urmă nu avusesem un vis care recrea în cel mai mic

detaliu singurul sărut pe care eu și Archer îl împărțiserăm în noimebrie anul trecut. Doar că, în vis, pe pieptul lui nu exista nici un tatuj care să-l identifice drept un membru al organizației L'Occhio di Dio, deci nu aveam nici un motiv să ne oprim, și...

– Ce făceai? întrebă Cal.

O clipă am crezut că vorbește despre visul meu și m-am înroșit până în vârful degetelor. Apoi mi-am dat seama la ce se referea.

– A, eu... ăăă... vorbeam cu Jenna. Ei, bârfe ca între monștri.

Mi se păru că văd din nou fantoma unui zâmbet, dar el continuă:

– Vandy zise că adevăratele vrăjitoare scăpau de judecata în apă prefăcându-se că se îneacă, apoi eliberându-se cu ajutorul puterilor. Așa că vrea să te scufunzi, după care să te salvezi.

– Cred că la partea cu scufundatul mă descurc, am bombănit eu. În rest... nu sunt așa sigură.

– O să fie bine, spuse el. Iar dacă nu ieși la suprafață în câteva minute, o să te salvez eu.

Ceva mi se zbătu în piept, luându-mă prin surprindere. Nu mai simțisem nimic asemănător de la dispariția lui Archer. Probabil că nu însemna nimic. Soarele strălucea în părul blond-închis al lui Cal, iar în ochii lui căprui jucau razele de lumină reflectate în apă. În plus, mă purta în brațe de parcă n-aș fi cântărit nimic. Bineînțeles că simțeam fluturi în stomac atunci când un tip care arăta așa îmi dădea o replică demnă de un leșin.

– Mersi! am spus.

Peste umărul lui, am văzut-o pe mama urmărindu-ne de pe veranda din față a ceea ce fusese cabana lui Cal. Locuia acolo de șase luni, așteptându-l pe tata să vină, să mă ia și să mă ducă la sediul Consiliului din Londra.

Trecuse jumătate de an și noi tot îl mai așteptam.

Mama se încruntă și am vrut să-i fac un semn cu degetul mare ridicat, ca să-i transmit că sunt în regulă. Tot ce-am reușit a fost să-mi ridic mâinile legate în direcția ei, izbindu-l pe Cal în bărbie.

– Scuze.

– Nici o problemă. Trebuie să fie ciudat pentru tine s-o ai pe mama ta aici.

– Ciudat pentru mine, ciudat pentru ea, probabil ciudat și pentru tine, de vreme ce trebui să renunți la uriașul tău pat de burlac.

– Doamna Casnoff m-a lăsat să-mi instalez cada în formă de inimă dotată cu jacuzzi în noua mea cameră din cămin.

– Cal, am spus mimând uimirea, tu tocmai ai făcut o glumă?

– Poate, replică el.

Ajunseserăm la capătul pontonului. M-am uitat în jos la apă și am încercat să nu tremur.

– Eu o să mă prefac, bineînțeles, dar ai vreun sfat despre cum se presupune că ar trebui să procedez ca să nu mă înec? l-am întrebat pe Cal.

– Nu înghiți nici un pic de apă!

– A, mersi, un sfat foarte util.

Cal mă răsuci în brațe, iar eu m-am încordat. Chiar înainte să mă arunce în iaz, se aplecă și-mi șopti:

– Baftă!

Apoi am izbit apa.

Nu vă pot spune care a fost primul meu gând când m-am scufundat pentru că era compus, în mare parte, dintr-un șir de cuvinte cu patru litere. Apa era mult prea rece pentru un iaz din Georgia în luna mai și simțeam frigul pătrunzându-mi până la os. În plus, pieptul începu să mă usture aproape imediat și m-am dus până la fund, aterizând în mălul vâscos.

Bun, Sophie, mi-am zis eu, nu te panica!

Atunci am aruncat o privire la dreapta și, prin apa tulbure, am zărit un cap de mort rânjind spre mine.

M-am panicat. Primul meu impuls a fost pur omenesc: m-am îndoit de mijloc, încercând să rup sforile din jurul gleznelor cu mâinile legate. Mi-am dat repede seama că era un gest profund stupid, așa că am încercat să mă calmez și să mă concentrez asupra puterilor mele.

„Să cadă sforile!“ am rostit în gând, imaginându-mi cum legăturile alunecă de pe mine. Le-am simțit cedând puțin, însă nu destul. Problema se datora în parte faptului că magia mea provenea din pământ (sau din ceva aflat sub pământ, lucru la care încercam să nu meditez prea des) și îmi era greu să stau cu picioarele pe sol în vreme ce încercam să nu mă înec.

„SĂ CADĂ SFORILE!“, am gândit iar, de data asta cu mai multă putere.

Legăturile pocniră violent, desfăcându-se până când nu mai rămase din ele decât un mare ghem de funie plutitoare. Dacă nu mi-aș fi ținut respirația, aș fi răsuflat ușurată. Așa, am descâlcit ce mai rămăsese din frânghii și m-am împins către suprafață.

Am înnotat în sus cam treizeci de centimetri, apoi ceva mă trase înapoi la fund.

Mi-am întors privirea către glezne. Aproape mă așteptam să văd o mână scheletică înșfăcându-mă, dar nu era nimic. Acum pieptul îmi luase foc și ochii mă usturau. M-am împins în brațe și picioare, încercând să înnot la suprafață, însă era ca și cum aș fi fost ținută sub apă, deși nimic nu mă ținea.

În momentul acela panica s-a instalat cu adevărat pe măsură ce puncte negre îmi jucau prin fața ochilor. Trebuia să respir. Am împins iar, însă n-am făcut decât să mă balansez pe loc. Punctele negre deveniseră mai mari, iar presiunea din piept era chinuitoare. M-am întrebat de cât timp mă aflam acolo jos și dacă tânărul Cal avea să se țină de cuvânt și să mă salveze curând.

Deodată, am țâșnit în sus, inspirând adânc în clipa în care am ieșit la suprafață. Aerul îmi arse pieptul. Dar nu terminasem încă. Am continuat să zbor până când am ieșit complet la suprafață, aterizând grămadă pe ponton.

Am tresărit când cotul mi s-a izbit dureros de lemn. Știam că probabil fusta mi se ridicase prea sus pe coapse, însă nu reușeam să mă fac să-mi pese. Pur și simplu mi-am luat o pauză de o secundă ca să savurez aerul tras în piept. În cele din urmă m-am oprit din gâfâit și am început să respir din nou normal.

M-am așezat în fund și mi-am îndepărtat părul ud din ochi. Cal stătea la câțiva metri distanță. M-am uitat urât la el.

– Povestea cu salvatul a fost super!

Apoi mi-am dat seama că ochii lui nu erau îndreptați spre mine, ci în sus, către capătul pontonului.

I-am urmărit privirea și am văzut un bărbat suplu, cu părul negru. Stătea nemișcat, urmărindu-mă.

Deodată îmi fu din nou greu să respir.

M-am ridicat pe picioarele tremurând, aranjându-mi hainele ude learcă.

– Te simți bine? strigă bărbatul, cu chipul plin de îngrijorare.

Vocea îi era mai puternică decât m-aș fi așteptat din partea unui om atât de slab și avea un ușor accent britanic.

– N-am nimic, am zis, dar petele negre îmi reveniseră în fața ochilor, iar genunchii păreau a fi prea nesiguri ca să mă poată susține.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să leșin a fost tatăl meu, venind spre mine în timp ce mă prăbușeam pe ponton.

CAPITOLUL 2

Pentru a doua oară în șase luni, m-am trezit stând în biroul doamnei Casnoff, înfășurată într-o pătură. Prima dată fusese în noaptea în care descoperisem că Archer făcea parte din L'Occhio di Dio, un grup de vânători de demoni. Mama era lângă mine pe canapea, ținându-mă de după umeri. Tata stătea lângă biroul directoarei, ținând în mână o mapă din cânepă de Manilla, burdușită cu hârtii, în vreme ce doamna Casnoff era așezată în spatele biroului, pe scaunul ei mare și purpuriu ca un tron.

Singurele sunete din cameră erau cele făcute de tata care răsfoia toate hârțoagele alea și de dinții mei care clănțăneau, așa că, în cele din urmă, am spus:

– De ce n-a putut magia mea să mă scoată din apă?

Doamna Casnoff mă privi de parcă ar fi uitat că mă aflam acolo.

– Nici un demon nu poate scăpa din iazul acela, răspunse ea cu o voce catifelată. Există niște vrăji de protecție în el. Apa... reține tot ce nu recunoaște drept vrăjitoare, zână sau metamorf.

M-am gândit la craniu și am dat din cap. Îmi doream o ceașcă din ceaiul acela cu alcool pe care îl promisem ultima oară când fusesem aici.

– Mi-am cam dat seama de asta. Deci Vandy încerca să mă omoare?

Doamna Casnoff își țuguie buzele.

– Nu fi ridicolă! spuse ea. Clarice n-a știut despre vraja de protecție.

Poate că ar fi fost ceva mai credibilă dacă nu și-ar fi ferit atât privirea în timp ce spunea asta, dar, până să apuc să mai insist, tata aruncă mapa pe biroul doamnei Casnoff și spuse:

– Impresionant dosar ai mai adunat, Sophia. Sprijinindu-se în mâini, se lăsă pe spate și adăugă: Dacă Hecate ar oferi cursuri de haos total, nu mă îndoiesc că ai fi șefă de promoție.

Era drăguț să văd de unde îmi moștenisem sarcasmul. Desigur, asta părea să fie tot ce moștenisem de la el. Mai văzusem până atunci poze cu tata, însă era prima dată când îl întâlneam în persoană și îmi era greu să nu mă holbez. Arăta cu totul altfel decât mă așteptasem. Era chipeș, fără îndoială, dar... nu știu. Într-un fel aferat. Părea genul de tip care are multe calapoade.

Am aruncat o privire către mama și am văzut că ea avea exact opusul problemei mele. Se uita oriunde altundeva mai puțin la tata.

– Da, am zis, reîndreptându-mi atenția spre el. Semestrul trecut a fost intens.

Tata ridică din sprâncene către mine. M-am întrebat dacă o făcuse intenționat sau dacă, la fel ca și mine, nu putea ridica doar una.

– Intens? repetă el. Luă iar dosarul și îl studie peste marginea ochelarilor. În prima ta zi la Hecate ai fost atacată de un vârcolac...

– N-a fost chiar un atac, am mormăit, dar nimeni nu păru să-mi dea atenție.

– Dar, desigur, asta e o nimica toată în comparație cu ce a urmat. Tata răsfoi paginile. Ai insultat o profesoară, ceea ce a dus la consemnarea, timp de un semestru, în pivniță, cu un anume Archer Cross. Conform notițelor doamnei Casnoff referitoare la situația respectivă, voi doi ați devenit apropiați. Făcu o pauză. E o descriere adecvată a relației tale cu domnul Cross?

– Sigur, am spus printre dinții închețați.

Tata mai întoarse o pagină.

– Ei bine, se pare că voi doi ați fost... îndeajuns de apropiați încât, la un moment dat, tu să-i poți vedea însemnul organizației L'Occhio di Dio de pe piept.

La auzul acestor cuvinte m-am înroșit, iar brațul mamei se strânse în jurul meu. În ultimele șase luni îi povestisem mare parte din istoria mea cu Archer, dar nu pe toată.

Mai ales nu partea cu mine-giugiulindu-mă-cu-el-în-pivniță.

– Acum, majoritatea oamenilor ar considera că a fi aproape omorâți de către un mag care lucrează cu Ochiul e o aventură suficientă pentru un semestru. Dar tu te-ai încurcat și cu un sabbat de vrăjitoare negre condus de... Își trecu degetul de-a lungul paginii. Ah, Elodie Parris. Domnișoara Parris și prietenele ei, Anna Gilroy și Chaston Burnett, au omorât-o pe cealaltă membră a sabbatului lor, Holly Mitchell, și au trezit la viață un demon care se întâmplă să fie chiar străbunica ta, Alice Barrow.

Am simțit cum stomacul mi se face ghem. Îmi petrecusem ultimele șase luni încercând să nu mă gândesc la ce se întâmplase toamna trecută. Și să-mi fie toate citite cu vocea lipsită de emoție a tatei... ei bine, hai să zicem doar că începeam să-mi doresc să fi rămas în iaz.

– După ce Alice le-a atacat pe Chaston și Anna, a omorât-o pe Elodie, apoi tu ai ucis-o pe ea.

I-am văzut ochii alunecând de pe foaie înspre mâna mea dreaptă. O cicatrice încrețită îmi brăzda palma, amintire din noaptea aceea. Sticla demonică lasă urme, nu glumă!

Dregându-și glasul, tata puse jos hârtiile.

– Deci da, Sophia, așa zice că ai avut un semestru intens. Ironic, dacă luăm în considerare faptul că te-am trimis aici ca să fii în siguranță.

Șaisprezece ani de întrebări și acuzații îmi inundară creierul și m-am auzit izbucnind:

– Ceea ce poate că s-ar fi întâmplat, dacă cineva m-ar fi informat cum că sunt un demon.

În spatele tatei, doamna Casnoff se încruntă, și am crezut că aveam să mă aleg cu un discurs despre cum trebuie să ne respectăm vârstnicii, însă tata nu făcu decât să se uite la mine cu ochii ăia albaștri – ochii mei – și să-mi surâdă.

– *Touché.*

Zâmbetul acesta mă dădu peste cap, așa că am spus cu ochii în podea:

– Deci ești aici ca să mă duci la Londra? Aștept din noiembrie.

– La un moment dat putem discuta despre asta, da. Însă, mai întâi, aş vrea să aud punctul tău de vedere despre evenimentele semestrului trecut. Aş vrea să aud despre băiatul acela, Cross.

Resentimentele năvăliră în mine şi am scuturat din cap.

– În nici un caz. Vrei poveştile alea, poţi citi relatările pe care le-am scris pentru Consiliu. Ori poţi vorbi cu doamna Casnoff, sau cu mama, sau cu oricare dintre oamenii cărora le-am înşirat povestea în ultimele şase luni.

– Sophia, înţeleg că eşti furioasă ...

– Sophie. Nimeni nu-mi spune Sophia.

Tata strânse din buze.

– Foarte bine. Sophie, deşi frustrarea ta e perfect validă, ea nu e de ajutor în acest moment. Mi-ar plăcea ca, înainte de a trece la subiectul Deposedării tale, să stau de vorbă cu tine şi cu mama ta – ochii lui se îndreptară către mama – ca într-o familie.

– Păcat, am replicat dând la o parte pătura şi braţul mamei. Ai avut la dispoziţie şaisprezece ani să stai de vorbă cu noi ca într-o familie. Nu ţi-am cerut să vii aici pentru că eşti tatăl meu şi îmi doresc vreun soi de reuniune lacrimogenă. Ți-am cerut să vii aici ca şef al Consiliului, astfel încât să mi se ia puterile astea stupide.

Toate astea se revărsară într-un şuvoi. Îmi era teamă că, dacă încetinesc ritmul, s-ar putea să încep să plâng şi făcusem asta destul în ultimele câteva luni.

Tata mă studie, însă privirea i se răcise, şi spuse cu voce aspră:

– În cazul ăsta, ca şef al Consiliului, îţi resping cererea de a te supune ritualului Deposedării.

M-am holbat cu gura căscată.

– Nu poţi face asta!

– De fapt, poate, Sophie, interveni doamna Casnoff. Atât ca şef al Consiliului, cât şi ca tată al tău, are tot dreptul. Cel puţin până când împlineşti optsprezece ani.

– Mai e peste un an până atunci!

– Ceea ce îţi va lăsa suficient timp ca să înţelegi pe deplin implicaţiile deciziei tale, spuse tata.

M-am răsucit spre el.

– Deci, mai întâi, nimeni nu vorbește așa. În al doilea rând, eu *înțeleg* implicațiile deciziei mele. Înlăturarea puterilor mă va împiedica să omor pe cineva.

– Sophie, am mai discutat despre asta, zise mama, deschizând gura pentru prima dată de când intrasem în biroul doamnei Casnoff. Faptul că vei omorî pe cineva nu e o concluzie inevitabilă. Sau că vei încerca măcar. Tatăl tău nu și-a pierdut niciodată controlul asupra puterilor lui. Oftă, frecându-se cu o mână la ochi. Și e un gest drastic, scumpo. Nu cred că ar trebui să-ți riști viața pentru un „ce-ar fi dacă?”

– Mama ta are dreptate, spuse doamna Casnoff. Și ține minte că te-ai hotărât să te supui Deposedării la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce ai fost martoră la uciderea unei prietene. Mai mult timp pentru a-ți cântări opțiunile ar putea fi un lucru bun.

M-am așezat la loc pe canapea.

– Pricep ce spuneți voi. Chiar pricep. Dar... M-am uitat la toți trei, oprindu-mă în cele din urmă la tata, singura persoană care credeam că ar putea *înțelege* ce urma să spun. Am văzut-o pe Alice. Am văzut ce era, ce făcea, de ce era în stare. Mi-am lăsat ochii în jos către trandafirii ofiliți de pe covorul doamnei Casnoff, însă n-o vedeam decât pe Elodie, palidă și plină de sânge. Niciodată – niciodată – nu vreau să ajung așa. Chiar aș prefera să mor.

Mama scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat, iar doamna Casnoff deveni brusc fascinată de ceva de pe biroul ei.

Dar tata dădu din cap aprobator.

– În regulă, spuse el. Facem o *înțelegere*.

– James! interveni mama pe un ton tăios.

Ochii li se întâlniră și făcură un schimb de priviri, după care el continuă:

– Semestrul tău aici la Hecate Hall e pe sfârșite. Vino să-ți petreci vara cu mine, iar dacă la sfârșitul acestei perioade vei continua să-ți dorești să te supui Deposedării, am să-ți dau voie.

Am ridicat brusc din sprâncene.

– Poftim? Adică la tine acasă? În Anglia?

Pulsul mi se accelerează. Archer fusese văzut de trei ori în Anglia.

Tata făcu o pauză și, o clipă îngrozitoare, m-am întrebat dacă putea citi gânduri. Dar nu spuse decât:

– Anglia, da. Acasă la mine, nu. Peste vară eu o să stau cu... niște prieteni.

– Și pe ei n-o să-i deranjeze că îți aduci fiica?

Zâmbi, cu gândul la o glumă personală.

– Crede-mă. Au spațiu.

– Și, mai exact, ce se presupune că ar trebui să rezolve treaba asta? am întrebat.

Încercam să par semeață și disprețuitoare, dar mă tem că replica îmi ieși doar arțăgoasă.

Tata începu să scotocească în buzunarul hainei după ceva, însă, când scoase o țigară maronie și subțire, doamna Casnoff plescăi dezaprobator. Tata oftă și băgă țigara la loc.

– Sophie, spuse el cu un aer frustrat, vreau să te cunosc și să mă cunoști la rândul tău, înainte de a te hotărî să renunți la puteri și poate chiar la viață. Nici măcar nu înțelegi încă pe deplin ce înseamnă să fii un demon.

M-am gândit la oferta tatei. Pe de-o parte, acum nu eram tocmai cel mai mare fan al lui și nu știam sigur dacă voiam să petrecem timp împreună, pe un cu totul alt continent.

Dar, dacă n-o făceam, aveam să rămân demon pentru mult mai multă vreme. În plus, mama renunțase la casa pe care o închiriasse în Vermont, așa că probabil urma să-mi petrec toată vara la Hecate, doar cu ea și profesorii. Căh.

Și la urma urmei era vorba de Anglia. De Archer.

– Mamă? am zis, întrebându-mă dacă avea vreun cuvânt de spus ca mamă.

Părea destul de tulburată, ceea ce era de înțeles după ce văzuse cum era cât pe ce să fiu omorâtă, iar apoi avusese de-a face cu tata.

– O să-mi fie un dor nebun de tine, dar tatăl tău are dreptate. Ochii îi străluceau din pricina lacrimilor, însă le alungă clipind și dădu din cap aprobator. Cred că ar trebui să te duci.

- Mulțumesc, Grace, spuse tata în șoaptă.
Am tras adânc aer în piept.
- Bine, i-am zis. O să merg. Dar vreau s-o iau și pe Jenna.
Nici ea nu avea unde să se ducă în vacanța asta și îmi doream
măcar un chip prietenos pe lângă mine, dacă urma să-mi petrec
o vară întreagă explorându-mi latura demonică sau mai știu eu ce.
- Bine, replică tata fără nici o ezitare.
Asta mă luă prin surprindere, dar am încercat să par nonșalantă.
- Perfect.
- Apropo de asta, i se adresă tata doamnei Casnoff, mă întrebam
dacă ar fi în regulă ca și Alexander Callahan să vină cu noi.
- Cine naiba e Alexander Callahan? am întrebat. Aaa, da. Cal.
Era ciudat să mă gândesc la el drept *Alexander*. Părea așa un
nume formal. Cal i se potrivea mult mai bine.
- Desigur, răspunse doamna Casnoff, recăpătându-și aerul
profesional. Sunt sigură că ne putem descurca fără el timp de
câteva luni. Deși, în lipsa puterilor lui vindecătoare, cu siguranță
va trebui să investim în mai multe pansamente.
- De ce vrei să-l iei pe Cal? am întrebat.
Degetele tatei se îndreptară iar către buzunarul hainei.
- Treburi de-ale Consiliului, în mare parte. Puterile lui Alexander
sunt unice, așa că ne-am dori să-l interviuăm, poate să-i
facem și câteva teste.
- Nu-mi plăcea cum suna și ceva îmi spunea că nici lui Cal nu
avea să-i placă.
- Iar voi doi veți avea ocazia să vă cunoașteți mai bine, continuă tata.
O senzație de groază începu să mi se furișeze pe șira spinării.
- Eu și Cal ne cunoaștem destul de bine, am spus. De ce aş
vrea să-l cunosc mai îndeaproape?
- Pentru că, spuse tata, privindu-mă în sfârșit în ochi, voi doi
sunteți logodiți.

CAPITOLUL 3

Îmi trebui o jumătate de oră să-l găesc pe Cal. De fapt, asta se dovedi a fi un lucru bun pentru că am avut destul timp să găesc altceva de zis decât un șir de cuvinte formate din patru litere.

Vrăjitoarele și magii fac multe chestii ciudate, evident, dar treaba cu căsătoriile aranjate e una dintre cele mai scârboase. Când o vrăjitoare împlinește treisprezece ani, părinții ei o cuplează cu un mag disponibil, pe baza unor lucruri cum ar fi compatibilitatea puterilor și alianțele de familie. Toată povestea aduce foarte mult a secolul optsprezece.

În timp ce tropăiam prin incinta școlii, nu vedeam altceva în fața ochilor decât pe Cal stând cu tata în vreo încăpere masculină, cu fotolii de piele și animale moarte pe pereți, pufăind din trabucuri în timp ce tata mă ceda formal lui Cal. Probabil chiar bătuseră palma.

Bine, fie, nici unul dintre ei nu era tocmai genul amator de trabucuri și bătut palma, dar totuși.

Până la urmă l-am găsit pe Cal, în șopronul cu ghivece din spatele serei în care se țineau orele de Autoapărare. Talentul lui de vindecător se extindea și asupra plantelor, așa că tocmai își trecea mâinile peste o azalee maronie și ofilită când eu am trântit ușa de perete. Miji ochii când razele soarelui de după-amiază târzie se revărsară din spatele meu.

– Tu știai că sunt logodnica ta? am întrebat.

Cal mormăi ceva în barbă și reveni la plantă.

– Știai? am întrebat din nou, deși era clar că îmi promisem răspunsul.

– Da, replică el.

Am rămas acolo, așteptându-l să mai spună ceva, dar se pare că asta era tot ce avea de zis.

– Ei bine, n-o să mă mărit cu tine, am spus. Cred că toată chestia asta cu căsătoriile aranjate e scârboasă și barbară.

– Bine.

Lângă ușă să afla un sac cu pământ pentru flori, iar eu am luat un pumn cu intenția de a i-l arunca în spate. Însă, până să apuce să-l lovească, el ridică o mână și țărâna îngheță în aer. Se roti acolo câteva clipe, apoi pluti încet înapoi în sac.

– Pur și simplu nu-mi vine să cred că ai știut și mie nu mi-ai zis, am început eu, așezându-mă pe un alt sac, nedeschis.

– N-am văzut rostul.

– Ce vrea să însemne asta?

El își scutură mâinile pe blugi și se întoarse cu fața către mine. Era transpirat, iar tricoul umed i se lipea de piept într-un fel care ar fi părut interesant dacă n-aș fi fost atât de supărată pe el. Ca de obicei, semăna mai mult cu un mijlocas ofensiv din echipa de fotbal american a liceului, decât cu un mag.

Pe chipul lui nu se putea citi nimic, dar Cal era întotdeauna foarte rezervat.

– Înseamnă că n-ai crescut într-o familie Prodigium, deci știam că mariajele aranjate ți se vor părea... cum ai zis?

– Scârboase și barbare.

– Așa. Și atunci ce rost avea să te bag în sperieți, făcându-te să-mi devii ostilă?

– Nu sunt ostilă, am protestat.

Cal se uită cu subînțeles către pământul pentru flori, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

– Bine, da, dar eram furioasă pe tine pentru că nu mi-ai zis, nu pentru că suntem... logodiți. Doamne, nici măcar nu pot s-o spun! Sună prea ciudat.

– Sophie, nu înseamnă nimic, zise el aplecându-se în față și sprijinindu-se cu coatele pe genunchi. E ca un contract pentru o afacere. Nu ți-a explicat nimeni treaba asta?

Mi-o explicase Archer. El fusese logodit cu Holly, fosta colegă de cameră a Jennei, înainte ca aceasta să moară. Sigur, știind acum că el e un Ochi, mă întrebam cât de legitimă fusese legătura dintre ei. Dar în clipa aceasta nu voiam să mă gândesc la Archer.

– Da, am zis. Și putem... adică... s-o rupem, nu? Nu e bătută în cuie.

– Exact. Deci, suntem în regulă?

Am trasat cu degetul mare de la picior un model pe podeaua acoperită de pământ.

– Da, suntem în regulă.

– Bun, spuse el. Atunci nu mai trebuie să fie o situație ciudată.

– Corect, am răspuns.

Apoi am stat amândoi acolo câteva clipe într-o atmosferă stânjenitoare până când eu am zis:

– Ah! Am uitat să-ți spun că tata vrea să vii cu noi în Anglia vara asta.

I-am povestit pe scurt tot ce se întâmplase în biroul doamnei Casnoff. Păru surprins când i-am spus despre Vandy și se încrunătă când am menționat partea cu „interviul și testele” a vacanței lui de vară, dar nu mă întrerupse. Când am terminat, zise:

– Ei bine, e nasol.

– Foarte, am încuviințat.

Se ridică și se întoarse la azalee, ceea ce bănuiesc că era semnalul ca eu să plec. Dar eu am spus:

– Îmi pare rău că am încercat să arunc cu țărână în tine.

– E în regulă.

L-am așteptat să mai zică ceva. Pentru că nu spunea nimic, m-am ridicat de pe sacul cu pământ.

– Ne vedem acasă, scumpule, am murmurat în timp ce plecam.

El scoase un sunet care putea fi luat drept râs, dar era vorba de Cal, așa că mă îndoiesc.

Soarele începea să apună când am urcat treptele din față ale clădirii nebunești, pe jumătate conac interbelic, pe jumătate

instituție din stuc, care era Hecate Hall. Greierii țârâiau deja, iar broaștele orăcăiau în jurul iazului. Un vânticel blând care mirosea a caprifoi și mare făcea să tremure vița ce se cățara pe zidurile școlii. M-am întors și m-am uitat la pajiștea ce se întindea în fața mea. Prima dată când venisem aici nu putusem suferi școala, însă chiar avea să-mi lipsească pe timpul verii. Mi se întâmplaseră o mulțime de chestii de când eu și mama intraserăm pentru prima oară pe alee în mașina aia închiriată și, oricât ar fi părut de imposibil pe atunci, acum mă simțeam la Hecate Hall aproape ca acasă.

Ceva blănos îmi atinse brațul. Era Beth, un vârcolac pe care îl cunoscusem în prima mea noapte petrecută la Hecate.

– Lună plină, mârâi ea, arătând cu botul către cerul care se întuneca.

– Într-adevăr.

Când era lună plină, vârcolacii puneau stăpânire pe împrejurimi. Aruncând o privire în spatele meu, i-am văzut pe câțiva dintre ei adunându-se în foaier.

– Nu-mi vine să cred că anul școlar e pe sfârșite, spuse Beth cu vocea unei adolescente al cărei gât e plin cu cioburi de sticlă și buloane.

– Mie-mi spui! am răspuns.

Ochii îi erau galbeni și străluceau, însă, când vorbi, am citit încă în ei afecțiune.

– O să-mi fie dor de tine vara asta, Sophie.

Am zâmbit. Cu doar câteva luni în urmă Beth nu avea încredere în mine, crezând că trebuia să fiu un spion al Consiliului sau așa ceva. Din fericire, faptul că era cât pe ce să mor înlăturase suspiciunea asta. M-am întins ca s-o bat pe umăr.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, Beth.

Atunci ea se aplecă și-mi linse obrazul.

Am așteptat să plece, apoi m-am șters cu dosul mâinii. Căh!

Bun, deci nu o să-mi lipsească chiar toate lucrurile de la Hecate Hall.

Am urcat la etajul al treilea, acolo unde erau cazate toate fețele. Câteva persoane se adunaseră în salonul de pe palier, însă era o seară destul de liniștită.

Taylor, una dintre metamorfi, mă văzu și îmi făcu semn cu mâna.

– Bună, Soph! Am auzit că ai făcut o baie azi, spuse ea, observându-mi aspectul încă-târât-prin-noroi. De ce nu ți-ai schimbat hainele?

Mi-am dat o șuviță de păr după ureche.

– Eu... ăăă... n-am prea avut timp.

Taylor începu să râdă, scoțând un sunet surprinzător de gutural pentru o fată cu un aer atât de delicat.

– Voiam să spun, cu ajutorul magiei, explică ea.

A, da, desigur!

– La cum au mers lucrurile în ultima vreme, n-am vrut să risc. Dădu din cap cu simpatie.

– A, am înțeles. Mai ales după Chestia cu Patul.

Chestia cu Patul se petrecuse cu două luni în urmă. Voisem să mut un pat și mă hotărâsem să folosesc vrăjile pentru asta. Dar, în loc să se miște cu câteva zeci de centimetri, mobila zburase pe fereastră, luând cu ea o bună bucată din zid.

Doamna Casnoff nu fusese amuzată.

Mai ales din moment ce Chestia cu Patul venise în urma Incidentului cu Doritos. Jenna poftise la chipsuri de mălai. Când încercasem să le fac să apară, inundasem tot holul cu Doritos. Încă se mai vedeau firmituri de brânză între scândurile podelei. Înainte de asta fusese Povestea cu Loțiunea (cu cât spun mai puține despre asta, cu atât mai bine). De când cu Alice și Elodie, magia mea cu siguranță fusese... aiurea. Drept urmare, aproape că încetasem s-o folosesc.

După ce mi-am luat la revedere de la Taylor, mi-am continuat drumul către camera mea. Alți câțiva elevi mă salutară sau făcură comentarii despre întâlnirea mea cu iazul. Încă mă lua prin surprindere popularitatea asta proaspăt descoperită. La început am crezut că trebuie să se fi răspândit vestea că eram un demon

și toată lumea se purta frumos cu mine deoarece se temeau că o să-i mănânc. Însă conform Jennei, care era campioană la trasul cu urechea, toți încă credeau că nu eram decât o vrăjitoare neagră superputernică. Doamna Casnoff făcuse o treabă excelentă cu ascunderea adevărului despre moartea lui Elodie, ceea ce însemna că circulau tot felul de zvonuri despre ce i se întâmplase. Cel mai popular zicea că Archer se furișase înapoi pe insula Graymalkin, eu și Elodie încercaserăm să-l înfruntăm folosindu-ne magia, iar ea fusese ucisă în această tentativă.

Păcat că adevărul era mult mai complicat. Și mult mai trist.

Aproape că ajunsesem la ușa camerei mele când am surprins o mișcare cu coada ochiului. Hecate Hall era plină de fantome, așa că mereu le zăream în felul ăsta. Dar, când am văzut despre cine era vorba, am încremenit.

Chiar și ca fantomă, Elodie era încă frumoasă. Părul roșcat i se ondula în jurul feței, iar pielea îi era translucidă. Nasol că trebuia să-și petreacă eternitatea purtând uniforma școlară, dar până și pe asta o făcea să arate bine.

Se comporta exact cum par să se comporte toate fantele, adică se plimba de colo colo cu un aer buimăcit. Tehnic vorbind, ele nu fac parte din lumea noastră, însă nu trec nici în viața de dincolo, așa că sunt pur și simplu... blocate.

Îi văzusem de multe ori fantoma lui Elodie și de fiecare dată mă năpădea un val de tristețe. Fusese vina ei că murise. Ea și sabatul ei invocaseră un demon în speranța că-l vor putea lega de ele și îi vor putea folosi puterea. Ba chiar o sacrificaseră pe Holly pentru asta. Totuși, Elodie îmi oferise ultima ei scânteie de magie. Fără ea n-aș fi putut niciodată s-o ucid pe Alice.

Iar acum plutea pe lângă mine, căutând ceva din priviri, fără să atingă pământul cu picioarele.

Mi se părea aiurea ca cineva atât de energic precum fusese Elodie în timpul vieții, să fie redus la un spectru palid și trist, ce bântuie veșnic locul în care a murit.

– Mi-aș dori să poți pleca pur și simplu acolo unde ar trebui să fii, am șoptit în liniștea de pe hol.

Fantoma se întoarce și se uită drept la mine.

Am simțit cum mi se oprește inima în loc.

Era imposibil. Fantomele nu ne pot vedea sau auzi. De aceea ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că Alice nu era o fantomă, așa cum pretindea. Dar Elodie se holba la mine, iar expresia de pe chipul ei nu mai părea răătăcită, ci nervoasă, cu o urmă de dispreț.

Așa mă privea întotdeauna pe vremea când era vie.

– Elodie?

Abia dacă am murmurat cuvântul, dar mi se păru asurzitor în tăcerea care se lăsase. Ea continuă să mă studieze, însă nu-mi răspunde.

– Mă auzi? am întrebat, de data asta ceva mai tare.

O pauză. Apoi, spre uimirea mea, ea dădu ușor din cap.

– Soph?

Ușa camerei mele se deschise și Jenna scoase nasul afară.

– Cu cine vorbeai?

Mi-am răsucit capul, însă Elodie dispăruse deja.

– Cu nimeni, am răspuns eu, străduindu-mă să nu par nervoasă.

Nu era vina Jennei că mă întrerupsese în toiul unei discuții cu o fantomă, o fantomă cu care n-ar fi trebuit să pot comunica deloc.

– Unde ai fost? mă întrebă Jenna când m-am trântit pe pat. Mi-am făcut griji.

– A fost o după-amiază foarte lungă, am răspuns, apoi m-am avântat din nou în Povestea despre Biroul lui Casnoff.

Spre deosebire de Cal, Jenna avu o groază de întrebări, așa că îmi luă mult mai mult să istorisesc totul. Am omis partea despre faptul că eu și Cal eram logodiți. Jenna deja se comporta ca și cum ar fi purtat un tricou cu Echipa Cal. Nu voiam să-i dau muniție suplimentară. Când am terminat, mă simțeam prea obosită ca să mai merg măcar până la sala de mese, deși asta era, de obicei, partea mea preferată din zi.

– Anglia! suspină Jenna când m-am oprit. Îți dai seama cât de tare o să fie?

Mi-am pus un braț peste ochi.

– Sincer, Jen? Habar n-am.

Ea aruncă o pernă în mine.

– O să fie super! Și mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că mă lași să vin și eu. Mă gândeam că poate o să-ți dorești să petreci un timp singură cu tatăl tău.

– Glumești? Tu ai fost cheia afacerii, prietena mea. Nu tu Jenna, nu tu Anglia. Astea au fost condițiile mele.

Îmi mulțumi cu un zâmbet strălucitor, scuturând din cap astfel încât șuvița roz din breton să-i cadă peste ochi.

– Nu știi dacă insula aia e de ajuns de mare pentru noi două. A! Putem să folosim vreun mijloc de transport vrăjitoresc ca să ajungem acolo? Cum ar fi o vrajă de transport sau un portal magic?

– Îmi pare rău, am spus, străduindu-mă să mă ridic și să mă schimb.

La urma urmei uniforma mea păstra încă mirosul distinct al Iazului Scârbos. În seara asta aveam nevoie de un duș de cel puțin o jumătate de oră înainte de a mă băga în pat.

– L-am întrebat pe tata. Mergem cu avionul.

Jenei îi căzu falca.

– E așa o... chestie pentru oameni.

– Privește partea bună a lucrurilor, i-am spus eu, trăgând pe mine o fustă curată de culoare albastru-Hecate. E un avion privat, deci măcar e o chestie pentru oameni bogați.

Asta o înveseli și am început să ne plănuim toată garderoba pentru vară, în timp ce ne îndreptam către sala de mese.

Dar, după ce ne-am umplut farfuriile și ne-am așezat la masa noastră obișnuită, expresia de pe chipul Jenei deveni serioasă.

– Sophie, spuse ea.

– Ce-i?

Își tot împinse mâncarea de colo colo, părând a cântări ce să spună. În cele din urmă se hotărî să fie pur și simplu directă.

– Archer e în Anglia.

Bucata de șuncă pe care o mestecam se transformă în șmirghel în gura mea, însă m-am străduit să vorbesc pe un ton degajat.

– Cică. Nu sunt sigură că vorbele a doi magi – care, din câte am auzit, erau beți turtă – pot fi luate de bune.

Doar că asta nu fusese singura dată când cineva îl văzuse. Mai era și vârcolacul care zărise un tip ce se potrivea cu descrierea lui Archer atunci când Ochiul dăduse buzna într-o speluncă din Londra. Și vampirul care, cu trei luni în urmă, se luptase cu un Ochi tânăr, brunet, la câteva străzi distanță de stația Victoria.

Doamna Casnoff avea un dosar despre Archer în fundul sertarului de la birou. Masa ei era protejată de vrăji, dar se pare că nu și de pile pentru unghii și multă trudă.

– Oricum, i-am spus Jennei, coborând privirea în farfurie. Apariția aia a fost acum câteva luni.

– A fost luna trecută, mă corectă ea pe un ton care dădea de înțeles că știam asta. Iar lumea zice că e în Anglia de când a dispărut. Le-am auzit pe vrăjitoarele alea două din Savannah.

– E o insulă mare, Jenna. Și chiar dacă Archer s-ar afla acolo, mă îndoiesc că e prin preajma ființelor Prodigium. Ar fi o prostie. Archer o fi el multe lucruri, dar idiot nu-i.

Jenna își concentrează din nou atenția asupra mâncării, dar, când fasolea ei verde își încheie al treilea tur în jurul farfuriei, mi-am împins cina la o parte și am spus:

– Dă-i drumul!

Ea lăasă jos furculița și mă privi în ochi.

– Ce ai face dacă, totuși, te-ai întâlni cu el?

I-am susținut privirea cât am putut de mult. Știam ce voia să zică. Își dorea să-i spun că l-aș preda Consiliului – care aproape sigur l-ar executa – sau poate chiar că l-aș omorî cu mâna mea.

Pentru prima dată după multă vreme, mi-am permis să mi-l amintesc pe Archer, să mi-l amintesc cu adevărat. Ochii lui căprui și zâmbetul leneș. Râsul lui și felul în care mă simțeam când eram împreună. Felul în care suna glasul lui când mă striga „Mercer“.

Felul în care mă sărutase.

Mi-am coborât ochii către masă.

– Nu știu, am răspuns în cele din urmă.

Jenna oftă, dar nu mai spuse nimic pe tema asta. După câteva clipe am reînceput să vorbim despre călătorie, iar eu am făcut-o să râdă întrebându-mă cu voce tare dacă s-or fi organizând ceaiuri pentru vampiri.

– Iar când ceri Earl Grey, chiar primești Earl Grey, am încheiat eu, făcând-o pe Jenna să izbucnească într-un alt hohot de râs.

Când am părăsit sala de mese mă simțeam mai bine, iar ea trebuie să se fi simțit la fel, de vreme ce își încolăci brațul pe lângă al meu în timp ce urcam scările.

Dar gândul pe care mi-l sădise în minte refuza să se stingă, iar în noaptea aceea am adormit văzând ochii lui Archer și sperând aproape din toată inima ca el să nu se afle în Anglia.

Chiar dacă o parte nu tocmai mică din mine spera ca el să fie acolo.

CAPITOLUL 4

Trei săptămâni mai târziu, am plecat spre Anglia.

Mama și doamna Casnoff ne-au condus pe toți patru la feribot într-o după-amiază târzie. Ochii mamei erau roșii, deci știam că plânsese, dar încercă să pară veselă în timp ce ne ajuta pe mine și pe Jenna să ne încărcăm bagajele.

– Aveți grijă să faceți multe poze, îmi spuse ea. Și o să fiu foarte supărată dacă te întorci folosind cuvinte gen „suită“ ori „vagonet“.

Stăteam pe punte și briza mării ne ciufulea părul. Jenna deja revendicase o bancă la umbră, iar Cal discuta în șoaptă cu doamna Casnoff. Am văzut-o uitându-se la mine peste umărul lui și m-am întrebat ce părere avea despre plecarea mea pe timpul verii. Probabil că era entuziasmată, mă rog, atât de entuziasmată pe cât putea fi doamna Casnoff. Dumnezeu știe că nu adusesem decât necazuri la Hecate Hall.

Mă mai întrebam și dacă ar fi trebui să-i spun despre fantoma lui Elodie. De fapt, știam că ar fi trebuit. Dacă i-aș fi zis despre Alice prima dată când îmi apăruse, poate că Elodie nici n-ar mai fi o fantomă. Era un gând care mă rodea de luni și iată-mă făcând din nou aceeași greșală.

Până să apuc să mă mai gândesc la treaba asta, mama mă cuprinse în brațe. Aveam cam aceeași înălțime și i-am simțit lacrimile curgându-mi pe tâmpile.

– O să ratez aniversarea ta de luna viitoare. Până acum n-am lipsit niciodată de la ziua ta.

Aveam în gât un nod atât de mare, încât nu puteam vorbi, așa că n-am putut decât s-o îmbrățișez mai strâns.

– Sophie, spuse tata, apărând lângă mine. E timpul să plecăm.

Am dat din cap aprobator și am mai strâns-o încă o dată pe mama.

– O să te sun de o grămadă de ori, promit, i-am zis în timp ce ne dezlipeam una de alta. Și o să mă întorc cât ai clipi.

Mama își șterse obrajii cu dosul mâinii și îmi dăruí unul dintre zâmbetele ei uluitoare. Tata trase adânc aer în piept lângă mine, însă, când m-am răsucit spre el, se întorsese deja cu spatele.

– La revedere, James! strigă mama în urma lui.

Eu, Cal și Jenna am rămas lângă balustradă în timp ce feribotul se îndepărta de doc. Doamna Casnoff stătea pe mal, urmărindu-ne cu privirea, însă mama deja se întorcea în pădurea ce înconjura plaja. M-am bucurat. Era un miracol că încă nu izbucnisem în hohote de plâns.

Feribotul înainta pufăind prin apa maronie. Peste vârfurile copacilor zăream partea de sus a clădirii Hecate Hall.

– N-am mai plecat de aici de când aveam treisprezece ani, spuse Cal încet. Șase ani.

Nu-l întrebasesm niciodată ce făcuse ca să aterizeze la Hecate Hall. Pur și simplu nu părea genul de tip care să facă soiul acela de vrăji periculoase din pricina cărora magii ajungeau la școala asta. Se hotărâse să rămână aici după împlinirea vârstei de optsprezece ani, deși niciodată nu mi-a fost foarte clar dacă avuse-se de ales. Dar, cu cât ne îndepărtam mai mult de școală, cu atât părea mai tulburat.

Până și Jenna, care de regulă se purta de parcă ar fi compus o teză despre cât de nasol era la Hecate, avea acum un aer melancolic.

Am fixat cu privirea bucățița de acoperiș pe care o zăream pe cerul albastru și am avut o puternică presimțire, ca și cum soarele ar fi dispărut în spatele unui nor.

Noi trei n-o să ne mai întoarcem niciodată aici.

Gândul era atât de înfricoșător încât m-am cutremurat. Am încercat să scap de el. Era ridicol. Ne duceam în Anglia pentru trei luni și urma să ne întoarcem la Hecate în august.

Premoniția nu se număra printre puterile mele așa că eram pur și simplu paranoică.

Totuși, senzația nu mă părăsi multă vreme după ce insula Graymalkin se pierduse în zare.

– Faptul că ești un demon ar trebui să te facă imună la răul de avion, bombăneam eu multe ore mai târziu, în timp ce o elegantă mașină neagă ne purta prin zona rurală a Angliei.

Lungul zbor din Georgia până în Marea Britanie fusese relativ lipsit de evenimente. Cu excepția faptului că îl avusesem pe Cal lângă mine.

Ceea ce era în regulă. Serios!

Nu era ca și cum aș fi fost hiper-conștientă de prezența lui, tresărind în cele trei dăți când genunchiul lui se ciocnise de al meu. Iar după a treia oară, cu siguranță nu-mi aruncase un soi de privire dezgustată, spunând:

– Vrei să te liniștești?

Iar când Jenna ne privise nedumerită, nu izbucniserăm la unison:

– Nimic!

Pentru că toate astea ar fi fost ciudate, iar eu și Cal nu ne simțeam ciudat. Eram în regulă.

– O să-ți fie mai bine în curând, spuse tata.

Pentru prima dată de când îl întâlnisem, ochii îi erau strălucitori și chiar părea relaxat. Bănuiesc că întoarcerea în patria-mamă are efectul ăsta asupra unui tip.

Jenna practic sărea în sus de bucurie, dar Cal părea la fel de obosit ca și mine. Nu reușisem să adorm în avion, iar acum trăgeam ponoasele. Îmi simțeam ochii încinși, plini de nisip, și nu mă puteam gândi decât la cum o să mă prăbușesc într-un pat. La urma urmei, bietul meu corp credea că e șase dimineața, însă în Anglia se apropia ora prânzului. În plus mi se părea că mergeam cu mașina de ore întregi.

Când avionul aterizase la Londra, crezusem că automobilul urma să ne ducă la o locuință din oraș sau poate la sediul Consiliului, astfel încât tata să se poată ocupa de afaceri. Însă mașina ieși de pe străzile aglomerate și trecu pe lângă niște căsuțe îngrămădite care îmi aminteau de povestirile lui Dickens. Treptat, clădirile din cărămidă au lăsat loc pomilor și dealurilor verzi. Am văzut mai multe oi decât crezusem vreodată că există.

– Deci am venit taman până în Anglia doar ca să pierdem vremea în plină pustietate? am întrebat, sprijinindu-mi capul care mă durea de umărul Jennei.

– Da, răspunse tata.

Cal zâmbi. Păi da, bineînțeles că el ar fi fost încântat să mucezească toată vara în cine știe ce fermă englezească, mi-am zis eu morocănoasă, văzând cum mi se sfărâmă toată închipuirile despre Big Ben, Palatul Buckingham și Tower Bridge. Probabil o să aibă tot felul de plante englezești de vindecat...

Atunci am zărit o casă.

Deși s-o numesc casă era ca și cum aș fi numit *Mona Lisa* un tablou sau Hecate Hall o școală. Termenul era corect din punct de vedere tehnic, dar nici măcar nu începea să descrie obiectul real.

Locuința asta era una dintre cele mai mari construcții pe care le văzusem în viața mea și era făcută dintr-o piatră ușoară, aurie, ce părea caldă la atingere. Stătea cuibărită într-o vale luxuriantă, iar în fața ei se întindea o pajiște de culoarea smaraldului și un deal împădurit se înălța în spate. O fâșie de apă îngustă și strălucitoare se unduia grațios de-a lungul unei laturi a proprietății. Sute de geamuri, la propriu, sclipeau în lumina soarelui.

– Uau! spuse Cal, aplecându-se să se uite pe fereastră.

– Aici o să stăm? am întrebat.

Tata zâmbi din nou, părând mult prea mulțumit de sine însuși.

– Ți-am spus că o să fie loc pentru toți, zise el, iar eu m-am trezit că-i răspund cu un surâs.

Am continuat să ne privim în ochi pentru o secundă, dar eu m-am îndepărtat prima, făcând semn cu capul înspre clădire.

– Casele de genul ăsta n-au întotdeauna un nume?

– De cele mai multe ori, răspunse el. Asta este Abația Thorne.

Ceva în legătură cu numele ăla mi se părea familiar, însă nu-mi dădeam seama ce.

– A fost o biserică?

– Nu casa propriu-zisă. Ea a fost construită la sfârșitul secolului al XVI-lea. Dar cândva a existat o abație pe terenul ăsta.

Atunci intră în modulul didactic, vorbind despre cum abația fusese demolată sub domnia lui Henric al VIII-lea, iar pământul fusese dat familiei Thorne.

Dar, sinceră să fiu, nu-l prea ascultam. Mă uitam la cei câțiva oameni care ieșeau pe ușa din față a casei. Apoi am zărit o pereche de aripi și m-am întrebat cine erau, mai exact, prietenii tatei.

Mașina trecu uruind peste un pod din piatră și intră pe o alee circulară. Tata coborî primul și, în timp ce îmi deschidea portiera, mi-am dorit brusc să mă fi îmbrăcat cu ceva mai elegant decât o pereche de blugi uzați și un simplu tricou verde.

Niște trepte imposibil de late duceau către o terasă făcută din aceeași piatră aurie ca și restul casei. Acolo se aflau șase persoane: doi copii cu părul negru, care păreau să aibă cam vârsta mea, și patru adulți. Am bănuț că toți erau ființe Prodigium. Zâna era evidentă, însă percepeam magia care plutea și în jurul celorlalți.

Ziua era mai caldă decât mă așteptasem și am simțit câteva broboane de sudoare prelingându-mi-se pe sprânceană. Pietrișul îmi trosnea sub tălpi, iar în depărtare auzeam păsări ciripind. Jenna își făcu apariția lângă mine. Entuziasmul ei de mai devreme dispăruse, iar acum își trecea degetele pe suprafața pietrei sângerii.

Tata îmi puse o mână pe talie și mă conduse pe scări.

– Toată lumea, ea e Sophie. Fiica mea.

Deodată am simțit ceva iscându-mi-se în sânge. Ceva asemănător magiei, dar mai întunecat, mai puternic. Venea dinspre cei doi adolescenți din spatele grupului. Ei erau singurii care nu zâmbeau, iar băiatul – care îmi părea ciudat de cunoscut – mă privea cu furie.

Descoperirea m-a izbit în piept și abia m-am abținut să nu gâfâi.

Erau demoni.

CAPITOLUL 5

M-am holbat la copiii demoni, cuprinsă treptat de o senzație de amorțeală. Se presupunea că eu și tata eram singurii demoni din lume, deci cum...

Deodată îmi veni un gând îngrozitor: sfinte Sisoe, puștii ăștia erau *frații* mei vitregi? Tata mă târâse tocmai până în Anglia ca să pună în scenă o versiune sucită a serialului *The Brady Bunch*¹?

– Ce-i asta? am spus cu vocea gătuită, referindu-mă la ceilalți demoni.

Dar tata îmi zâmbi mândru.

– E sediul Consiliului.

În spatele meu l-am auzit pe Cal expirând lung, de parcă până atunci și-ar fi ținut respirația, în timp ce o femeie cu părul blond-întunecat se desprinsese de grup și ne întinse mâna:

– Sophia, suntem foarte fericiți să te avem alături de noi vara asta. Eu sunt Lara.

I-am strâns mâna chiar în timp ce aruncam o privire spre copiii demoni. Își șopteau ceva unul altuia.

– Lara este membru al Consiliului și adjunctul meu, s-ar putea spune, explică tata.

Lara nu mi-a eliberat mâna imediat.

– Am auzit multe despre tine, atât de la tatăl tău, cât și de la Anastasia.

– Doamna Casnoff?

---

¹ Comedie de situație care a fost difuzată în Statele Unite timp de cinci sezoane, între 1969 și 1974. Conceput de Sherwood Schwartz, serialul este centrat pe întâmplările din viața unei numeroase familii din clasa de mijloc care cuprinde șase frați vitregi ce sunt obligați să locuiască și să crească împreună. (n.tr.)

O, Doamne, dacă de acolo își adunase femeia asta bârfele despre Sophie Mercer, mă miram că mă întâmpina cu o strângere de mână, și nu cu o slujbă de exorcizare.

– Lara și Anastasia sunt surori, spuse tata.

– Aha, am spus, procesând informația.

Atunci mi-am dat seama de altceva.

– Credeam că sediul Consiliului e la Londra.

O cută adâncă, verticală se ivi între sprâncenele Larei.

– Este. Din cauza unor evenimente neprevăzute ne-am hotărât să îl mutăm pe timpul verii.

Știind acum că era sora doamnei Casnoff, vedeam – și auzeam – asemănarea. Mă întrebam dacă adolescenții demoni erau „evenimentele neprevăzute“, sau dacă se întâmplau și alte chestii aiurea. Nu m-ar fi surprins.

M-am întors către tata și i-am spus cu voce joasă:

– Ziceai că o să mergem acasă la un prieten. De ce nu mi-ai spus că mă aduci aici?

El mă privi drept în ochi.

– Pentru că dacă aș fi făcut-o, n-ai mai fi venit.

Cu coada ochiului, i-am zărit pe copiii demoni despărțindu-se de grup și îndreptându-se către masiva ușă dublă aflată chiar dincolo de terasă. Fata îmi mai aruncă o privire înainte de a intra.

– Sophie, acesta este Consiliul, spuse tata, atrăgându-mi atenția înapoi la ființele Prodigium care stăteau acolo.

– Asta-i tot? l-am auzit pe Cal șoptind.

Trebuia să recunosc că și eu eram surprinsă. Mereu îmi închipuisem Consiliul ca pe o uriașă adunare întunecată de Prodigium care poartă robe lungi sau așa ceva.

Nu știu dacă îl auzise pe Cal sau doar ne putea citi expresiile de pe chipuri, însă tata zise:

– În mod normal sunt doisprezece membri, însă acum ne aflăm aici doar noi cinci.

– Unde sunt... începu Jenna, însă fu întreruptă când unul dintre bărbați făcu un pas în față.

Era mai bătrân decât tata, iar părul alb îi lucea în bătaia soarelui.

– Eu sunt Kristopher, zise el cu o voce groasă și un accent imposibil de identificat. E o plăcere să te întâlnesc, Sophia.

Avea ochii albaștri ca gheața și nu aurii, însă cu siguranță era un metamorf. O simțeam.

Întrebându-mă dacă se transforma într-un câine Husky, m-am întors către următorul tip, lungindu-mi gâtul ca să mă uit în sus la el. Trebuie să fi avut peste doi metri, iar aripile lui uriașe mă duceau cu gândul la o pată de petrol pe apă. Erau negre, dar în ele se roteau toate culorile, de la verde la albastru și roz.

– Roderick, spuse el în timp ce mâna mea dispărea într-a lui.

Femeia se numea Elizabeth și, cu părul ei moale, cenușiu și ochelarii mici, rotunzi, îmi părea că seamănă cu bunicuța cuiva. Însă, când m-am dus să-i strâng mâna, mă trase înspre ea și îmi adulmecă părul.

Minunat! Alt vârcolac.

Tata spuse ceva despre vorbitul cu toți mai târziu și apoi ne-am îndreptat, în sfârșit, spre interiorul casei.

Când am intrat în foaier Jennei i se tăie răsuflarea și probabil că aș fi pățit la fel dacă n-aș fi fost încă amețită de pe urma un-doi-ului format din Consiliul de pe trepte plus cei doi adolescenți demoni. Era unul dintre acele spații pe care ai impresia că, oricât le-ai privi, tot n-ai vedea fiecare detaliu. Și Hecate putea fi copleșitoare, dar nu semăna nici pe departe. Podeaua din marmură alb cu negru de sub tălpile mele strălucea atât de tare încât să mă facă să mă bucur că nu purtam fustă și aproape că eram orbită de hectarele de poleială aurie ce acopereau fiecare suprafață. Ca și la școală, intrarea principală era dominată de o scară, însă aceasta era mult mai mare și sculptată din calcar alb. Treptele erau îmbrăcate într-un covor roșu ca sângele.

Deasupra capetelor noastre, plafonul curbat era acoperit cu o pictură murală, dar nu prea îmi puteam da seama ce reprezenta. Părea a fi ceva violent și tragic. Alte tablouri din cameră

zugrăveau același gen de scene: bărbați cu chipurile aspre îndreptând săbii spre femei care plângeau sau bărbați avântându-se în luptă, în vreme ce caii lor își roteau ochii cu teamă.

Tremuram. Chiar și în iunie era imposibil de crezut că îți putea fi vreodată cald într-o încăpere ca asta. Sau poate că pielea mi se făcuse ca de găină din pricina magiei, ca și cum cinci secole de vrăji s-ar fi impregnat în piatra și lemnul clădirii.

– Au statui, spuse Jenna. Pe *hol*.

Într-adevăr, două statuete din bronz ale unor femei acoperite cu văluri străjuiau treptele masive pe care, de data asta, erau aliniate și mai multe persoane. Toți purtau uniforme negre și aveau întipărite pe fețe zâmbete aproape identice.

– Ce fac oamenii ăia? Îmi șopti Jenna.

– Nu știu, am răspuns cu un rânjel înghețat, dar mă tem că s-ar putea să avem de-a face cu un număr muzical.

– Acesta este personalul casei noastre, zise tata, făcând semn cu brațul către grup. Vă vor ajuta cu plăcere în orice problemă.

– Aha, am zis încet, și mi se păru că vocea mea avea ecou în camera ca o peșteră. Foarte bine.

Dincolo de mulțime, în capul scării, se afla o uriașă boltă de marmură. Tata dădu din cap înspre ea și spuse:

– Acolo sunt birourile noastre temporare, însă pe acelea le putem vizita mai târziu. Sunt sigur că acum v-ar plăcea să vă vedeți camerele.

L-am apucat de mânecă și l-am tras departe de grup.

– De fapt, am șoptit, mie mi-ar plăcea să știu de unde au răsarit ceilalți demoni. Sunt... nu sunt fratele și sora mea, nu-i așa?

Tata făcu ochii mari în spatele ochelarilor.

– Nu, răspunse el. Doamne Dumnezeule, nu! Daisy și Nick sunt... putem discuta mai multe despre ei cu altă ocazie, dar nu, nu au nici o legătură de rudenie cu noi.

– Atunci de ce se află aici?

Tata se încruntă și dădu din umeri.

– Pentru că n-au unde altundeva să se ducă, iar acesta este locul cel mai sigur pentru ei.

Mi se părea logic.

– Corect. Pentru că voi le puteți face felul în caz că se transformă în superdemoni.

Însă tata scutură din cap nedumerit.

– Nu, Sophie, voiam să spun că e sigur pentru *ei*. Deja au existat mai multe atentate la viața lui Nick și Daisy.

Nu-mi lăsa timp să reacționez, ci ridică mâna și o chemă pe Lara. Tocurile ei pocniră pe marmură în timp ce se îndrepta către noi.

– Sophie, Lara a pregătit niște camere minunate pentru tine și oaspeții tăi. De ce nu mergeți să vă instalați? Putem vorbi mai târziu.

Clar nu era o rugămințe, așa că nu-mi rămase decât să dau din umeri și să spun:

– Sigur.

Lara ne conduse prin foaier către o intrare înaltă din piatră care adăpostea un alt șir de trepte. Mergând de-a lungul coridorului slab luminat, nu puteam scăpa de senzația că pășeam într-un cavou.

În vreme ce mergeam, Lara turuia niște statistici pe care le ascultam doar cu jumătate de ureche. Oricum erau de necrezut.

Peste treizeci de mii de metri cubi de spațiu locuibil. Mai mult de trei sute de camere, dintre care treizeci și una erau bucătării. Nouăzeci și opt de băi. Trei sute cincizeci și nouă de ferestre. Două mii patru sute șaptezeci și șase de becuri.

Jenna clătina din cap când am ajuns la etajul al patrulea, acolo unde urma să locuim noi trei. Cal fu condus primul către dormitorul lui, iar noi două am izbucnit în râs când am aruncat o privire peste umărul său. Încăperea nici că putea să i se potrivească mai puțin. De fapt, bănuiam că așternuturile și draperiile de un verde-vânătoresc erau oarecum masculine, dar mobila fusiformă, colorată în alb și auriu nu. Nici uriașul baldachin cu volănașe de deasupra patului gigantic.

– Uau, Cal! am spus, simțind că-mi vin în fire pentru prima oară de când intrasem în casa asta de nebuni. O să poți da aici

niște minunate petreceri în pijamale. Toate celelalte fete o să fie așa geloase!

Cal îmi zâmbi cu jumătate de gură și am simțit cum o parte din atmosfera ciudată dintre noi se risipește.

– Nu-i așa rău, spuse el.

Apoi se trânti pe pat și se scufundă pur și simplu în mijlocul lui. Văzându-l cum se îneca într-o mare de cuverturi pufoase și pernuțe decorative, nu m-am putut abține să izbucnesc în râs.

Lara păru ofensată.

– Patul ăla a aparținut inițial celui de-al treilea Duce de Cornwall.

– E meserie, spuse Cal cu glas înfundat.

Și ridică ambele degete mari, ceea ce mie și Jennei nu făcu decât să ne stârnească și mai tare râsul.

Încruntându-se, Lara ne conduse puțin mai departe de-a lungul holului. Deschise o ușă și în clipa următoare ne fu absolut clar că aceasta era camera Jennei. Avea draperii roz, mobilă roz, ba chiar și așternuturi de un roz închis. Ferestrele dădeau către o grădină mică și intimă. O adiere de vânt dinspre geamul deschis a adus cu ea parfumul florilor. Trebuia să recunosc că eram impresionată. Și puțin surprinsă.

– E perfectă, îi spuse Jenna Larei.

Zâmbetul îi era strălucitor, dar fața îi părea albă ca varul și brusc mi-am dat seama că Jenna nu se mai hrănise de când plecaserăm de la Hecate. Lara trebuie să se fi gândit la același lucru, pentru că traversă dormitorul și deschise un dulăpior din lemn de cireș. Înăuntru se găsea un mini-frigider, plin ochi cu pungi de sânge.

– O-negativ, spuse femeia, arătând înspre sânge ca și cum Jenna tocmai ar fi câștigat un premiu la un foarte scârbos concurs televizat. Mi s-a spus că e preferatul tău.

Prietenei mele i se întunecară ochii. Se linse pe buze.

– Este, spuse ea cu glas îngroșat.

– Atunci te lăsăm cu el, spuse Lara blând, luându-mă de braț. Camera lui Sophie e chiar alături.

– Uau, super! replică Jenna, continuând să se holbeze la sânge.

– Ne vedem mai târziu! am strigat în timp ce ieșeam.

Am presupus că Jenna abia închisese ușa și se pusese deja pe mâncat.

– Ți-am pregătit o încăpere foarte specială, spuse Lara cu o voce emoționată. Sper să-ți placă.

Deschise o ușă aflată la câteva zeci de centimetri de a Jennei.

O clipă n-am fost în stare decât să stau în prag și să mă zgâiesc cu gura căscată. Camera nu era doar specială, era... uluitoare.

O serie de trei ferestre înalte cât tot peretele dădeau spre o altă grădină, mai mare decât a Jennei. În mijlocul ei, o fântână arteziană arunca jeturi de apă sclipitoare în aerul blând al după-amiezii. Draperiile erau din satin alb, cu un model delicat de culoare verde, despre care mi-am zis că trebuie să fi imitat frunzele. Tapetul era și el de culoare albă, cu fire lungi de iarbă verde, ca o junglă, punctată din loc în loc cu flori viu colorate.

Patul însuși era alb ca zăpada, cu un baldachin din mătase crem deasupra. Aveam propria mea canapea pe care să leșin și două scaune, toate acoperite cu catifea de nuanța merelor verzi. Existau chiar și câteva dintre cărțile mele preferate așezate teanc pe noptieră și o poză cu mama pe biblioteca micuță de lângă geam.

– E minunată, i-am spus Larei și un rânjet îi despică practic fața în două.

– Mă bucur nespus, zise ea. Am vrut să te simți cât mai binevenită cu putință.

– Ai făcut o treabă excelentă, i-am răspuns eu.

Și făcuse, deși m-am gândit că avea mai puțin de-a face cu mine și mai mult cu tata. Camerele lui Cal și a Jennei erau drăguțe, dar o grijă suplimentară fusese investită în a mea. Poate doar voia să-și impresioneze șeful.

Atunci mi-am dat seama că era posibil să se dea bine pe lângă mine pentru că eu s-ar fi putut să devin șefa ei într-o bună zi. Deodată, nu-mi mai doream decât să mă întind. Dar până să pot

face asta, trebuia să vorbesc cu mama și să-i spun că ajunsese-răm în siguranță.

– E vreun telefon pe aici? am întrebat-o pe Lara.

Ea scoase un mobil din buzunarul hainei și mi-l întinse.

– De fapt, tatăl tău voia să-ți dau asta. Numărul lui e înregistrat primul, iar al mamei tale al doilea. Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva de la Hecate Hall, numărul lor e al treilea.

M-am holbat la telefon. Trecuse aproape un an de când nici nu mai văzusem un mobil, darmită să-l țin în mână. Nu erau permise la Hex Hall. M-am întrebat dacă mai știam să scriu mesaje. Apoi Lara îmi arată o masă de scris cu capac-rulou și, pentru prima dată, am remarcat elegantul laptop argintiu care stătea pe ea.

– Tatăl tău ți-a pregătit și o adresă de e-mail, așa că ești binevenită să comunici și astfel.

Și computerele erau interzise la Hecate, cel puțin pentru elevi. Doamna Casnoff cică ar fi avut unul în camera ei personală. Eu și Jenna ne petrecuserăm o foarte plictisitoare oră de „Evoluție a Magiei” speculând care ar putea fi adresa ei de e-mail. Ea credea că e ceva plicticos, de pildă pur și simplu numele ei, dar eu îmi dădusem votul (și făcusem un pariu de zece dolari) pentru HexyLady@hecatehall.edu. Bănuiesc că acum puteam afla.

– Te las s-o suni pe mama ta, spuse Lara îndreptându-se către ușă, dar, dacă mai ai nevoie de ceva, te rog să-mi dai de veste.

– S-a făcut, am zis, însă eram cu mintea în altă parte.

Tocmai observasem ușa către baia mea personală și, din câte îmi dădeam seama, încăperea era cam de trei ori mai mare decât camera de cămin de la Hecate.

Imediat ce Lara se strecură afară din încăpere, am sunat-o pe mama. Când i-am zis că mă aflu la Abația Thorne, glasul ei deveni brusc bănuitor.

– Te-a dus acolo? spuse. De ce?

– Ăăă... nu. Cred că are de-a face cu îmbrățișarea destinului meu de viitor șef al Consiliului etc. etc. Ziua „Aduceți-vă Demonul la Serviciu”.

Mama oftă.

– În regulă. Mă bucur că ați ajuns cu bine, dar te rog să-i spui tatălui tău să mă sune de îndată ce poate.

I-am promis că așa o să fac, însă, când am închis, m-am simțit copleșită de un val de oboseală. Nu prea voiam să am de-a face cu o dramă parentală peste toate celelalte.

Eram în Anglia. Cu tata. Într-o casă ridicol de mare ce mai servea drept sediu al Consiliului și locuință pentru doi alți demoni. Și, colac peste pupăză, tot nu puteam scăpa de senzația aceea ciudată, aproape ca o premoniție, care mă urmărea încă de când plecasem de la Hecate Hall.

Apoi, bineînțeles, mai era posibilitatea ca fosta mea pasiune să dea târcoale prin aceeași țară, pus pe omorât monștri.

Da, cu siguranță aveam nevoie de un pui de somn înainte să înfrunt toate astea.

M-am trântit pe pat. Poate că n-o fi aparținut vreodată unui duce, dar salteaua părea să fi fost umplută cu pene de îngerăș. Aruncându-mi pantofii, m-am cuibărit în așternutul răcoros. Totul mirosea vag a soare și iarbă verde. M-am gândit că puteam moțâi vreo oră înainte de a merge să discut cu tata. Și poate aveam s-o întreb pe Lara dacă exista o hartă sau, și mai bine, un GPS pentru clădirea asta. Am închis ochii și am adormit, încă întrebându-mă de ce numele Thorne îmi suna atât de cunoscut.

CAPITOLUL 6

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că cineva mă zgâlțâia, iar în urechi îmi răsună un strigăt. Aveam senzația că venea de la mine. Dezorientată, m-am ridicat în capul oaselor. Inima îmi bubuia în piept.

– Sophie?

Jenna stătea lângă mine pe pat, cu ochii cât cepele.

– Ce se întâmplă? am întrebat cu glas răgușit.

Dormitorul era mai întunecat decât atunci când mă culcasem și, o clipă, am crezut că mă întorsesem la Hex Hall.

– Probabil ai avut un coșmar. Țipai. Urlai, de fapt.

Ei bine, asta era jenant. Și straniu. Niciodată nu avusesem coșmaruri, nici măcar după toate cele întâmplate semestrul trecut. Mi-am scotocit mintea după orice imagine sau amintire din vis, dar era ca și cum capul mi-ar fi fost umplut cu vată. Nu-mi puteam aminti decât că alergam și că îmi era frică de... ceva. Ciudat, și gâtul mă durea, ca și cum aș fi plâns. În rest, nu rămăsesem decât cu aceeași senzație de groază pe care o avusesem pe feribot și cu un miros straniu în nări.

Fum.

Am tras adânc aer în piept, dar nici măcar mireasma soarelui din așternutul meu nu putea acoperi duhoarea.

Am încercat să zâmbesc.

– Sunt bine, am spus. Am avut doar un vis prostesc.

Deloc convinsă, Jenna își cuprinse genunchii cu brațele.

– Despre ce a fost?

– Nu prea știu, i-am mărturisit. Alergam, cred, și pe undeva prin apropiere era un foc.

Ea își răsuci șuvița roz.

– Nu sună foarte rău.

– N-a fost, dar sentimentul care a venit împreună cu el... M-am cutremurat, amintindu-mi îngrozitoare senzație de pierdere. Parcă aş fi fost speriată, evident, dar şi tristă. Mai mult decât tristă. Devastată. Oftând, m-am sprijinit de tăblia patului. Am mai simţit ceva asemănător când am plecat de la Hecate. A fost ca şi cum aş fi avut o superputernică senzație că nu ne vom mai întoarce niciodată acolo. Cel puțin nu toți trei.

Una dintre chestiile mele preferate în ceea ce-o privește pe Jenna e că n-o prea poți șoca. Poate că asta vine la pachet cu viața de vampir sau poate că așa a fost ea înainte să se schimbe. Oricum, nu se sperie de faptul că eu devenisem brusc clarvăzătoare. Își roase doar capătul unghiei de la degetul mare, cu o expresie gânditoare, apoi spuse:

– Asta e o putere a demonilor? Să vezi sau să presimți viitorul?

– De unde naiba să știi eu? Alice a fost singurul demon cu care am avut de-a face vreodată. Singura chestie pe care părea s-o facă în plus față de vrăjitoarele obișnuite era să sugă sângele oamenilor, iar asta nu e teribil de impresionant. Fără supărare.

– Nu m-am supărat. Ei bine, ai putea să-l întrebi pe tatăl tău. Nu ăsta-i rostul vacanței? Să înveți ce înseamnă să fii demon?

Am scos un sunet neclar, iar Jenna schimbă cu înțelepciune subiectul.

– Bun, deci ai avut un vis despre foc și o posibilă presimțire că vom muri cu toții în Anglia.

– Acum mă simt mult mai bine. Mersi, Jenna!

Nici nu mă băgă în seamă.

– Poate că nu înseamnă nimic. Uneori visele sunt doar vise.

– Da, am fost de acord. Probabil că ai dreptate.

– Iar dacă astea sunt singurele chestii ciudate care ți s-au întâmplat în ultima vreme, atunci de ce... Văzându-mi expresia de pe chip, lăasă fraza neterminată. Astea nu sunt singurele chestii ciudate care s-au întâmplat.

În clipa aceea tot ce-mi doream era să mă întind la loc și să-mi trag pătura peste cap. I-am spus Jennei că o văzusem pe Elodie.

Și se pare că ăsta era singurul lucru care o putea surprinde.

– S-a uitat la tine? Vrei să spui, drept la tine?

Am dat din cap aprobator, Jenna răsuflă lung, zbârlindu-și bretonul.

– Ce-a zis doamna Casnoff?

M-am fâstâcit.

– Eu... ăăă... nu prea i-am spus.

– Ce? Soph, trebuie să-i zici. Ar putea însemna ceva, iar după Alice... Uite ce e, pricep că traiul în lumea obișnuită atâta vreme ți-a creat mari probleme de încredere, dar nu trebuie să mai ții secrete față de doamna Casnoff. Ori față de mine.

Și iată că revenea cunoscutul junghi de vinovăție. Eu și Jenna nu prea discutam despre asta, însă amândouă știam că, dacă aș fi spus cuiva despre faptul că o vedeam pe Alice, atunci poate că prietena mea n-ar fi fost acuzată niciodată de atacurile împotriva Annei și a lui Chaston. Și, bineînțeles, poate că Elodie ar fi încă în viață.

– O să-i trimit mâine o scrisoare. Ah! Sau, dăă, aș putea s-o sun. Lara îmi dădu un telefon mobil.

Jenna ciuli urechile.

– Pe bune? Ce fel? Putem descărca muzică și... Se întrerupse și se scutură. Nu. Sophie Mercer, nu încerca să-mi distragi atenția cu tehnologie sexy și lucitoare. Promite-mi! spuse ea, strângându-mă de braț.

Mi-am ridicat mâna pentru ceea ce credeam eu că era salutul cercetașelor. Sau putea fi o chestie din *Star Trek*.

– Jur solemn să-i spun doamnei Casnoff că fantoma lui Elodie s-a uitat la mine. În caz contrar, jur să-i cumpăr Jennei un ponei. Un ponei vampir.

Prietena mea încercă să nu zâmbească, dar nimeni nu poate rezista unui ponei vampir.

M-am simțit de un milion de ori mai bine când am început amândouă să râdem. Jenna avea dreptate. Acum existau oameni în care puteam avea încredere, oameni care meritau să știe ce se întâmpla cu mine. Deodată mi-am simțit inima mai ușoară

și am hotărât că, Centrul pentru Demoni sau nu, Abația Thorne era un loc bun să întorc foaia, să șterg trecutul cu buretele, să... toate celelalte clișee despre luatul de la capăt.

Gata cu secretele.

– Detest faptul că ai avut un coșmar, dar mă bucur că ești trează, spuse Jenna când am terminat cu chicotitul. Voiam să vorbesc cu tine.

– Despre ce?

– A, nu știu, eventual despre faptul că taică-tău ne-a adus la sediul Consiliului? Apoi continuă, cu o expresie mai blândă. Mi-am dat seama că ceva te-a speriat de moarte.

– A fost așa evident?

– Nu, dar ca vampir pot simți subtilele schimbări în energia emoțională.

N-am făcut decât să mă uit lung la ea până când dădu ochii peste cap și spuse:

– Bine-bine, deveniseși foarte palidă și păreai gata să vomți. Un moment am crezut că o să leșini acolo. Apoi chipul i se luminează și se îndreaptă de spate. Of, Doamne, ar fi trebuit să leșini, iar Cal ar fi putut să te prindă și să te poarte în brațe pe scări. Punctă ultima parte cu un mic chiot și mă strânse de braț.

– Îmi plăceai mult mai mult când erai îmbufnată și anxioasă, Jenna.

Ea continuă să rânjească și să se foiască prin pat până când am început să râd. Aruncând pătura la o parte, am spus cu părere de rău:

– În regulă, recunosc că imaginea lui Cal purtându-mă în brațe pe scara aia elegantă e... drăguță.

Jenna suspină fericită.

– Este, nu-i așa? Iar mie nici măcar nu-mi plac tipii.

Am pufnit la auzul replicii ei, în timp ce mă aplecam să-mi pescuiesc tenișii de sub pat. Știam că probabil ar fi trebuit să-i spun pur și simplu Jennei despre logodnă, dar nu eram cu adevărat pregătită s-o discut cu nimeni înainte de a mă lămuri singură ce simțeam în legătură cu ea.

– N-a fost doar treaba cu Consiliul, i-am strigat Jennei. I-ai văzut pe puștii ăia din spate?

– Da, fata cu părul negru și tipul care seamănă cu Archer.

M-am ridicat prea repede, lovindu-mă cu capul de marginea patului.

– Poftim? am întrebat-o, frecându-mi creștetul.

– Tipul ăla. Semăna foarte tare cu Archer. De fapt, credeam că asta ar putea fi o parte a motivului pentru care arătai așa îngreșată.

Așezându-mă pe vine, am încercat să mi-l amintesc pe tip fără ca surpriza gândului „O, Doamne, ăla-i un alt demon!” să-mi întunece privirea.

– Da, am zis în cele din urmă. Cred că aducea cu el. Freză similară. Înalt. Cam încrezut.

Stomacul mi se strânse puțin și mi-am dorit ca Jenna să nu-l fi pomenit pe Archer.

– Oricum, am spus în timp ce îmi puneam pantofii, nu asta m-a băgat în sperieți. E un demon. Amândoi sunt.

Jennei îi căzu falca.

– Nu se poate! Credeam că tu și tatăl tău sunteți singurii demoni din lume.

– Și eu la fel. De unde și mutra mea de om care dă să vomite.

– Ce crezi că fac aici?

– N-am nici o idee.

Am tăcut aproximativ un minut, apoi Jenna zise:

– Ei bine, probabil că oricum sunt niște demoni jalnici. Sunt sigură că tu și tatăl tău vă pricepeți mult mai bine la demonizat.

Am rânjit spre ea.

– Jenna, cum poți să fii atât de tare?

Ea îmi răspunse cu un zâmbet.

– Încă una dintre puterile mele speciale de vampir. Se ridică de pe pat. Acum hai! Am explorat puțin cât timp tu ai tras un pui de somn de proporții epice. Ai dormit cam trei ore. Oricum, mi-a fost frică să merg prea departe de una singură.

– Ți-a fost frică? Știi că poți doborî orice îți iese în cale noaptea, nu?

Jenna ridică din umeri.

– Da, dar să fii vampir nu te ajută să nu te rătăcești. Chiar n-am chef să umblu o veșnicie prin casa asta bântuită.

– Abația Thorne nu e bântuită, am spus el. *Hecate* e bântuită. Clădirea asta e doar... altfel.

– E imensă, spuse ea cu ochii mari. N-ai auzit ce-a spus Lara? Treizeci și una de bucătării. Doar *bucătării*, Soph.

La gândul mâncării îmi lăsă gura apă.

– Mă întreb în care dintre ele se prepară cina din seara asta.

Am ieșit amândouă pe culoar. Mai multe lămpi erau fixate în pereți, dar tot părea întunecos.

– E ciudat când te gândești că în casa asta a locuit o singură familie, am spus eu.

– Nici măcar n-a fost reședința principală a familiei Thorne, replică Jenna de parcă ar fi citat dintr-un ghid turistic. Au mai avut un conac în Londra, un castel în nordul Scoției și o cabină de vânatoare în Yorkshire. Din nefericire, și-au pierdut mare parte din avere după al Doilea Război Mondial, iar în 1951 au fost obligați să-și vândă toate proprietățile, cu excepția Abației. Aceasta încă aparține familiei Thorne.

– Frate! De unde știi toate astea?

Jenna se fâstâci puțin.

– Ți-am zis. Ai dormit multă vreme și m-am plictisit, răspunse ea. La parter e o bibliotecă extraordinară și au o grămadă de cărți despre istoria casei. Aici s-au întâmplat niște chestii de-a dreptul fascinante. De exemplu, statuile alea mari din foaier? Au fost comandate de Philip Thorne în 1783, după ce soția lui s-a sinucis aruncându-se pe scări.

– Oribil, am răspuns, însă ceva nu-mi dădea pace.

Era numele acela, Thorne. Știam că îl mai auzisem undeva, dar unde? Și de ce simțeam că e atât de important?

În timp ce coboram, Jenna continuă să turuie și alte istorioare despre casă.

– Ah! Am citit ceva chiar nemaipomenit. La sfârșitul anilor 1930, Abația Thorne a fost o școală de fete.

Un clopoțel îmi răsună slab în străfundurile minții.

– Serios?

– Da. În timpul Blitz¹-ului au fost nevoiți să evacueze o mulțime de copii din Londra, inclusiv școli întregi. Familia Thorne s-a gândit că fetele fac mai puțină mizerie, așa că au deschis porțile Abației pentru nouă colegii de „cuconițe“.

Și uite-așa, toate se așezară la locul lor. Am știut exact unde mai auzisem numele acela.

---

¹ Bombardarea strategică și susținută a Marii Britanii de către Germania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în perioada 7 septembrie 1940 – 21 mai 1941 (n.tr.)

CAPITOLUL 7

Mi se întoarse stomacul pe dos.

– Dumnezeu!

– Nu-i chiar așa de interesant, spuse Jenna, dar eu am scuturat din cap.

– Nu, nu asta. Cartea avea și vreo poză cu fetele alea?

– Da, cred că am văzut câteva.

Inima îmi bubuia în urechi.

– Bine, trebuie să văd cartea aia, am zis. Acum!

Jenna mă luă de braț și o luarăm pe unul dintre numeroasele holuri care porneau din foaietul principal.

– Am lăsat-o în bibliotecă, pe scaunul de la geam, spuse ea. Pun pariu că e tot acolo.

Am trecut pe lângă nenumărate uși închise și am luat-o pe trei coridoare diferite, până să ajungem în bibliotecă. La fel ca și restul casei, era superbă. Și uriașă.

O clipă am încremenit efectiv în prag. Nu cred că mai văzusem vreodată atâtea cărți. Rafturi după rafturi se întindeau în fața mea, iar două scări gemene urcau în spirală până la etajul al doilea, unde se aflau și mai multe rafturi. Canapele joase erau risipite prin încăpere și lămpi Tiffany aruncau ochiuri de lumină blândă pe podelele din lemn. Ferestrele mari din celălalt capăt al camerei dădeau spre râu, lăsând să intre ultimele raze ale soarelui ce apunea.

Scaunul de la geam era gol.

– Fir-ar să fie! oftă Jenna. Jur că acolo am lăsat-o acum douăzeci de minute.

– Îți amintești unde ai găsit-o? am întrebat eu. Poate că cineva a intrat și a pus-o la loc pe raft.

Ea își mușcă buza.

– Da, cred. Era sus, lângă o cutie foarte ciudată.

Am urmat-o. Se îndrepta spre etajul al doilea.

– Ciudată în ce fel?

– O să vezi. Era în spate, lângă tabloul cu un tip călare...

Pricepeam de ce Jennei îi venea greu să-și amintească raftul. Jos, cărțile erau aliniate pe lângă pereți, lăsând podeaua liberă. Aici sus luptau pentru spațiu vreo treizeci de corpuri de bibliotecă, câteva atât de apropiate încât trebuia să mă întorc pe-o parte doar ca să pot trece printre ele.

– Aha! am auzit-o pe Jenna exclamând de undeva din stânga mea.

Am găsit-o stând pe vârfuri, cercetând un raft aflat, într-adevăr, lângă un tablou care reprezenta un tip călare. M-am gândit că părea teribil de iritat pentru un individ îmbrăcat cu o capă atât de sclivisită din blană de hermină.

Și Jenna avea o expresie la fel de nervoasă.

– Nu-i aici, spuse ea. Poate că ar trebui s-o căutăm iar jos.

Mi-am reprimat dezamăgirea. Nu știam de ce îmi doream cu atâta ardoare să văd cartea. Deja știam unde mai auzisem numele Thorne și din ce motiv era așa important.

Thorne era numele de familie al femeii a cărei vrajă o transformase pe Alice în demon. Care, neintenționat bănuiesc, mă transformase pe mine în demon. În mintea mea nu încăpea în-doială că Alice fusese una dintre fetele alea trimise aici în timpul Blitz-ului și că la Abația Thorne începuse totul.

Totuși, îmi doream să văd o poză cu ea aici. Înainte să se fi schimbat.

– Da, i-am spus Jennei. Putem s-o căutăm din nou mai târziu. Nu e mare lucru.

Prietena mea nu era o idioată. Mă cunoștea de suficient timp ca să-și dea seama când mințeam. Dar nu insistă și zise:

– Ia fii atentă!

Îndesată în colț, chiar sub Tip nervos pe un cal, se afla un mic corp negru de bibliotecă, ce îmi ajungea până la piept. Era

acoperit de praf și am priceput imediat de ce Jenna îl numise ciudat. Pe raft se afla o singură carte, dar sub un cub din sticlă groasă. Pe suprafața geamului erau săpate niște simboluri pe care nu le mai văzusem niciodată.

– Încearcă s-o deschizi, spuse Jenna.

N-am zărit nici un mâner, așa că mi-am îndoit degetele pe muchia sticlei, încercând să văd dacă putea fi desfăcută.

Imediat mi-am tras mâna înapoi.

– Uau!

– Știu, nu-i așa? Chestia aia e acoperită cu niște drăcii serioase.

„Drăcii serioase“ era puțin spus. Degetele încă îmi ardeau. Senzația era similară cu cea pe care avusesem atunci când îi atinsesem pieptul lui Archer și simțisem însemnul Ochiului arzându-mi palma.

– Orice ar fi cartea aia, cineva chiar nu vrea să fie citită.

– Nu, nu vrea.

Eu și Jenna am sărit în sus și ne-am întors.

Tata stătea în spatele nostru, cu un mic zâmbet întipărit pe buze. Măinile îi erau strânse la spate.

– Cartea aia e grimoarul familiei Thorne. O carte de vrăji.

– Știu ce e un grimoar, am replicat nervoasă, dar el continuă ca și cum nici nu m-ar fi auzit.

– Conține câteva dintre cele mai negre formule magice cunoscute în lumea Prodigium. Consiliul a ferecat-o acum mulți ani.

– Erau vrăjitori, deci? Familia Thorne?

Tata își trecu o mână peste partea de sus a casetei. Am tresărit pentru el, însă păru să nici nu simtă șocul magiei.

– Erau, răspunse el. Vrăjitori negri, bineînțeles. Foarte puternici și foarte hotărâți să-și ascundă de oameni adevărata identitate.

– Ei sunt cei care au transformat-o pe Alice în demon, nu-i așa?

Lângă mine, Jenna scoase o mică exclamație de surpriză, însă tata mă studie doar preț de o clipă, apoi spuse:

– Da. Și nu-i așa că ești isteată pentru că ai pus totul cap la cap atât de repede?

Părea sincer mulțumit și mă cuprinse un mic fior de bucurie. Totuși, am zis:

– De fapt, Jenna m-a ajutat să-mi dau seama. Ea a citit ceva despre niște fete care au fost trimise aici în timpul Blitz-ului, iar eu mi-am amintit de spusele doamnei Casnoff, conform cărora femeia care... ăăă... a schimbat-o pe Alice se numea Thorne. De fapt, pentru asta eram aici. Urma să văd dacă pot găsi poza lui Alice într-una dintre cărțile citite de Jenna.

– Dacă vrei o fotografie cu străbunica ta de când se afla la Thorne, am eu una. De ce n-ai venit să mi-o ceri de la bun început?

Îmi veni în minte un comentariu sarcastic, dar l-am înghițit imediat. Avea dreptate. Ar fi fost mai logic să-l întreb pe el în loc să mă joc de-a spionii prin bibliotecă.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Jenna, care se uită în sus la tatăl meu și zise:

– Domnule Atherton, Sophie și-a petrecut ultimii șaisprezece ani din viață mințită în legătură cu un lucru sau altul. La Hecate a devenit destul de pricepută în a descoperi lucrurile de una singură. Obicei de care cu greu mai scapi.

O fi fost Jenna cam blondă și cu o dragoste aproape patologică pentru roz, dar rămânea un vampir, iar asta însemna că putea să intimideze atunci când voia. În clipa aceea îmi venea s-o iau pe sus și s-o îmbrățișez.

Tata se uită când la mine, când la ea.

– Doamna Casnoff mi-a spus că voi două sunteți o echipă formidabilă. Acum înțeleg ce-a vrut să zică. Ei bine, dacă vouă, doamnelor, nu vă mai trebuie nimic altceva din bibliotecă, Sophie, ai dori să mă însoțești într-o plimbare prin împrejurimi?

Mă întrebam dacă existau momente în care tata să nu vorbească de parcă tocmai scăpase dintr-un roman de Jane Austen. Era ciudat când mă gândeam că mama mea cea superpragmatică se îndrăgostise de un tip ca el. Niciodată nu îmi păruse genul căreia să-i cadă cu tronc un individ bun de gură. Bineînțeles,

niciodată nu crezusem că *eu* mă voi îndrăgosti de un frumușel care să fie, în secret, ucigaș de Prodigium, deci ce naiba știam eu?

– Se întunecă, i-am răspuns tatei.

– O, cred că ne-a mai rămas destulă lumină. Iar la ora asta priveliștea casei e de-a dreptul spectaculoasă.

În cele câteva săptămâni de când îl cunoscusem pe tata, învățasem să-i citesc privirea și nu tonul vocii. Iar acum ochii lui spuneau că aveam să merg la o plimbare cu el, fie că voiam sau nu.

– Bine, am zis. De ce nu?

– Excelent! O să te descurci singură o vreme, nu-i așa? o întrebă el pe Jenna.

Ea se uită la mine.

– Sigur, domnule Atherton. Eu... ăăă... mă duc să văd ce face Cal.

– Minunată idee, răspunse tata.

Îmi oferi brațul.

– Mergem?

CAPITOLUL 8

Ne-am îndreptat spre ușa din față, trecând pe lângă una dintre servitoare. Aceasta ștergea de praf una dintre mesele cu blat de marmură din hol, dar în loc să folosească un pământuf sau un spray pentru mobilă, pur și simplu își ținea mâinile întinse peste suprafață. Praful se rotea într-un norișor, dispărând pe măsură ce se ridica. S-o urmăresc era la fel de tulburător pe cât fuseseră computerul și telefonul mobil. La Hecate nimeni nu se comporta atât de... ei bine, *degajat* cu magia. Doamna Casnoff cu siguranță nu ne-ar fi lăsat să ne folosim puterile ca să ștergem praful.

Eu și tata ne-am vorbit abia când am ajuns afară.

– Uite ce e, am început, îmi pare foarte rău că ți-am atins cutia magică sau ce-o fi fost aia. N-am știut.

El nu făcu decât să tragă adânc aer în piept în timp ce mergeam pe aleea cu pietriș.

– Îmbătător! Simți, Sophie?

– Ăăă... ce să simt?

– Levănțică. E plantată în fiecare grădină din incinta Abației Thorne. Miroase deosebit de plăcut în seri ca asta.

Am testat mireasma. Avea dreptate, era plăcută, iar seara se dovedea frumoasă. Aerul părea nici prea fierbinte, nici prea rece, iar umbrele se strecurau de-a lungul pajiștilor verzi. Probabil m-aș fi bucurat de ea mult mai mult dacă nu m-aș fi aflat în Căminul pentru Demoni Năbădăioși.

Am continuat să avansăm în tăcere. Mâna mi se sprijinea ușor pe cotul tatei, ceea ce era la fel de drăguț pe cât era de ciudat. În timp ce mergeam, nu mă gândeam decât că acela era *tatăl* meu. Îmi petreceam timp cu tata și ne purtam de parcă

n-ar fi fost Cel Mai Absent Tată Din Lume vreme de aproape șaptesprezece ani.

Avusese dreptate. Priveliștea era uimitoare. Cuibărită în valea ei, Abația Thorne era scăldată într-o lumină blândă și aurie. În depărtare, pădurea părea să se încolăcească în jurul clădirii, protejând-o și adăpostind-o. Voiam să cred că era superb, dar, uitându-mă în jur, nu m-am putut gândi decât la cât de diferită ar fi fost viața mea dacă Alice n-ar fi venit aici.

– Am iubit casa asta din clipa în care am văzut-o, spuse tata cu voce joasă.

– Doar că mi-aș fi dorit să fie un pic mai mare, am zis eu. Știi, îmi trebuie cel puțin cinci sute de dormitoare ca să nu mă simt înghesuită.

Fu o încercare jalnică de glumă, însă tata chicoti oricum.

– Speram să-ți placă. E locul nașterii noastre, ca să spunem așa. Ți-ar plăcea să auzi povestea?

Deși gura îmi era uscată, iar genunchii îmi tremurau, m-am străduit să par nonșalantă.

– Fie.

– Membrii familiei Thorne erau magi și vrăjitoare negre. Vreme de sute de ani au reușit să-și ascundă adevărata identitate de oameni, folosindu-și în tot acest timp puterile pentru a spori averea și influența familiei. Erau ambițioși și inteligenți, însă nu deosebit de periculoși. Cel puțin nu până la război.

– Care război?

Tata mă privi surprins.

– N-ați învățat despre război la Hecate?

M-am gândit la toate cursurile de anul trecut, dar trebuia să recunosc că îmi petrecusem mare parte din timp gândindu-mă la alte lucruri, cum ar fi Archer, și Jenna, și felul misterios în care erau atacate fetele. Cine mă putea învinui dacă nu fusesem prea atentă la ore?

– S-ar putea. Pur și simplu nu-mi amintesc.

– În 1935 a izbucnit un război între L'Occhio di Dio și Prodigium. A fost o perioadă deosebit de întunecată a istoriei

noastre. Mii de ființe au fost ucise în ambele tabere. Făcu o pauză ca să-și curețe ochelarii cu batista. În vremea aceea mai rămăseseră doar doi membri ai clanului Thorne: Virginia și fratele ei mai mic, Henry. Se pare că Virginia a venit cu ideea invocării unui demon pentru a-i combate pe cei din organizația Ochiul. Nimeni nu mai făcuse așa ceva în istoria Prodigium, însă ea s-a hotărât să încerce. I-au trebuit ani, dar în cele din urmă a găsit ritualul pe care îl căuta într-un grimoar străvechi.

– Bănuiesc că e cel din caseta încuiată?

– Da. Conform registrelor Consiliului, Virginia a vrut să aplice ritualul pe ea însăși, însă șeful Consiliului refuză să îngăduie așa ceva. S-a gândit că ar fi mai sigur să încerce pe un om obișnuit. Din fericire pentru Virginia, pe atunci în Abație locuiau sute de fete.

M-am cutremurat.

– Și ea a ales-o pe Alice.

– Corect.

– De ce? Ai zis că acolo erau sute de fete. A tras la sorți numele lui Alice dintr-o pălărie sau ceva de genul ăsta?

– Sincer să fiu, nu știu, Sophie. Întotdeauna am crezut că a avut o legătură cu faptul că pe atunci Alice era gravidă. Poate că ea și Henry... ei bine, în orice caz, Virginia n-a spus nimănui, iar, după ritual, Alice n-a mai fost în postura de a povesti nimănui nimic.

Mi-am frecat nasul cu dosul mâinii și am spus:

– În poveștile de genul ăsta de obicei există un jurnal magic ascuns într-un trunchi de copac, care îți oferă toate răspunsurile. E vreo șansă să se întâmple la fel și aici?

– Mă tem că nu. Oricum, cred că știi restul istoriei. Virginia a dus la îndeplinire ritualul, dar ceva n-a mers cum trebuie. Niciodată nu vom ști ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea, însă până la urmă ea și fratele ei au fost uciși amândoi, iar Alice a devenit un demon.

– Un monstru, am bombănit eu, gândindu-mă la clipa când ghearele acelea de argint pătrunseseră în gâtul lui Elodie.

Așezându-mă pe iarbă, mi-am strâns genunchii sub bărbie. Tata oftă și, după un lung moment, se așază lângă mine.

– O să-ți pătezi costumul.

– Mai am costume. Nu e prima dată când te aud folosind cuvântul ăsta despre noi. Pot să te întreb de ce?

Am ridicat ambele sprâncene.

– Tu vorbești serios? Mai trebuie să mă întreb de ce, pentru mine, demon înseamnă monstru?

– Când te credeai o simplă vrăjitoare, foloseai cuvântul „monstru” ca să te descrii?

– Bineînțeles că nu.

– Și totuși vrăjitoarele, zânele, metamorfii, demonii... cu toții avem aceleași origini.

– Ce vrei să zici?

Tata culese un fir de iarbă și începu să-l rupă cu un aer absent.

– Cu toții ne tragem din îngeri.

– Știu că de acolo se trag ființele Prodigium obișnuite, am spus eu. Sunt urmașii îngerilor care n-au ales o tabără în războiul dintre Dumnezeu și Lucifer.

Mă privi drept în ochi.

– Ei bine, demonii sunt îngerii care au ales o tabără. Pe cea greșită, din câte se pare.

– Și ce? Doar pentru că au fost îngeri nu înseamnă că sunt – că suntem – băieți buni.

– Nu, dar înseamnă că suntem ceva mai complecși decât niște monștri. De exemplu, nu ai fost deosebit de tulburată să afli că ești o vrăjitoare neagră, iar puterile lor sunt remarcabil de asemănătoare cu ale noastre. Din multe puncte de vedere, un demon nu e nimic mai mult decât o foarte puternică vrăjitoare neagră.

– Sau Hogaroth the Slimy, am murmurat eu.

– Poftim?

– Vreau doar să spun... când Virginia l-a invocat pe demonul acela pentru a o poseda pe Alice, asta a însemnat că Alice – cum ar veni persoana propriu-zisă, Alice cea adevărată, sufletul ei

sau ce-o fi fost – a dispărut și a rămas doar un monstru care umbla de colo colo în trupul ei?

Tata izbucni într-un râs speriat.

– O, Doamne, nu! Tu asta ai crezut?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

– Păi de unde era să știu? Nimeni nu s-a grăbit să răspundă la toate întrebările mele arzătoare despre demoni.

El se opri din râs și chiar păru puțin fâstâcit.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu, când este invocat un demon, de fapt el nu reprezintă, în principiu, decât o mare și întunecată... forță. Asta e efectul pe care exilul în iad îl are asupra unui înger. Îi ia tot, mai puțin puterea. Ei nu au nume, personalități sau chiar trupuri. Nu sunt nimic altceva decât magie pură, nediluată.

– Uau!

– Posedarea nu e chiar cel mai potrivit termen pentru ceea ce se întâmplă, continuă tata. E mai mult ca o *îmbinare*. Demonul schimbă tot în persoana respectivă, chiar și sângele, ADN-ul. De aceea trăsăturile pot fi transmise în familie. De aceea, dacă suntem grav răniți, nu murim. Puterile noastre ne vindecă.

Făcu semn cu capul înspre mâna mea cicatrizată.

– Desigur, doar dacă nu cumva cineva folosește sticla demonică împotriva noastră. Lăsând la o parte toate astea, un demon care a fost transformat în timpul unui ritual de posedare rămâne, în esență, persoana dintotdeauna.

– Doar că acum cea mai întunecată și mai puternică magie din lume îi curge, la propriu, prin vene, am adăugat eu.

– Exact.

Tata zâmbi cu mândrie și mi-am amintit-o brusc pe Alice stând în luminiș, exclamând „Ai reușit!“, chiar înainte să-i tai capul.

Aveam un nod în gât.

– Deci, dacă Alice a rămas Alice, am spus, de ce avea gheare și începuse să bea sânge?

Tata dădu din umeri și ridică mâna dreaptă. Lungi gheare argintii au țâșnit în locul unghiilor îngrijite, dispărând la fel de repede pe cât apăruseră.

– Orice vrăjitoare sau mag ar putea face asta dacă și-ar dori. Încearcă și tu.

Am privit în jos către unghiile mele zdrențuite, încă pătate cu oja de nuanța căpșunei înghețate, de la ultima încercare a Jennei de a-mi face manichiura.

– Nu, mersi!

– Cât despre... cealaltă parte, magia cu sânge este o practică foarte puternică și foarte veche. Din nou, multe vrăjitoare și mulți magi au folosit-o în trecut. Prietena ta Jenna cu siguranță beneficiază de pe urma ei. De fapt, așa au fost creați vampirii. Acum aproape o mie de ani, un sabat de vrăjitoare a săvârșit un foarte complicat ritual cu sânge și...

– Alice a omorât oameni, am spus, și glasul mi s-a frânt la ultimul cuvânt.

– Da, așa e, replică tata calm. Atâta magie neagră poate lua mințile unei persoane. Asta s-a întâmplat cu Alice. Nu înseamnă că ți se va întâmpla și ție. Se uită la mine cu o expresie încordată pe chip. Sophie, îți înțeleg ezitățile de a-ți îmbrățișa moștenirea, dar e vital să nu-i mai consideri pe demoni niște monștri. Se întinse și-mi acoperi mâna cu a lui. Să nu te mai consideri pe *tine* un monstru.

Străduindu-mă să păstrez un ton egal, am zis:

– Uite ce e, pricep că ești foarte pornit pe chestia asta cu „sus demonii“, dar eu l-am văzut pe unul omorându-mi o prietenă. Iar doamna Casnoff mi-a povestit că demonul din mama ta a luat-o razna și ți-a omorât tatăl. Așa că nu te aștepta să cred că a fi demon înseamnă doar soare și pisoiași.

– Nu înseamnă, spuse tata. Dar dacă ai vrea să mă ascuți și să înveți mai multe despre ce înseamnă să fii demon, ai înțelege că Deposedarea nu e singura ta opțiune. Există căi de a... ei bine, de a-ți regla cu finețe puterile. De a micșora riscul să rănești pe cineva.

– „Micșora“? am repetat. Dar nu de a elimina, corect?

Tata clătină din cap.

– Am abordat problema greșit, spuse el, părând frustrat. Vreau doar să înțelegi că... Sophie, te-ai gândit cum o să fie după ce te vei supune Deposedării? Presupunând că ai supraviețui, bineînțeles.

Mă gândisem. Sună prostesc, dar unul dintre primele lucruri la care mă gândisem fusese că o să arăt ca Vandy: plină de semne purpurii, chiar și pe față. Nu avea să fie un lucru ușor de explicat în lumea oamenilor, dar speram că „o vacanță de primăvară nebunească“ avea să meargă.

Cum n-am răspuns imediat, tata continuă:

– Nu știu dacă înțelegi cu adevărat ce se întâmplă în timpul acestui ritual. Nu e vorba doar de faptul că nu vei mai putea face vrăji. Îți vei distruge o bucată vitală din tine însuși. Deposedarea îți pătrunde în sânge. Îți smulge ceva care face parte din tine la fel de mult precum culoarea ochilor. Ție ți-e *menit* să fii demon, Sophie, iar trupul și sufletul tău vor lupta să te păstreze astfel. Poate până la moarte.

Nu puteam spune nimic în fața unui astfel de discurs. Așa că n-am făcut decât să mă holbez la el până când, în cele din urmă, oftă și zise:

– Ești obosită și ți-am spus multe pentru prima seară. Pot înțelege dacă te simți copleșită.

– Nu e asta, am răspuns, însă el continuă pur și simplu să vorbească, lucru despre care începeam să descopăr că e un obicei foarte enervant.

– Sper că după un somn bun vei fi mai receptivă la ceea ce am să-ți spun. Aruncă o privire la ceas. Dacă mă scuzi, ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Lara acum un sfert de oră. Sunt încredințat că îți vei găsi și singură drumul spre casă.

– E chiar în fața mea, deci da, am mormăit eu, dar el deja o pornise înapoi în josul dealului.

Am rămas multă vreme în întunericul ce se lăsa, uitându-mă la Abația Thorne și încercând să înțeleg tot ce îmi povestise tata.

Am stat acolo vreo zece minute, până să-mi dau seama că nu-l întrebasesm nimic despre copiii demoni și ce căutau ei aici. Sau cum de existau măcar. În cele din urmă m-am ridicat, mi-am scuturat blugii de praf și m-am îndreptat către casă.

În timp ce mergeam, mă gândeam la spusele tatei. Aveam puterile abia de câțiva ani, dar ele erau o parte din mine. Pentru prima dată am recunoscut în sinea mea că gândul de a-mi smulge magia din mine – și poate de a muri în timpul ăsta – mă speria de moarte.

Dar nici nu puteam trece prin viață ca o bombă cu ceas și indiferent ce-ar fi spus el despre „reglarea cu finețe“ a magiei mele, atâta vreme cât aveam puterile, explozia avea să fie mereu o posibilitate cât se poate de reală. Cumva, întreaga mea existență devenise o foarte complicată problemă de matematică.

Și întotdeauna fusesem jalnică la așa ceva.

Când m-am întors la Thorne nu era nici urmă de tata și m-am târât până în camera mea. Mai devreme îmi era o foame de lup, însă conversația cu el îmi tăiase pofta de mâncare. În ciuda somnului îndelungat de după-amiază, tot ce-mi doream era să fac o baie fierbinte și să mă bag în pat.

Dar, când m-am întors în dormitor, am văzut că patul fusese deja făcut. M-am întrebat dacă responsabili erau servitorii sau vreo vrajă de curățenie.

Atunci am văzut fotografia sprijinită de pernă.

În timp ce mă aplecam s-o iau, îmi trecu prin minte întrebarea dacă tata o pusese acolo el însuși. Măinile îmi tremurau puțin. Era o imagine alb-negru cu aproximativ cincizeci de fete, aflate în grădina din față a reședinței Thorne. Jumătate dintre ele stăteau în picioare, în vreme ce cealaltă jumătate erau așezate pe pământ, cu fustele strânse modest în jurul picioarelor. Alice era una dintre fetele care stăteau jos.

I-am studiat chipul multă vreme. Cumva, îmi fusese mai ușor să mă gândesc la Alice ca la o posedată autentică, o creatură fără suflet ce folosea trupul străbunicii mele ca pe o unealtă. Îmi era

mai greu să mă gândesc că spiritul ei se afla încă în corp atunci când îi retezasem gâtul cu ciobul acela de sticlă demonică.

I-am urmărit cu degetul trăsăturile din fotografie. Oare la ce se gândise în ziua aceea? Oare și ei i se păruse că.Abația Thorne era copleșitoare?

Din câte știam eu, poate stătuse chiar în camera asta, cu șaizeci de ani în urmă. Gândul îmi dădu fiori pe șira spinării. Aș fi vrut s-o întreb dacă avusese vreo presimțire în legătură cu lucrul oribil ce urma să i se întâmple, dacă se plimbase pe holurile clădirii având aceeași senzație grețoasă de groază care se zvârcolea în mine.

Dar Alice, înghețată în 1939, zâmbitoare și umană, nu avea nici un răspuns, iar pe chipul ei nu exista nimic care să sugereze că avusese vreo idee despre ce urma să se întâmple cu ea.

Cu mine.

CAPITOLUL 9

Nici în dimineața următoare tata nu era prin preajmă. M-am trezit devreme și am făcut un duș maraton. Credeți-mă, dacă v-ați fi petrecut ultimele nouă luni împărțind baia cu tot soiul de creaturi supranaturale, și voi ați fi fost înnebuniți după un duș personal. Cândva, seara trecută, bagajele îmi fuseseră desfăcute, iar hainele erau împăturite cu grijă în dulapul vopsit. Amintindu-mi cât de frumos fuseseră îmbrăcați ieri toți cei de la Thorne, îmi trecu prin cap să-mi scot la iveală singura rochie pe care o adusesem cu mine. Până la urmă m-am mulțumit cu o altă pereche de blugi și un tricou de culoarea merișoarelor, deși mi-am pus o pereche de sandale frumoase în locul tenișilor jerpeliți.

Am trecut pe la camera Jennei înainte de a coborî, însă ea nu era acolo. Ușa lui Cal era închisă și m-am gândit să bat în ea, dar apoi mi-am amintit că era oarecum devreme, iar el probabil încă dormea. O clipă îmi veni în minte imaginea unui Cal somnoros care deschide ușa la bustul gol și fața mi se înroși mai tare decât tricoul.

Eram încă destul de agitată când am dat practic nas în nas cu Lara Casnoff, pe holul principal. Purta un alt costum închis la culoare și reușea cumva să țină un teanc de hârtii, un telefon mobil și o cană cu cafea aburindă care mirosea atât de bine încât îmi lăsa gura apă.

– Ah, Sophie, te-ai trezit, spuse ea cu un surâs strălucitor. Uite – îmi întinse cafeaua – tocmai îți aduceam asta sus.

– Uau, foarte drăguț din partea ta! am răspuns, adăugând-o mental pe Lara pe Lista Mea cu Oamenii Cei Mai de Treabă din Lume.

La Hex Hall eram efectiv aruncați din pat dimineța de către o alarmă care suna a combinație între un corn de ceață și urletele câinilor iadului. Să-ți aducă cineva cafeaua la pat era un mod mult mai plăcut de a te trezi.

– Da, iar tatăl tău m-a rugat să-ți spun că azi e plecat cu afaceri, dar ar trebui să se întoarcă în seara asta.

– Aha. Ăăă... bine, mulțumesc!

– I-a părut tare rău că o să piardă prima ta zi aici, spuse ea, încruntându-se ușor.

Nu mi-am putut reține un râs sarcastic.

– Păi, tata a ratat multe prime zile de-ale mele, așa că sunt destul de obișnuită.

Cred că Lara era pe cale să sară în apărarea tatei, dar până să apuce s-o facă, am întrebat:

– Deci, în care dintre cele nouă mii de bucătării aş putea găsi niște cereale? Am sărit peste cina de aseară.

Imediat Lara reveni la aerul profesional:

– A, bineînțeles. Micul dejun se servește în salonul estic.

Îmi dădu niște indicații care includeau trei cotituri la dreapta, un alt rând de scări și o „cameră verde“, ce-o mai fi fost și *aia*. Când văzu că mă holbez la ea cu o privire goală, dădu din mână și spuse:

– O să-ți arăt eu însămi.

– Mulțumesc, am răspuns, luându-mă după ea. Poate până la sfârșitul verii chiar o să rețin planul clădirii.

Lara începu să râdă.

– Eu vin la Abația Thorne de zeci de ani și tot mă mai încurc.

– Uau! am zis în vreme ce înaintam pe un culoar lung, pe care erau înșirate tablouri.

Le-am privit mai atent pe măsură ce treceam pe lângă ele. Erau portrete ale unor vârcolaci îmbrăcați în costume din secolul al XVIII-lea, cu părul argintiu ițindu-se de sub pantalonii până la genunchi, iar una dintre imagini înfățișa o familie de vrăjitori probabil de prin o mie șase sute și ceva – erau multe

gulere încrețite și panglici în jurul gâturilor –, toți levitând sub un copac, în timp ce în jurul lor dansau scânteii magice argintii.

Atunci am asimilat cele spuse de Lara:

– Zeci de ani? Deci îl cunoști pe tata de când erați copii?

Ea dădu din cap aprobator:

– Într-adevăr. Bunica ta a dăruit Abația Thorne Consiliului, înainte să... înainte să treacă în neființă. Eu și Anastasia ne-am petrecut multe veri aici, împreună cu tatăl tău. Făcu o pauză și-mi zâmbi scurt. Avem ceva în comun, Sophie. Și tatăl meu a fost șeful Consiliului.

– Stai așa, poftim?

– Alexei Casnoff. N-ai auzit niciodată de el?

N-am putut decât să scutur din cap, așa că Lara continuă:

– Familia Casnoff a condus Consiliul vreme de aproape două sute de ani. Totuși, tatăl meu a hotărât foarte curând să-i cedeze titlul părintelui tău, care avea puteri deosebite.

Am încercat să trag concluziile.

– Dar titlul e ereditar. Deci, dacă tatăl tău n-ar fi făcut asta, tu ai fi fost șefa?

Ea ridică din umeri cu eleganță, ca și cum ar fi fost un subiect care nici nu merita discutat.

– De fapt, Anastasia ar fi fost. Ea e cea mai mare. Dar amândouă am fost de acord cu decizia tatei, iar Anastasia simți că oricum poate fi de mai mare folos la Hecate. Apoi îmi zâmbi și mă strânse ușor de braț. Nici una dintre noi n-a regretat. James a făcut o treabă excelentă ca lider și sunt sigură că și tu te vei descurca la fel de bine.

Am încercat să-i răspund cu un zâmbet, dar cred că mi-a ieșit mai mult o grimasă.

– Deci... dacă tu și doamna Casnoff sunteți surori, iar tatăl vostru a fost un Casnoff, de ce ea e „doamnă“? am întrebat. Sună de parcă s-ar fi măritat cu cineva din familie.

– Anastasia a fost căsătorită, zise Lara, făcându-mi semn să o iau pe un alt coridor. Dar întotdeauna și-a păstrat numele de Casnoff. Ba chiar și soțul ei l-a preluat.

Voiam să aflu mai multe despre asta, dar deja ajunseseam în salon. Am urmat-o pe Lara în interior.

M-am întrebat dacă exista vreo încăpere în toată Abația Thorne care să nu mă lase cu gura căscată în prag. Salonul estic era probabil de trei ori mai mare decât sala de mese de la Hecate. La fel ca oricare altă cameră pe care o văzusem aici, nu părea să existe nici un centimetru pătrat de zid care să nu fie aurit sau acoperit cu tablouri. Chiar și scaunele erau tapisate cu brocart auriu.

O masă lungă, în jurul căreia ar fi încăput armate întregi, domina încăperea, așa că mi-am imaginat că aici se serveau toate mesele de la Thorne. Dar acum singura persoană de acolo era Cal. Își ridică privirea când am intrat și dădu ușor din cap:

– 'Neața!

La vederea lui, Lara practic radia:

– Domnule Callahan! Îmi pare foarte bine să vă văd în dimineața asta. Cum vă place Abația Thorne?

Cal luă o înghițitură lungă din suc de portocale înainte de a răspunde.

– E excepțională.

Nu cred că ar fi fost cu puțință ca el să pară mai puțin entuziasmat, însă ori Lara nu se prinse, ori nu-i păsa, pentru că răspunsul teribil de țănoșă:

– Ei bine, sunt sigură că pe voi doi vă bucură ocazia de a petrece un timp împreună.

Eu și Cal ne-am uitat lung la ea. Am încercat să-mi folosesc voința ca s-o fac să tacă, dar se pare că puterea asta nu intra în repertoriul meu. Lara rânji conspirativ.

– Nimic nu mă face mai fericită decât să văd un aranjament ce se potrivește cu adevărat în dragoste.

Toată ciudățenia aia care ieri dispăruse dintre mine și Cal păru să dea năvală înapoi în cameră, cu un vâj sonor.

Am îndrăznit să arunc o scurtă privire în direcția lui, dar, ca de obicei, Cal făcea pe Bărbatul Stoic. Chipul nici măcar nu-i

tresări. Dar apoi am observat cum degetele i se strâneau în jurul paharului.

– Eu și Cal nu suntem... noi nu... nu e nici o... ăăă... dragoste, am spus eu în cele din urmă. Suntem prieteni.

Lara se încruntă cu un aer nedumerit.

– O, îmi pare rău!

Se întoarse către el, cu sprâncenele ridicate.

– Am presupus că ăsta a fost motivul pentru care ați renunțat la postul din Consiliu.

Cal clătină din cap și cred că era pe cale să zică ceva, dar i-am luat-o înainte.

– Ce post din Consiliu?

– N-a fost nimic, replică el.

Lara pufni cu delicatețe, apoi spuse:

– După ce și-a terminat perioada la Hecate, domnului Callahan i s-a oferit un post ca șef al securității Consiliului. Corectați-mă dacă greșesc, dar, inițial, n-ați acceptat sarcina? Îl întrebă ea pe Cal.

Era starea cea mai apropiată de furie în care îl văzusem vreodată pe Cal. Sigur, pentru el asta înseamnă că i se încreți puțin o sprânceană.

– Ba da, dar... încep el să zică.

– Dar apoi ați auzit că Sophie urma să vină la Hecate și v-ați hotărât să rămâneți, termină Lara, iar buzele i se arcuie în același zâmbet triumfător pe care îl văzusem de zeci de ori pe fața doamnei Casnoff.

Am rămas acolo, încremenită, iar ea se întoarse spre mine și spuse:

– Domnul Callahan a renunțat la șansa de a călători prin lume împreună cu Consiliul pentru a fi puțin mai mult decât un îngrijitor pe insula Graymalkin. De dragul tău.

CAPITOLUL 10

După asta n-am mai auzit mare lucru din ce-a spus Lara. Știu că a pomenit ceva despre o ședință și despre faptul că era în întârziere, apoi a dispărut brusc, lăsându-mă singură cu Cal.

El se concentrează din nou asupra farfuriei, așa că am traversat încăperea spre bufet. Acolo se aflau zeci de tăvi din argint în care abureau ouă, cartofi prăjiți, șuncă și o grămadă de alte mâncăruri cărora nu eram sigură că le știam denumirea. Inima îmi bătea nervoasă, dar am încercat să nu las să se vadă în timp ce îmi umpleam farfuria.

Apoi mi-am dat seama că n-am nici o idee unde să mă așez. La masă ar fi putut încăpea cu ușurință peste o sută de oameni, deci evident că nu voiam să stau chiar lângă el. Dar ar fi părut ciudat să-mi aleg unul dintre scaunele mult mai îndepărtate. Până la urmă m-am așezat pur și simplu în fața lui și, pentru o vreme am stat amândoi în tăcere, ciugulindu-ne micul dejun. Sunetele furculițelor care zgâriau farfuriile răsunau în camera ca o peșteră.

Cal își mișcă scaunul și m-am gândit că era pe cale să plece fără să spună nimic. Apoi spuse încet:

– N-am rămas doar de dragul tău.

Mi-am ținut privirea în jos.

– Sigur. Bineînțeles că nu. Daaa.

Mă înghionti cu piciorul pe sub masă și, într-un târziu, m-am uitat la el. Stătea aplecat în față, cu o expresie intensă pe chip.

– Vorbesc serios. Îmi place Graymalkin. Îmi place să fiu aproape de ocean și să lucrez afară. Munca pentru Consiliu ar fi însemnat...

Oftă, ridicând ochii spre tavan.

– Birouri și avioane. Și să port o cravată. Nu era pentru mine.
– Cal, nu-ți face probleme! am insistat, deși obrajii îmi ardeau. N-am crezut că tu chiar ai rămas la Hex Hall dintr-o dragoste arzătoare pentru mine. Dar asta o să le zic tuturor fetelor de la școală, am spus eu, încercându-mi furculița cu ouă. Mă gândesc că „frângătoare de inimi“ ar fi o adăugire drăguță la reputația mea de „vrăjitoare uluitoare“.

Păru că dă să mai spună ceva, așa că am continuat să turui, chiar dacă asta însemna să vorbesc cu gura plină.

– Deci, ce părere ai despre Abația Thorne?

Cal clipi din pricina schimbării bruște de subiect, dar apoi spuse doar:

– Mă cam bagă în sperieți.

– Și pe mine, am replicat. Ceea ce e ciudat, dat fiind că, tehnic, Hex Hall e de un milion de ori mai înfiorătoare.

El ridică din umeri.

– Da, dar e acasă.

– Poate pentru tine. Tu *chiar* n-ai plecat niciodată de când aveai treisprezece ani?

– Niciodată. Nu m-am dus nici măcar pe continent.

Am clătinat din cap și am rupt o bucată de pâine prăjită, ungând-o cu marmeladă de portocale.

– E o nebunie. De ce?

El își lăsă jos furculița, cu privirea pironită într-un punct aflat undeva în spatele meu.

– Nu știu. De cum am pus piciorul pe insula aia, n-am mai vrut s-o părăsesc niciodată. Cum am spus, e acasă. N-ai simțit niciodată așa ceva în legătură cu un loc?

M-am gândit la toate casele în care eu și mama locuiserăm de-a lungul anilor. Unele dintre ele fuseseră drăguțe, dar pe nici una nu o simțisem ca pe o reședință permanentă. Întotdeauna știam că nu trebuie să mă atașez de un loc. Tot ce-mi evoca mie cuvântul „acasă“ erau mama și imaginea vagă a unor valize.

– Nu. Unul dintre efectele secundare ale vieții de nomad. Nu ți se face niciodată dor de casă.

Cal mă studie în felul acela tăcut și intens al lui, apoi spuse:

– Cum a mers aseară cu tatăl tău?

Am oftat.

– Nu prea grozav. Se pare că ar trebui să mă entuziasmeze mai tare faptul că sunt un demon. Și, bineînțeles, e foarte pornit împotriva ideii ca eu să mă supun Deposedării.

– Hm, fu singura lui replică, însă Cal putea să dea o infinitate de sensuri unei singure silabe.

– Lasă-mă să ghicesc. Te alături legiunilor de oameni care cred că e o idee proastă să mă supun Deposedării.

Spre surprinderea mea, am revăzut expresia aceea furioasă apărându-i pe chip.

– O spui de parcă toți s-ar împotrivi doar ca să fie niște nemernici. Dar doamna Casnoff, părinții tăi, eu... ne poți învinovăți pentru că nu vrem să *mori*?

Ceva se schimbă în aer și brusc am simțit că mă aflu pe un teren foarte nesigur.

– Mă poți învinovăți *pe mine* pentru că nu vreau să fiu un demon? Alice a omorât oameni, Cal. La fel și fiica ei, Lucy. Și-a ucis propriul soț.

El nu avu nici o reacție, așa că am adăugat – cu mult prea mult venin, chiar și pentru mine:

– Pun pariu că n-ai știut asta când ai fost de acord să te „logo-dești” cu mine, hm? Se pare că eviscerarea soților e o tradiție de familie.

În continuare nici o reacție. Am simțit rușinea zvârcolindu-mi-se în stomac.

– Bineînțeles, n-ai știut nici că o să te alegi cu o mireasă demon, am spus pe un ton mai blând.

Foarte puțini oameni știau ce era cu adevărat tatăl meu. Întotdeauna am presupus că și Cal aflase în aceeași noapte ca mine.

De aceea am fost foarte surprinsă când el ridică capul și spuse:

– Știam.

– Poftim?

– Știam de pe atunci ce erai, Sophie. Tatăl tău îmi spusese înaintea logodnei. Și mi-a povestit despre bunica ta și ce i s-a întâmplat bunicului tău.

Am clătinat din cap.

– Atunci, de ce?

Cal nu se grăbi să răspundă.

– Pe de-o parte, îl simpatizam pe tatăl tău. A făcut lucruri bune pentru Prodigium. Și... Cal se întrerupse și răsuflă lung. Mi s-a părut un soi de onoare, înțelegi? Să mi se ceară să fiu ginerele șefului Consiliului. În plus, tatăl tău... ăăă... mi-a spus multe despre tine.

Vocea nu-mi era decât o șoaptă.

– Ce-a zis?

– Că ești inteligentă și puternică. Amuzantă. Că ai probleme în a-ți folosi puterile, dar întotdeauna încerci să le utilizezi pentru a-i ajuta pe alții.

Ridică din umeri.

– M-am gândit că am fi o pereche potrivită.

Vastul salon mi se păru dintr-odată foarte mic, ca și cum ar fi constat doar din masa aceea, din mine și din Cal.

– Uite ce e, Sophie... Începu el.

Dar, înainte să apuce să termine, intră Jenna.

– Îmi pare așa de bine că mai pot mânca mâncare pentru oameni, fiindcă șunca aia miroase o *nebungie*, începu ea.

Apoi îngheță.

– Au! exclamă și toată veselia de mai devreme păru să se fi evaporat instantaneu. Scuze! N-am vrut să întrerup... În fine. P-pot să mă întorc? Arată cu degetul mare peste umăr. Și pe urmă să intru iar... ăăă... mai târziu?

Dar momentul fusese distrus. Cal se lăsă pe spate, iar eu mi-am dat părul după urechi.

– Nu, e în regulă, am spus repede, concentrându-mă mai mult asupra ouălor decât o făcusem la testele de evaluare școlară. Se pare că suntem singurii care ne-am trezit.

– S-a trezit toată lumea. Doar că ceilalți fac liniște, spuse o voce din ușă.

Am ridicat privirea și m-am străduit din răputeri să nu mă înec cu mâncarea. Era fata demon. Părul ei negru, tuns bob era ciufulit, și era încă îmbrăcată în pijama – ba chiar una drăguță, făcută din mătase albastru-închis, acoperită cu semiluni și stele argintii. Mă privea cu o expresie de nepătruns.

Se mișcă prin încăpere cu o grație degajată, dar umerii îi erau ridicați, iar capul și-l ținea aplecat, astfel încât profilul îi era ascuns de păr. Luă o felie de pâine prăjită și o portocală, apoi veni să se așeze lângă mine. Puterea pe care o emana îmi strepezi dinții, dar m-am silit să-i zâmbesc.

– Bună. Sunt Sophie.

Ea ciupi coaja portocalei.

– Da, știu, spuse, cu un accent la fel de aspru ca al tatei. Iar tu ești Cal și tu ești Jenna. Eu sunt Daisy.

Amândoi murmurară câte un salut, apoi Jenna îmi aruncă o privire și-mi șopti din vârful buzelor:

– Daisy?

Îmi dădeam seama de ce. Cu părul acela negru ca tăciunele și pielea translucidă, fata asta arăta mai mult ca o Lilith sau o Leonore decât ca o Daisy¹.

Am început să mâncăm în tăcere, apoi în cameră intrară Kristopher, Roderick și Elizabeth. Am fost oarecum surprinsă să-i văd pe ceilalți trei membri ai Consiliului. Credeam că erau deja la lucru, ca și Lara.

După ce toată lumea se așeză, Kristopher se uită în lungul mesei.

– Mă bucur să văd că tu și Daisy faceți cunoștință una cu cealaltă, Sophia.

Ochii lui de un albastru deschis practic scăpărau. Ca și Lara, părea mult prea entuziast pentru o oră atât de matinală.

– Da, poate că mai târziu o să cântăm cu toții *Kumbaya* în versiunea demonică, am spus eu.

---

¹ În traducere, margaretă (n.tr.)

În materie de glume nu era excepțională, dar cei trei membri ai Consiliului râseră de parcă ar fi fost cel mai amuzat lucru pe care îl auziseră vreodată.

– Daisy, nu ți-am spus noi că Sophie are un minunat simț al umorului? spuse Roderick, zâna înaltă, fluturând din aripi.

Dar, înainte ca ea să poată răspunde, intră în salon tipul demon. Jenna avea dreptate, aducea puțin cu Archer. Nu era la fel de arătos, iar când se uită înspre mine am văzut că avea ochii albaștri, nu căprui, dar cu siguranță exista o asemănare.

– Bună dimineața, Nick! spuse Kristopher, tamponându-și buzele cu un șervet. Sunt sigur că noua ta cameră ți-a fost pe plac, nu?

Nick se îndreptă către bufet, făcându-i cu ochiul lui Daisy, care îi răspunse arcuindu-și buzele.

– Foarte mult, Kris. Mersi! spuse el, după care își luă micul dejun.

Spre deosebire de Daisy, el era american. Se așeză de cealaltă parte a fetei și se aplecă pe lângă ea, spunându-mi:

– Mă plictisise de priveliștea din vechea mea cameră. Vreau să spun, de câte ori te poți uita la un iaz, nu-i așa? Kris aici de față a avut amabilitatea să-mi facă rost de odăi care dau spre una dintre grădini.

Rânji, desfăcându-și o brioșă.

– Cred că sunt bune pentru moment.

Kristopher zâmbi din nou, dar era un surâs încordat.

– Ne străduim să ne facem oaspeții fericiți, zise el.

– Dar tu, Daisy? întrebă Elizabeth, vârcolacul cu aer de bu-nicuță, întinzându-se ca s-o bată ușor pe mână. Camerele tale sunt încă în regulă, dragă?

– Sunt bune, mulțumesc, răspunse fata cu blândețe și pot să jur că Elizabeth râsuflă ușurată.

– Deci, Sophie, începu Nick. După cum bănuiesc, te-ai prins deja că eu și Daisy îți suntem semenii din neamul demonilor.

– Așa e, am spus, ținând o atitudine nonșalantă.

Mi-am dres glasul și am întrebat:

– Deci, voi v-ați născut demoni, ca și mine, sau ați fost transformați?

Elizabeth răspunse în locul lor, cu o voce caldă și plină de empatie.

– Nu-și amintesc, bieții de ei. Când i-am găsit erau amândoi în ospicii. Nici măcar nume nu aveau.

– Da, și suntem cât se poate de recunoscători pentru salvare, Liz, spuse Nick, articulând puțin neclar cuvintele.

M-am uitat mai îndeaproape la el. Ochii îi erau oarecum roșii, dar nu într-un fel demonic, ci într-un fel beat. Sfinte Sisoe, cine se apucă de băut de la prima oră a dimineții? Și *de ce*?

– Deci, îmi spuse Nick, cum îți place Thorne?

– La nebunie, am răspuns, dar nu păream deloc convinsă, nici măcar pentru mine însămi.

– Ei bine, trebuie să fie mai bine decât în haznaua aia pe care o numiți voi școală, spuse Nick cu o pufnitură.

La auzul replicii, expresia lui Cal deveni de-a dreptul furtunoasă, așa că m-am repezit să spun:

– Hecate nu e așa de rea. Are doar... ăăă... personalitate.

– Nu cumva L'Occhio di Dio a atacat Hecate anul trecut? Întrebă Daisy, întinzându-se pe lângă mine după marmeladă.

Atunci am observat cicatricea purpurie, zimțată, care i se întindea pe interiorul brațului. Semăna mult cu semnul de pe mâna mea. Mi-am amintit ce-mi spusese tata despre faptul că Daisy și Nick aproape că fuseseră omorâți și am încercat să nu mă holbez.

– Nu, n-a fost un atac. A existat un mag acolo, Archer Cross. Era prima dată după multă vreme când îi rosteam numele cu voce tare. Lucra pentru Ochi. Dar n-a rănit pe nimeni.

Toată lumea rămase tăcută și am sperat sincer că acela avea să fie sfârșitul discuției. Apoi Nick spuse:

– Am auzit că a încercat să-ți scoată inima într-o pivniță.

Dacă ar mai fi existat cineva care să nu-mi soarbă cuvintele, acum cu siguranță o făcea.

– Nu-i adevărat, am răspuns pe un ton egal.

Simțeam privirea lui Cal ațintită asupra mea, dar am continuat să mă uit la Nick.

– Ne-am luptat, dar niciodată n-a scos cuțitul împotriva mea.

– V-ai luptat? Întrebă Roderick. Cu mâinile?

– Ăăă... da, am replicat, zăpăcită. Cred că i-am tras și un picior pe undeva pe acolo, dar...

– Ce vrea să spună Roderick e de ce nu ți-ai folosit puterile? zise Kristopher, încrucișându-și brațele pe masă. Ești un demon. L-ai fi putut vaporiza dacă voiai.

Am simțit cum mi se usucă gura și am spus, bâlbâindu-mă puțin:

– E-eu n-am nici cea mai mică idee cum se face așa ceva.

– Ei bine, dacă ai să înveți vreodată, atunci nu cred că mai vreau să fiu colega ta de cameră, interveni Jenna.

Dar, dacă avea impresia că o glumă avea să schimbe subiectul, se înșela.

Nick se aplecă în față, cu ochii practic arzând.

– Sau poate că zvonul e adevărat. Poate că nu l-ai omorât pentru că ești îndrăgostită de el.

CAPITOLUL I I

Inima îmi bubuia în urechi. Mi-am pus repede furculița jos astfel încât să nu vadă nimeni că-mi tremurau mâinile. Dar l-am privit în ochi pe Nick peste masă și i-am zis:

– Nu. Nu sunt. Dar eram prieteni. El avea o iubită, pe Elodie Parris. E una dintre fetele ucise de un demon la Hecate.

Vorbele mele stăruiră în aer câteva clipe, timp în care eu și Nick ne-am uitat fix unul la altul. El cedă primul.

– Păi atunci e bine, spuse el pe un ton jovial. Mă bucur că am lămurit asta. Voiam doar să mă asigur că iubitul tău n-o să treacă pe aici cu vreunul dintre amicii lui.

Îmi zâmbi și fu de departe unul dintre cele mai înspăimântătoare lucruri pe care le văzusem vreodată.

Roderick își drese glasul.

– Nick, te rog să nu uiți de bunele maniere, zise el. Sophie e musafira noastră.

– Făceam pur și simplu conversație, Rod, răspunse băiatul. La urma urmei, legăturile cu Ochiul sunt un lucru pe care eu și Sophie îl avem în comun.

– Ce vrei să spui? am întrebat.

– Nimic, doar că au încercat să mă omoare și pe mine, spuse el.

Se lăsă pe spătarul scaunului, apoi își ridică cămașa, dezvăluind o îngrozitoare cicatrice purpurie care îi șerpuia de la talie până sub stern.

Toți cei de la masă păstrară o tăcere de mormânt, iar, lângă mine, Daisy se cutremură.

– Aveam cincisprezece ani când m-au găsit. Locuiam în casa unui asistent maternal din Georgia, fără să știu de ce eram în stare să fac lucruri să se întâmple doar cu puterea minții. Fără să știu mai nimic, la drept vorbind.

– Nick nu-și amintește nimic dinaintea vârstei de treisprezece ani, interveni Daisy, cu o voce atât de slabă încât abia am auzit-o.

Băiatul dădu din cap aprobator.

– O vreme am trăit pe străzi, dar apoi am fost adoptat de marele stat Georgia. M-au expedit în casa familiei Hendrickson. Pufni. Ceea ce a ajuns să fie foarte nasol pentru Hendricksoni. Ochiul i-a omorât pe toți patru în timp ce încerca să mă ucidă pe mine.

– Și cum ai scăpat? întrebă Jenna.

Umerii îi erau încordați și știam că își amintea cum scăpase ea însăși de Ochi.

Nick îmi mai aruncă o privire.

– Mi-am folosit puterile. M-am gândit că e mai logic decât să încerc o luptă corp la corp, știi?

Ceva îmi trosni pe piele precum curentul electric, iar lui Daisy i se zbârli părul. Nick avea o expresie distantă. Continuă:

– Unul dintre tipi m-a prins când încercam să ies pe o fereastră. Avea un cuțit negru.

Vesela de pe masă începu să zornăie și i-am văzut pe Kristopher și Elizabeth aruncându-și priviri îngrijorate.

– Pe atunci nu știam ce e sticla demonică, spuse Nick, dar știam că doare ca dra...

Deodată, Lara reapăru în ușă.

– Nick, spuse ea pe un ton puțin cam prea ascuțit. Povestea asta ar putea aștepta un moment mai potrivit. Dacă v-ați terminat micul dejun, de ce nu mergeți, tu și Daisy, să exersați tehnicile pe care le-ați învățat de la domnul Atherton?

Și uite așa, explozia de putere se evaporă, iar eu am eliberat aerul pe care nici nu știam că-l reținusem în plămâni.

– Sigur, Lara, spuse băiatul, și pe chip i se zugrăvi din nou zâmbetul acela înfiorător.

Se ridică de la masă, iar Daisy îi urmă exemplul.

– A, da, adăugă el. Voiam să întreb dacă eu și Daisy putem ieși în seara asta cu Sophie și prietenii ei.

M-am speriat când am auzit așa ceva. După cele pe care tocmai le văzusem, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să merg undeva cuăștia doi.

– Unde să ieșiți? Întrebă Lara.

– Doar prin sat. N-a venit aici în vara asta ca să-și petreacă timpul cu cei din neamul ei?

Lara ezită, iar Nick dădu lovitura de grație.

– Lara, James m-a rugat explicit s-o iau pe Sophie sub aripa mea, spuse el, punându-și o mână pe umărul meu.

Am avut nevoie de tot ce-aveam în mine ca să nu i-o arunc la o parte.

Încă nu convinsă pe deplin, Lara zise:

– O să vorbesc cu James în după-amiaza asta și o să văd ce părere are. Acum dați-i drumul!

Nick mi-a mai strâns umărul încă o dată, înainte ca el și Daisy să iasă din cameră. Cal, eu și Jenna am stat în tăcere, uitându-ne unul la altul. Cel puțin acum știam, în sfârșit, cum de le ieșea lui Elodie, Chaston și Anna chestia aia cu privitul în trei direcții. În cele din urmă ceilalți membrii ai Consiliului și diverși subordonați au părăsit rând pe rând încăperea, până când n-am mai rămas decât noi trei.

Jenna fu cea care vorbi prima.

– Deci, a fost cum nu se poate mai înfiorător.

M-am cutremurat.

– Că bine zici. Căpitanul Toane cu siguranță face reclamă proastă demonilor, ceea ce e o reușită.

Dar Jenna scutură din cap.

– Nu despre el e vorba. Mă rog, vreau să spun că despre el e vorba, dar nu *doar* despre el. Mă refer la membrii Consiliului. Ați văzut cât de ciudat se purtau cu Nick și Daisy? Băiatul parcă mai avea puțin și ne spulbera pe toți și nimeni nu i-a zis nimic. Iar chestia aia cu schimbatul camerei?

– Mi se pare logic să le fie frică de el, am spus eu. Și *mie* mi-e frică de el și sunt demon.

– Cum pot ăia doi să fie demoni? întrebă Cal, lăsându-se pe spătarul scaunului. Credeam că, după Alice, ritualul a fost distrus.

– Se pare că nu, am răspuns. Dar nu „cum“ mă sâcăie pe mine, ci „de ce“. Invocarea demonilor nu le-a reușit chiar așa de grozav data trecută când au încercat-o.

M-am sculat de la masă, ducându-mi farfuria pe bufet. Ceilalți se folosiseră de magie ca să scape de vasele murdare.

– Dacă tatăl tău zice că e în regulă, vrei să ieși cu ei în seara asta? mă întrebă Jenna, ridicându-se ca să vină lângă mine.

– Nu prea. Dar tot cred că ar trebui s-o facem. Ar putea fi o bună ocazie să aflăm mai multe despre ce se întâmplă pe aici.

Jenna îmi dădu un ghiont cu șoldul. Sau cel puțin încercă. E atât de scundă încât fu mai degrabă șoldul ei pe coapsa mea.

– Îmi place când ești șireată, Soph.

Cal ne zâmbi amândurora și m-am îmbujorat. Pe bune, ce era cu mine?

Jenna se uită când la unul, când la altul.

– Ah! Tocmai mi-am amintit, trebuie să... ăăă... mai despa-chetez niște chestii așa că o să... mă duc să fac asta. Vino pe la mine puțin mai târziu și putem să mai explorăm.

Ceea ce, desigur, însemna: „Vino pe la mine când termini de vorbit și/sau pupat cu Cal și povestește-mi totul“. O fi fost Jenna vampir, dar era totuși fată.

Însă imediat după plecarea ei, Cal se ridică în picioare.

– I-am promis tatălui tău că în dimineața asta o să verific una dintre grădini, spuse el.

Își flutură degetele și mici scântei argintii zburară printre ele.

– Corect, am zis eu ușurată. Du-te să-ți faci vrăjile cu plante și putem să... ăăă... discutăm sau ceva de genul ăsta mai târziu.

– Pare un plan bun. Vorbise cu o voce joasă și am simțit un mic fior pe șira spinării. Cred că își dădu seama, pentru că râse ușor înainte de a spune: Ne vedem mai târziu, Sophie.

De îndată ce plecă, camera mi se păru din nou mare și m-am lăsat în jos lângă bufet.

Lara băgă capul pe ușă.

– Sophie? Totul e în regulă?

– Da, nici o grijă! Doar că, știi cum e... Am dat din mână. Sunt în proces de adaptare.

– Știi, sunt multe de asimilat, răspunse ea pe un ton înțelegător. Când tatăl tău...

Nu voiam să mai aud nimic despre tata, așa că i-am tăiat vorba, chiar dacă mi-a părut rău s-o fac.

– E în regulă. Am multă experiență cu locurile noi.

Și, m-am gândit eu, deja mă descurc mai bine decât în prima zi la Hex Hall. Nimeni nu și-a lăsat balele pe mine, nu m-am îndrăgostit de persoana nepotrivită și încă nu mi-am făcut nici un dușman. Bine, era Nick, dar el nici nu se compara cu Elodie.

Deodată îmi reveni în minte promisiunea făcută Jennei că-i voi scrie doamnei Casnoff despre Elodie. Chiar nu voiam să fiu nevoită să găsesc un ponei vampir. Aș fi *putut* folosi telefonul mobil pe care mi-l dăduse Lara ca să sun la Hecate, dar nimeni nu era în stare să te zăpăcească pe loc precum doamna Casnoff și știam că avea să-mi pună un miliard de întrebări. Aveau să fie bâlbâieli, mulți de „ăăă” și „nu știu”, iar eu n-aveam chef de așa ceva. Atunci mi-am amintit de laptopul drăguț și lucitor din camera mea.

– Lara, știi adresa de e-mail a doamnei Casnoff?

– Bineînțeles. ACasnoff@Hecate.edu.

Super! Poate că nu va trebui să-i dau Jennei un ponei vampir, dar acum eram obligată să-i plătesc zece dolari.

Un sfert de oră mai târziu stăteam în fața calculatorului, scriindu-i un mesaj doamnei Casnoff. Am încercat să-l fac să sune cât mai degajat cu putință și am folosit sintagma „nu e mare lucru” de două ori. Totuși, am șovăit înainte de a-l trimite. Dacă cumva faptul că Elodie mă văzuse *era* mare lucru? Nu știam sigur dacă mai suportam multe ciudățenii. În plus, senzația aceea revenise, iar când am tras adânc aer în piept, încercând s-o alung, am simțit un ușor iz de fum.

Dar îi promisesem Jennei.

Așa că l-am trimis.

CAPITOLUL 12

Mi-am petrecut restul zilei explorând Abația Thorne împreună cu Jenna și chiar dacă ne-am pierdut ore în șir plimbându-ne prin încăperile ei, n-am reușit nici măcar pe departe s-o vedem pe toată. Fiecare cameră era plină cu bizare comori prăfuite, inclusiv un dormitor ce conținea cinci armuri complete și un altul în care nu se găseau decât animale împăiate. I-am spus Jennei despre e-mailul către doamna Casnoff – și mi-am plătit cei zece dolari, lucru care păru s-o bucure.

La prânz, Lara ne aduse sendvișuri în camera verde – care se dovedi a fi o uriașă încăpere luminată de soare ce adăpostea cel mai mare pian pe care îl văzusem vreodată, precum și vreo două mii de ferigi – și ne spuse că discutase cu tata. El urma să se întoarcă acasă mai pe seară și ne permisesese să mergem în sat cu Nick și Daisy.

– Dar, adăugă Lara, trebuie neapărat să vă întoarceți acasă până la miezul nopții și să nu mergeți decât în sat. Oricare alt loc mai îndepărtat este interzis cu desăvârșire.

Mda, asta suna a replică de-a tatei.

– Cât de „mai îndepărtat“ ne-am putea duce? am întrebat-o pe Jenna după plecarea Larei. Suntem în plină pustietate.

Aveam să aflăm în acea noapte. Trebuia să ne întâlnim cu Nick și Daisy la intrarea din spate (care o mai fi fost și aia) la ora opt. La opt fără un sfert eu eram în baie, dându-mă cu rimel, când Jenna se strecură înăuntru, îmbrăcată într-o ținută pe care n-o pot descrie decât ca „Hello Kitty¹ trece la moda gotică“.

---

¹ Personaj de desene animate, creat în 1974 de compania japoneză Sanrio (n.tr.)

– Nu-i cam mult pentru o plimbare prin sat? am întrebat, cu ochii la cizmele ei roz de vampă.

Ea închise ușa în urma ei și se săltă pe dulap.

– Nu mergem în sat, răspunse. Am întrebat-o pe Daisy. Ne duc la Londra.

Aproape că mi-am scos ochiul cu periuța de rimel.

– Londra e la vreo trei ore distanță. O să furăm o mașină sau ceva de genul ăsta?

Jenna clătină din cap.

– Sophie, când o să ții o dată minte că avem puteri magice? Nu mergem cu mașina, mergem... hm, nu știu exact cum o să ajungem acolo, dar o să fie... știi tu... Își flutură mâinile prin aer. Maaaaaagic.

– Da, minunat, am bombănit, finisându-mi machiajul cu un pic de luciu de buze.

Stomacul mi se strânse de emoție. Dacă Daisy se aștepta să fac vreo vrajă demonică de călătorie... mda, n-avea să se întâmple.

– Mai precis, de ce mergem la Londra?

Jenna rânji.

– E acolo un club doar pentru Prodigium. Daisy zice că e chiar foarte tare.

Câh! Un club doar pentru Prodigium? Asta îmi trezea imagini cu mai multă catifea, zăpadă carbonică și anxietate decât eram pregătită să suport în seara asta.

– Nu știu, am spus. Mi se pare teribil de „îndepărtat“.

– Da, dar dacă vrem să aflăm mai multe despre Daisy și Nick...

– Știu. E așa de enervant când ai dreptate. Totuși, imposibil ca și Cal să fie de acord, am zis, sperând că asta va pune capăt întregii aventuri.

Jenna păru nedumerită.

– Cal nu vine.

– Poftim? De ce nu?

Ea ridică din umeri.

– E prins cu nu știu ce urgență botanică. Se pare că pe aici sunt mult mai multe plante bolnave decât a crezut.

– Huh, am spus, întorcându-mă din nou către oglindă.

– Măi să fie, Sophia Mercer! Cumva e dezamăgire aia pe care o detectez cu puterile mele superspeciale de vampir?

– Nu, doar că... aș fi vrut să vină să-mi spună personal.

– Desigur, replică Jenna pe un ton prea categoric. Și ți-ai pus bluza aia decoltată și cizmele alea cu toc înalt de dragul meu, nu?

Am aruncat în ea cu o pudrieră.

– Nimănui nu-i place un vampir băgăcios, Jenna.

Când în sfârșit am ajuns la parter, Nick și Daisy ne așteptau lângă ușa din spate. Băiatul îmi aruncă o privire arogantă, dar nu zise nimic.

– Să înțeleg că Jenna te-a pus la curent cu planurile noastre pentru seara asta? mă întrebă Daisy în șoptă.

Ochii ei cenușii erau conturați cu tuș și practic sticleau.

– Da, am răspuns, încercând să par mai entuziasmată. Abia aștept!

Ultimul lucru pe care îmi doream să-l fac în seara aia era să-mi petrec vremea cu o grămadă de Prodigium și doi demoni, dintre care unul evident instabil.

– Știi că, dacă ne torni la taică-tău, probabil o să ne dea afa-ră? spuse Nick deschizând ușa.

– Cu siguranță mi-ar părea tare rău, după ce ați fost atât de prietenoși și de primitivi cu mine, am replicat inspirat.

– Are dreptate, îl admonestă Daisy, trăgându-l de mânecă. Fii cuminte!

El mă studie cu ochii ăia albaștri enervanți.

– O să încerc, zise în cele din urmă.

Am ieșit în noaptea umedă. Pornind chiar din fața ușii, o alee cu pietriș ducea spre un lung șir de tufișuri înalte până la umăr. Apoi se pierdea în beznă, la marginea pădurii ce înconjura par-tea din spate a Aбаției Thorne.

Am urmat aleea ce șerpuia înspre pădure. Jenna mă strânse de braț. Umbrele se alungeau înaintea noastră în lumina lunii.

Ceva mai în față, Daisy își aprinsese o țigară, căreia îi zăream capătul de un roșu strălucitor. Nick mergea chiar lângă ea, cu mâinile în buzunare. Îi auzeam discutând. Vocea lui răzbătea joasă și încordată. Eram sigură că mi se pomenise numele.

– Nu sunt așa de răi, șopti Jenna. Și parcă nici nu le-ar păsa că sunt vampir. Se pare că au cunoscut mulți în clubul ăsta în care o să mergem acum, Shelley's.

– Shelley's?

– Da, exact. De la Mary¹. Frankenstein, monștri...

– Drăguț.

Am ajuns la marginea pădurii și am văzut că alea cu pietriș continua printre copaci, deși era mult mai îngustă. Tocurile mi se scufundau în pământul ud și curând restul grupului o luase destul de mult înaintea mea. Mi-am îndesat mâinile în buzunare și m-am întrebat dacă voi putea vreodată să merg noaptea printr-o pădure fără să mă gândesc la Alice și la tot timpul pe care-l petrecusem cu ea învățând vrăji.

Cărarea s-a sfârșit chiar în fața unei uriașe clădiri din piatră. Nick nu se vedea pe nicăieri, dar Daisy stătea în ușă.

– Haideți! spuse ea, făcându-ne semn să avansăm, apoi dispăru în interior.

Am urmat-o. Chiar dacă noaptea era caldă, structura din piatră părea umedă și sumbră. În aer plutea izul de mucegai al construcțiilor vechi și părăsite. Am auzit un fluturat de aripi, am ridicat ochii și am văzut o pasăre mare și neagră luându-și zborul printr-o uriașă gaură din acoperiș.

– Ce e aici? am întrebat.

– Pe vremuri a fost o moară în care se măcina porumbul cultivat pe proprietate, răspunse Daisy.

Făcu semn către acoperișul distrus.

– Un copac a căzut pe ea acum șase ani, în timpul unei furtuni.

---

¹ Mary Wollstonecraft Shelley (1797-1851), scriitoare britanică, autoare a romanului *Frankenstein sau Prometeul modern* (n.tr.)

– Și-atunci de ce n-a fost dăruită? întrebă Jenna.

Chiar și în lumina slabă distingeam expresia neîncrezătoare de pe chipul lui Daisy.

– Pentru că, zise ea, adăpostește un Itineris.

– Asta nu-i vreun soi de monstru latinesc, nu-i așa? am întrebat, încercând să ridic o sprânceană.

Ea râse în timp ce își croia drum peste grinzile prăbușite, conducându-ne mai adânc în interiorul morii.

– E latinesc, dar înseamnă „călătorie” sau „drum”.

Am dat peste un morman de pietre sfărâmate.

– Ei bine, sună în egală măsură amuzant și îngrozitor, am murmurat, dar Daisy era deja mult prea departe în fața mea.

Nick stătea lângă zidul din spate. Se vedea acolo o deschizătură înaltă ce avea probabil vreo doi metri și jumătate. Semăna cu o ușă. Dincolo de ea nu zăream decât întunericul.

– O, frate, sper din suflet că n-o să ne târâm tot drumul până la Londra, am spus, dar pe măsură ce mă apropiam reușeam să văd că nu era deschizătura unui tunel, așa cum crezusem inițial. Ușa ducea spre o nișă îngustă, nu mai adâncă de un metru.

Daisy îmi zâmbi timid.

– Să înțeleg că n-ai mai călătorit niciodată cu ajutorul unui Itineris.

– Nici nu știu dacă pot să-i spun numele pe litere.

Spre surprinderea mea, Nick mă gratulă cu un mic surâs, care chiar părea sincer, și nu nebunesc. Apoi pași prin deschizătură. Nu avu loc nici o străfulgerare sau explozie de magie. Într-o clipă era acolo, în următoarea dispăruse. Cumva asta părea mult mai înspăimântător decât dacă s-ar fi stârnit un mare spectacol de lumini ori poate niște fum. Urmă Daisy. Și în cazul ei fu la fel, ca și cum s-ar fi evaporat într-o clipită.

Eu și Jenna stăteam pe loc, holbându-ne la pasaj.

– Ne-am putea întoarce, am sugerat fără vlagă. Le spunem că chestiuța lor cu drumul magic n-a funcționat în cazul nostru.

Dar Jenna clătină din cap.

– Nu poate să fie atât de rău, murmură ea.

– Am putea încerca să mergem împreună, am zis. Cred că încăpem amândouă, iar în felul ăsta, dacă ajungem să fim transportate într-o altă dimensiune sau metamorfozate într-un zid, cel puțin o să avem companie.

Prietena mea începu să râdă.

– În regulă, atunci. Hai să-i dăm drumul.

Am pășit prin deschizătură ținându-ne de mână.

CAPITOLUL 13

În clipa în care am pus piciorul în nișă, am simțit mâna Jennei alunecând dintr-a mea. Apoi totul s-a întunecat și am început să țip când un bubuit îngrozitor mi se iscă în tâmpile. Era ca o migrenă, doar că de vreo sută de ori mai intensă. O parte a creierului meu a remarcat, vag, că n-ar trebui să mai fiu surprinsă când chestiile magice se dovedesc mult mai nasoale decât am crezut. Dumnezeu știa că era cazul să mă fi obișnuit până acum.

Dar nu eram pregătită pentru chinul îngrozitor din țeasta mea sau pentru întunericul copleșitor. Nici măcar n-aveam senzația de zbor, alt lucru la care mă așteptasem oarecum din partea unei călătorii magice. Totul rămânea neclintit, iar bezna mă apăsa.

Apoi m-am trezit stând afară. Mă rog, de fapt îngenunchind afară, inspirând adânc și sacadat, în timp ce cineva mă bătea pe spate.

Era Daisy.

– Întotdeauna prima dată e cea mai rea, spuse ea pe un ton liniștitor.

– Da, Daisy mi-a vomitat pe pantofi după prima ei „drumetrie“, râse Nick și drept răsplată căpătă o palmă din partea fetei.

– Asta pentru că m-ai dus prea departe, tăntălăule! *Spania*. O idioțenie. Orice distanță mai mare de o sută șaiszeci de kilometri e o nebulă pentru o primă călătorie.

Jenna se clătina lângă mine. Părea mai palidă decât de obicei, ceea ce însemna ceva.

– Habar n-aveam că maaaaaagia o să fie așa intensă, încercă ea să glumească, dar vocea îi ieși pițigăiată și cam fără suflu.

Am încercat s-o întreb dacă se simte bine, însă vorbitul încă mă depășea, așa că am făcut o tentativă de a zâmbi. Și asta mă

durea, drept care, până la urmă, m-am prăbușit doar lângă cel mai apropiat perete până când durerea se mai domoli puțin.

Pe măsură ce migrena ceda, am observat împrejurimile. Ne aflam pe o alee, înconjurați de mai multe clădiri banale din cărămidă. Deasupra, norii joși reflectau lumina portocalie a felinarelor. Mai era și un miros ciudat în aer, un amestec de fum de eșapament, piatră veche și, mi se păru, apă, aflată pe undeva prin apropiere.

Când am simțit că pot vorbi din nou, am întrebat-o pe Daisy.

– Deci ce-a fost asta mai exact? Un portal sau ceva asemănător?

Ea scotoci prin poșetă și scoase o altă țigară.

– În principiu. Dar portalurile nu pot să meargă decât dintr-un loc anume într-un alt loc anume. Un Itineris poate merge... practic oriunde. Nu trebuie decât să crezi intrarea și pe urmă îi zici unde vrei să te duci. De aceea Nick intră primul, ca să-i poată spune că mergem la Shelley's.

– Dacă nu duce decât într-o singură direcție, cum o să ne întoarcem? am întrebat.

– Mai e o deschidere de drum la o stradă distanță de aici, spuse Daisy, arătând spre stânga.

– Deci, ia stai, am putea să intrăm în tunelul ăla și să-i indicăm *orice* loc în care vrem să mergem? întrebă Jenna.

– Orice loc, răspunse Nick ridicând din umeri. Dar, cum spunea Daisy, cu cât mergi mai departe, cu atât ți-e mai greu. Așa că, deși aș putea să intru acolo și să zic că vreau să merg, de exemplu, în Madagascar, călătoria probabil că m-ar omorî.

Lângă mine, Jenna se cutremură.

– Nu-mi pot închipui cum ar fi să stai în chestia aia mai mult decât am stat noi.

– Călătoria cu Itineris poate fi deosebit de dură pentru vam-piri, replică băiatul.

Atunci poate că ar fi trebuit să i-o spui înainte să ne târăști în escapada asta, dobitocule, mi-am zis eu nervoasă.

Deodată mi-am dorit să fi fost Cal cu noi, și nu doar pentru că mi-ar fi vindecat durerea de cap în două secunde.

– Tunelurile pot fi create doar de vrăjitoarele foarte puternice, continuă Daisy în timp ce încercam să-mi împiedic țeasta să explodeze. Își aprinse bricheta, și flacăra îi luminează o clipă chipul. Sau de către demoni, evident.

– Deci cine l-a făcut pe cel de la Thorne? Întrebă Jenna.

Îi răspunse Nick.

– Nu știu.

Rânji.

– Dar, de vreme ce e așa de grozav, o să spun că a fost un demon.

M-am gândit dacă nu cumva îl crease Alice, însă n-am mai apucat să pun și alte întrebări, că Daisy interveni:

– Bun, oricât ar fi de fascinantă conversația asta, avem la dispoziție doar câteva ore și mi-ar plăcea să le petrec la Shelley's, nu pe o alee. Putem să intrăm, vă rog?

M-am străduit din răspuțuri să nu mă holbez la ea cu gura căscată, dar, serios! Ce se întâmplase cu fata delicată și introvertită de azi-dimineață?

Târându-ne picioarele, am părăsit aleea și am înconjurat clădirea până în față. De afară părea un club de noapte obișnuit, deși cam sărăcăcios. Deasupra intrării se afla o mică tendă pe care scria „Shelley's“ cu litere albe, cursive, iar lumea scrijelise inițiale și insulte pe ușa neagră.

M-am uitat în jur după un monstru înspăimântător pe post de paznic, dar n-am văzut nici unul. Nu exista nici măcar vreun panou din acelea mișto care se trag la o parte ca să poți șopti o parolă. Apoi mi-am dat seama că ușa se clătina ușor.

Daisy mă văzu studiind-o și zâmbi.

– E fermecată, spuse ea. Numai Prodigium o pot găsi. Pentru oameni arată pur și simplu ca un boschetar beat și împuțit care stă sprijinit de zid.

Fermecător, ce mai! Dar avea dreptate. Dacă mijeam ochii cum trebuie, distingeam o siluetă fantomatică prăvălită în locul ușii.

Apoi Daisy trecu în fața mea și ușa redeveni o simplă ușă. Ea bătu, și ni se deschise aproape imediat.

Am fost asaltată de mirosul de fum și de muzica tehno aproape asurzitoare. Lumina ce se revărsa dinspre intrare era albastră și pulsa ușor.

Nu mai fusesem într-un club decât o singură dată, pe când eram în clasa a noua. Se întâmplase în vreme ce locuiam cu mama în Chicago și treceam printr-o scurtă perioadă în care cochetam cu rebeliunea. Am mers într-o văgăună scârboasă împreună cu o fată pe nume Cindy Lewis care se dăduse cu mult prea mult creion dermatograf și care fuma țigări cu cuișoare. Principalele mele amintiri din noaptea aceea includeau muzică dată atât de tare încât fusesem sigură că îmi nenorocisem definitiv timpanele și un tip ce putea a berărie care mă apuca de picior și încerca să-și lase balele pe fața mea. Deci, da, cluburile nu erau tocmai locurile mele preferate.

Dar Shelley's nu semăna nici pe departe cu gaura plină de fum din Chicago.

Bun, și aici era fum. Și muzică dată foarte, foarte tare. Dar, în afară de asta, cele două locuri nici că s-ar fi putut deosebi mai mult. În primul rând, interiorul clubului Shelley's era imens, mult mai mare decât păruse de afară. Existau două niveluri, cel de jos format aproape în întregime dintr-un ring de dans de un negru lucios. Pe el se înghesuiau o mulțime de trupuri, iar magia care venea dinspre ele era atât de puternică, încât am simțit furnicături pe piele. Am văzut numeroși Prodigium de vârsta noastră, însă la fel de multe persoane în vârstă. De fapt, într-un colț stătea un moș bărbos care arăta de parcă fusese amic cu însăși Mary Shelley. Am zărit un vârcolac dansând cu o fată despre care am presupus că eră vrăjitoare. Ghearele lui făcuseră tăieturi minuscule în pânza rochiei ei. Deasupra mulțimii, câteva zâne pluteau prin aer, aripile le fluturau în ritmul muzicii, iar părul lor blond strălucitor reflecta luminile colorate.

Chiar în mijlocul ringului, un tip îmbrăcat într-un smoching purpuriu de catifea dansa înconjurat de câteva vrăjitoare. Îmi

părea cunoscut, iar când se întoarse mi-am dat seama că era lordul Byron.

Da, *acel* lord Byron. Fusese profesorul nostru de engleză la Hecate înainte să înceapă atacurile. De vreme ce era vampir, lumea intrase la bănuieli în privința lui. Chiar și după ce fusese exonerat, tot nu mai voise să revină la Hex Hall. Nu că l-aș fi putut învinovăți.

Mă gândeam să mă duc și să-l salut, dar tocmai atunci ne remarcă el. Nu sunt sigură, însă cred că ne arată degetul mijlociu, după care se îndepărtă șchiopătând.

Nici Jenna, nici eu nu fuseserăm niște eleve tocmai strălucite.

Nick făcu semn cu capul către partea din spate.

– Hai să stăm jos!

Ne-am îndepărtat de ringul de dans, spre un loc mai întunecos și mai puțin aglomerat. Și muzica părea mult mai blândă, așa că nu mă mai simțeam de parcă mi s-ar fi scurs creierul prin urechi. Daisy ne conduse către un separeu din spate și se trânti pe o banchetă de catifea. Nick se așeză lângă ea, lăsându-ne pe mine și pe Jenna să ne înghesuim pe locurile din fața lor.

Daisy scoase o altă țigară și de data asta ne servi pe toți. Nick luă și el una, dar, când îmi întinse și mie pachetul, am scuturat din cap.

– Nu, mulțumesc! Nu fumez.

– Mi se pare corect, răspunse el.

O femeie înaltă, cu părul castaniu, se apropie de masă. Purta o rochie de un purpuriu aprins, atât de scurtă încât m-am gândit că trebuie să-și fi început existența ca bluză. Ar fi fost o tipă frumușică dacă mutra ei n-ar fi arătat de parcă tocmai luase o înghițitură zdravănă de lapte acru.

– Iar voi doi! spuse ea.

Daisy își dădu ochii peste cap, însă Nick nu păru deloc tulburat.

– Ah, Linda, scumpa mea! Speram ca tu să fii chelnerița noastră în seara asta. Mi-a lipsit surâsul ăla senin al tău.

Linda își încrucișă brațele la piept.

– Mânca-mi-ai, ciudatule!

Nick rânji, și o fracțiune de secundă semănă atât de mult cu Archer încât am strâns din dinți.

– Cine zice că n-am s-o fac, Linda? Întrebă el, ridicând din sprâncene.

Daisy îi trase un cot în coaste. Chelnerița nu făcu decât să-l privească furioasă până când băiatul ridică mâinile.

– Pace, pace! spuse el. Bun, deci, eu și Daisy o să comandăm băutura noastră obișnuită.

M-am întrebat care-o fi aia. Suc malefic? Vreun soi de energizant demonic?

Privirea arogantă a Lindei se mută înspre Jenna care, în mod neobișnuit, se înroși.

– Au în meniu orice fel de sânge ți-ai putea dori, îi propuse Daisy.

Chiar nu voiam să știu ce însemna asta.

Jenna zâmbi emoționată.

– Atunci un... ăăă... pahar sau ce-o fi de 0-negativ.

– Bine, răspunse Linda. Și tu?

– Ăăă... doar puțină apă, am zis.

– Ei, haide! interveni Nick, întinzându-și brațul pe spătarul banchetei. Măcar lasă-mă să-ți fac cinste cu o băutură.

Îmi zâmbi din nou cu zâmbetul acela neliniștitor. Eu m-am tras un pic mai aproape de Jenna.

– Nu beau.

În vreme ce Linda se îndepărta, Nick începu să râdă.

– O, Doamne, un demon abstinent! Îmi place la nebunie!

– Da, m-am gândit că smulsul ocazional al organelor interne din oamenilor e un viciu suficient pentru mine, am zis.

Fuse o replică nepotrivită.

Nick se opri brusc din râs, ba chiar și Daisy se zbârli.

– Scuze, am spus repede. N-am vrut să... am expirat îndelung. Autoironia e a doua limbă a mea. N-am avut nimic cu voi.

Daisy păru împăcată cu asta, însă Nick continua să mă fixeze cu o privire de nepătruns.

– Noi n-am rănit niciodată pe nimeni, Sophie, spuse el. Nici James, nici tu.

– Da, dar am putea s-o facem, am răspuns. Doamna Casnoff spuse că demonii pot fi în regulă ani buni și apoi brusc să iasă la iveală monstrul din ei.

Privirea băiatului se îndepărtă de a mea.

– Nu asta speră ei să facem? bombăni pe un ton sumbru.

– Cum adică? întrebă Jenna, însă Daisy se aplecă în față, cuprinzând în palmă genunchiul lui Nick.

– Hai să nu ne băgăm în toate astea acum, spuse ea. Avem toată vara la dispoziție s-o învățăm pe Sophie despre demoni.

Nick mormăi, dar Daisy îl prinse de bărbie și îi întoarse cu blândețe fața spre ea. El o sărută cu o tandrețe surprinzătoare și am simțit cum mi se încing obrazii. Nu-mi dădusem seama că erau împreună, cel puțin nu în felul ăsta.

Cei doi se dezlipiră în sfârșit.

– Bine.

Nick se sprijini de perete și degetele lui cochetară cu tivul fustei lui Daisy.

– Dacă nu discutăm chestii de-ale demonilor, atunci despre ce vorbim? Deși vorbise pe un ton prietenos, avea încă o căutătură aspră. Până la urmă, nu pentru asta ești aici, Sophie? Să faci un curs-fulger despre tot ce ține de demoni?

Brusc, mi-am dorit să fi băut ceva. De ce toată lumea de aici voia să mă ia tare din prima?

– Bănuiesc că da.

Atunci reapăru Linda, punând pe masă paharul cu sânge al Jennei cu o bufnitură care făcu ca o parte din conținut să se reverse peste margini. Cred că ar fi trântit la fel de tare și băuturile lui Nick și Daisy, dar el i le luă din mâini înainte să apuce s-o facă. O expresie de dezgust îi flutură pe chip când degetele li se atinseră. Bănuiesc că în clipa aceea ar fi trebuit să mă simt ofensată, dat fiind că ea îmi disprețuia semenii demoni și așa mai departe, dar nu prea puteam s-o învinovățesc. Nick și Daisy aveau ceva care-mi făcea pielea ca de găină. Îmi

puteam imagina cât de înfricoșători trebuie să fi le fi părut unor Prodigium oarecare.

Mai ales când am observat că lichidul din paharele celor doi era negru ca smoala și avea un aspect uleios.

– Aăă... ce-i ăla? i-am întrebat după ce Linda îmi aruncă o sticlă cu apă la temperatura camerei și plecă țâfnoasă.

Nick își arcui sprâncenele spre mine și ridică paharul ca pentru un soi de toast.

– Și așa începe educația! Acesta, Sophia, este Elixirul Cassandreii. O poțiune preparată aici, la Shelley's.

Am deșurubat dopul sticlei mele cu apă.

– O poțiune? Din aia cu ochi de triton și toate celelalte?

Râzând, Nick își înmuie un deget în băutura și îl linse. Bleah!

– Nu, nici un ochi de triton. Doar apă din marea Egee, câteva porții de brandy vechi de o sută de ani și multă magie. A, și un strop de sânge de zână.

Am luat o gură de apă ca să mă abțin să nu vomit de scârbă.

– La ce folosește? întrebă Jenna, răsucind în mâini paharul cu sânge.

– Se zice că îți dă starea de spirit necesară ca să ai viziuni ale viitorului, spuse Daisy.

Apoi își luă băutura din mâna lui Nick și o dădu peste cap ca pe apă. Esofagul mă ustură din spirit de solidaritate când băia-tul făcu și el același lucru.

Daisy își puse jos paharul gol, cu ochii mai strălucitori și obrajii îmbujorați.

– Dar, de fapt, face doar ca tot ce-i aici – arătă înspre tâmplă – să devină... cețos. E plăcut. Ar trebui să comanzi unul.

– Da, cred că o să mă lipsesc de ceață în seara asta.

Nick ridică din umeri.

– Tu pierzi. Se lăsă pe spate în separeu, strângându-și mai tare brațul în jurul lui Daisy. Ea se cuibări lângă prietenul ei, iar el spuse: Deci, acum ar trebui să trecem la partea cu împrietenirea?

O împunse pe Jenna cu piciorul.

– De ce nu ne spui cum ai fost „vampirizată”? Asta trebuie să fie o poveste interesantă.

Nu era. Era o poveste tristă, pe care Jenna nu mi-o împărtășise decât după ce împărțiserăm camera luni întregi. Am așteptat ca ea să le spună că nu voia să discute despre asta.

Dar ea trase adânc aer în piept și începu:

– M-am îndrăgostit de un vampir. Am lăsat-o să mă transforme pentru că am crezut toată vorbăria aia cu dragostea eternă. Apoi Ochiul a făcut-o friptură, iar eu... eu am ucis pe cineva pentru că eram lihnită. În cele din urmă Consiliul m-a luat și m-a trimis la Hecate.

Vorbise cu o voce plată și lipsită de emoție, dar mi-am dat seama cât o costase să relateze toate astea, chiar într-o versiune atât de condensată.

– Uau! răsuflă Daisy. Îmi pare foarte rău.

O clipă am crezut că o ia pe Jenna peste picior și mi-am strâns pumnii în poală. Dar apoi m-am uitat mai bine la ea și am văzut că mila ei era sută la sută reală. S-ar putea să fi avut lacrimi în ochi.

– Da, zise Nick, și părea absolut sincer. E dur.

Nimeni de la Hex Hall nu știa despre trecutul Jennei cu excepția mea și, bănuiam, a doamnei Casnoff. Chiar și așa, aproape toți o tratau ca pe o ciudată și o ucigașă. Dar cei doi demoni aflați de cealaltă parte a mesei o priveau numai cu compasiune.

Muzica se schimbase, trecând de la ritmul tehno bubuitoare la ceva mai blând și mai lent. Era o ușurare bine-venită.

– Deci voi doi chiar n-aveți nici o idee cum ați devenit demoni? am întrebat.

Dacă ei își băgau nasul în treburile personale de monstru ale Jennei, puteam să mi-l bag și eu în ale lor.

Totuși, nu părură jigniți. Daisy își puse capul pe pieptul lui Nick.

– Chiar n-avem. Expresia de pe chipul ei deveni melancolică. Nici măcar vise. E ca și cum tot ce-a fost înainte se rezumă la o mare gaură neagră.

Visătoare, își flutură degetele în fața ochilor și l-am văzut pe Nick strângând-o mai tare de umăr.

– Tot ce știm e că cineva ne-a făcut asta, spuse el cu o voce încordată.

Jenna îmi aruncă o privire, apoi întrebă:

– De unde știți?

– O simțim, răspunse Daisy, închizând ochii. Când îi deschise aproape că luceau din pricina lacrimilor reținute. E ca și cum am fi fost...

– Violați, termină Nick, iar ea dădu încet din cap.

– Da, exact, spuse fata. E ca și cum tot ce-avem pe dinăuntru s-a fi schimbat. Creierile noastre, sufletele noastre, sângele nostru...

M-am trezit că dădeam din cap aprobator. La urma urmei, nu spusese tata că noi avem caracterul demonic înscris, la propriu, în ADN? Iar eu mă născusem așa. Cât de ciudat te-ai simți dacă pur și simplu te-ai trezi demon într-o bună zi?

– E îngrozitor, continuă Daisy, bolborosind ușor cuvintele, toată magia asta care îți zvâcnește zilnic în cap.

Vorbele ei păreau înăbușite, ca și cum s-ar fi străduit din răsuputeri să nu plângă. Habar n-aveam ce să-i spun. Vreau să zic că nici eu nu eram tocmai încântată să fiu demon, dar cu siguranță nu mă simțeam așa. Dacă asta însemna firea demonică pentru Nick și Daisy, nu era de mirare că beau tot timpul.

Mi-am dres glasul.

– Așadar voi doi chiar vă folosiți puterile? i-am întreat.

Dar până să apuce să-mi răspundă, un trosnet puternic răsună în încăpere.

– Ce-a fost asta? întrebă Jenna, cât pe ce să-și scape paharul cu sânge.

– Tinet? am ghicit eu, chiar dacă sunetul semănase mai mult cu pocnetul unui bici sau al unui lemn care se frânge.

Muzica se întrerupse brusc, tocmai când un cor de urlete se porni de undeva de pe ringul de dans.

– Nu vă faceți griji! spuse Nick, fluturând din mână. Probabil nu-i decât o bătaie între metamorfi. Se întâmplă în fiecare seară.

Dar apoi cineva – sau ceva – țipă și deodată toată camera se umplu de zbierete, strigăte guturale și tropăit de picioare.

– Sună a ceva mai mult decât o bătaie între metamorfi.

M-am ridicat în picioare, încercând să văd ringul de dans. Îmi era greu să disting ceva cu tot fumul ăla. Nu zăream decât siluete difuze ce păreau să alerge către ușă. Apoi o zână țâșni deasupra mulțimii, dând cu furie din aripile purpurii. Urmă o străfulgerare argintie în clipa când ceva i se încolăci în jurul gleznei. Scheună de durere și se prăbuși în mulțime.

Atunci i-am văzut. Intrând și ieșind din norul de fum, ca și cum ar fi fost făcute din el, se vedeau acolo o duzină de siluete întunecate. Una se apropie de mine îndeajuns de mult încât să zăresc luminile albastre care scânteiau din pumnalul pe care îl ținea în mână.

Gura mi se uscă și inima mi se făcu mult mai mică decât un purice.

– Ce e? întrebă Daisy, părând mai degrabă curioasă decât îngrijorată.

Abia dacă am putut rosti cuvintele.

– E Ochiul.

CAPITOLUL 14

– Ce? strigă Jenna, sărind în picioare.

Nick se ridică și el, dar încet, clătinând din cap.

– E imposibil.

O puternică lumină albastră inundă încăperea ca un fulger. Vrăjitoarea pe care o văzusem mai devreme dansând cu vârcolacul se lupta cu trei dintre siluetele întunecate.

Nick făcu ochii mari.

– Dumnezeule mare!

Daisy își scăpă țigara pe masă, unde aceasta se stinse sfârâind într-o dără de apă.

– Ochiul nu poate intra aici, spuse ea scuturând din cap. Și până acum n-au mai încercat să atace clubul Shelley's. Niciodată.

Nick clipi de parcă tot nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. Acum ringul de dans era un haos total. În aer plutea atâta magie încât mă durea pielea, dar nici una dintre vrăji nu părea să ajute la ceva. Cei din organizația Ochiul pur și simplu continuau să vină, din ce în ce mai mulți, năvălind în localul aglomerat. Erau depășiți numeric, însă aveau elementul surpriză de partea lor, ca să nu mai spunem că majoritatea ființelor Prodigium de acolo băuseră. Senzația aceea „cețoasă“ despre care vorbea Daisy nu contribuia la o magie strălucită.

– Cum scăpăm de aici? întrebă Jenna.

Gâfâia și colții îi ieșeau afară de sub buza de sus.

– Există vreo ușă dosnică sau ceva asemănător?

Nick își dezlipi în sfârșit privirea de partea din față a clubului.

– Nu, spuse el. Dar putem face una. Se aplecă și înșfăcă mâna lui Daisy, trăgând-o în picioare.

– Stați! am țipat.

Toți trei înghețară, holbându-se la mine.

– Doar că... am putea să facem ceva.

La dreapta mea am văzut un alt spirit înaripat încercând să zboare deasupra luptei. Se chinuia totuși, din pricina unei rupturi mari într-una dintre aripile lui irizate.

– Ar trebui să-i ajutăm.

Nick se uită înspre zână, cu buzele strânse într-o linie furioasă.

– Ei n-ar face-o pentru noi. Și trebuie să ieșim de-aici. Acum hai.

– Nick... am zis, dar Jenna mă luă de mână.

– Sophie, are dreptate. Hai să mergem! Te rog!

Am șovăit doar o clipă, apoi i-am strâns mâna la rândul meu și l-am urmat pe băiat, care se întorcea către partea din spate a clubului, târând-o pe Daisy după el.

Zidul dosnic era din cărămidă solidă, însă Nick ridică pur și simplu mâna și flutură din degete. O porțiune din perete se prăbuși și nu cred că mai văzusem vreodată ceva la fel de frumos ca deschizătura apărută.

Dar nu eram singurii care se refugiaseră în spate și, de îndată ce gaura se căscă, o gloată de Prodigium se adună în jurul ei, încercând să se strecoare prin ea.

Țipetele se intensificară în urma noastră și am știut fără să mă uit că Ochiul se îndrepta către noi. Îmbrâncelile din dreptul găurii se întetiră și am văzut cum un vârcolac își dezveli dinții și îl mușcă pe un mag ce încerca să se bage în față.

– O, Doamne! se văită Jenna. Ochii îi era roșii ca sângele, iar colții îi ieșiseră afară cu totul.

– Stai liniștită, o să fie bine, i-am spus eu, chiar dacă eram sigură că, dintr-o clipă într-alta, toți aveam să fim înjunghiați de pumnalele din argint ale organizației L'Occhio. Gândul îmi făcu greață, așa că l-am alungat și am strâns-o pe Jenna și mai tare.

Tot mai multe trupuri ne apăsau din toate direcțiile, atât de tare încât m-am temut că o să fiu săltată de pe podea. Am închis ochii, tremurând din tot corpul.

„La o parte!“ am spus în minte, și pieptul mi se strânse de spaimă.

Și am simțit-o. Magia se înalță din pământul de sub mine. Nici măcar nu trebui să-mi ridic mâinile.

Mi-am îndreptat toată concentrarea asupra ființelor Prodigium aflate în fața mea, imaginându-mi un soi de scut în jurul lui Daisy, Nick și Jenna. „La o parte!” am spus din nou, de data asta cu mai multă forță.

Nu voisem decât să-i îndepărtez din drum, ca și cum vraja ar fi fost o bilă de popice, iar ei ar fi fost popicele. Dar, ca de obicei, puterea mea se dovedi prea mare. Ca una singură, ființele Prodigium de lângă ușă fură azvârlite în pereți, apoi se prăvăliră la podea. Doar Daisy, Nick și Jenna rămaseră în picioare.

– Bună treabă, Sophie! zise Nick, strângându-mă de umăr în timp ce el și Daisy păseau peste cei amețiți și ieșeau pe ușă.

Chiar și Jenna îmi zâmbi când trecu pe lângă mine.

Ieșirea ducea spre aleea pe care fusesem mai devreme. Am fost uimită de cât de rece părea aerul nopții în comparație cu umezeala din club și am început să tremur când sudoarea mi se uscă pe corp. Daisy și cu Nick alergau deja pe stradă, în direcția Itineris-ului, dar eu m-am întors să privesc în interiorul clubului. Jenna aștepta lângă mine. Câțiva Prodigium se ridicaseră clătînându-se, însă ceilalți încă zăceau inerti pe podea. Unul dintre ei, o vrăjitoare cam de-o vârstă cu mine, clipi nedumerită în direcția mea. Iar în spatele lor vedeam un grup de Ochi grăbindu-se spre ieșire, cu pumnalele scoase.

– Jenna, du-te cu Daisy și Nick! am spus eu.

– Sophie...

– Du-te! am spus cu o oarecare asprime. Vă prind din urmă. Ea șovăi o clipă, apoi se întoarse și-i urmă pe cei doi.

Nu știam câtă magie mai aveam în mine, însă mi-am adunat toate puterile și am ridicat mâinile către oamenii în negru. Nu se iscară scântei sau fulgere, dar am putut simți vraja de atac – una dintre vrăjile lui Alice – izbucnindu-mi din degete. Ochii căzură ca niște bolovani, iar eu am picat în genunchi pe caldarâm. Nici un pic de magie în șase luni și pe urmă două vrăji grele la câteva secunde una după alta. De ce eram atât de proastă?

Chiar dacă aveam mintea încetoșată din pricina magiei și a oboselii, mi-am impus să mă ridic în picioare. Trebuia să ajung la ceilalți, trebuia să ajung la drum. Îi vedeam pe cei trei chiar în față, trecând pe sub un felinar. Jenna se uită peste umăr și se opri brusc atunci când văzu cât de în urmă eram. Am reușit să ridic brațul și să-i fac semn să continue. Ea rămase nemișcată, dar Nick dădu din cap înspre mine și o luă de braț, trăgând-o afară de pe alee. Am reținut că toți trei o luaseră la stânga și m-am străduit să-i ajung. Alergatul ieșea din discuție, dar mergeam cât puteam de repede, deși tocurele îmi alunecau pe strada umedă.

Și totuși eram prea lentă.

Ajunsesem aproape în capătul aleii când un braț mă cuprinse de talie și mă trase înapoi, în întuneric. Nu știam sigur dacă mă înșfăcase un Ochi, un Prodigium sau numai vreun violator/ticălos-scăpat-de-la-mititica, dar cu siguranță era un bărbat. Avea cu câțiva centimetri mai mult decât mine și îi auzeam răsuflarea greoaie în ureche în timp ce se lupta să mă țină. Nici vorbă să fi putut arunca o vrajă asupra lui. Eram prea obosită și prea amețită. Dar, cu toate că nu mai aveam pic de magie, aveam de partea mea numeroase cursuri de autoapărare de-ale lui Vandy.

Tehnica Nouă, nenorociture, mi-am zis eu în vreme ce loveam cu cotul în spate, încercând în același timp să-mi înfig tocul cizmei cât mai adânc în căputa lui.

El îmi blocă ambele mișcări cu ușurință, trăgându-și bustul departe de cotul meu chiar în clipa în care mă strângea mai tare de talie, săltându-mă ușor astfel încât tocul meu să lovească aerul, fără să rănească pe nimeni.

Preț de o secundă chiar am intrat în panică. Oricine poate bloca o mișcare de autoapărare a unui Prodigium e mult mai periculos decât un pervers oarecare. Eram pe cale să încerc Tehnica Cincisprezece, care însemna să-i rup nasul și poate să-l las fără nici o șansă de a mai avea vreodată copii, când răpitorul meu se aplecă și-mi șopti la ureche:

– Nici să nu te gândești, Mercer!

CAPITOLUL 15

„Așa ceva nu se întâmplă.“

Ăsta fu singurul gând care îmi veni în minte în timp ce Archer mă punea jos și îmi elibera talia.

Trebuia să fie vreo greșeală. Prin Anglia umbla un alt tip care se întâmpla să știe tehnicile de autoapărare și care îmi spusese Mercer. Pentru că nu se putea ca seara asta, dintre toate serile, să fie și cea în care mă trezeam față în față cu...

M-am întors.

Lumina era slabă în porțiunea aceea a aleii, dar cel care stătea acolo era, cu siguranță, Archer Cross. Părea mult mai dur decât ultima dată când îl văzusem. Țepi negri îi acopereau jumătatea inferioară a feței și avea părul mai lung. Mai mult decât atât, părea îmbătrânit. Obosit. Și cu toate astea, revederea lui fu ca un pumn în piept.

Atâtea emoții au năvălit în mine încât îmi luă ceva timp să le identific: teamă, clar. Șoc.

Dar sub toate astea mai era ceva, un sentiment pe care nu știam dacă voiam să-l numesc.

Semăna puțin cu bucuria.

Însă l-am înăbușit naibii imediat. Șocul se risipea și mi-am amintit că ultima oară când fusesem singură cu Archer, scosese cuțitul la mine. Nu aveam de gând să rămân prin preajmă și să văd ce ascundea de data asta.

Mi-am adunat ultimele rezerve de putere ca să fac un soi de vrajă. Poate că nu eram în stare să duc până la capăt o vrajă de transport, dar o lovitură de trăsnet probabil că avea să fie destul de eficientă. Îmi simțeam magia începând să urce din

tălpi, însă era slabă. Aveam noroc dacă reușeam să arunc câteva scânteii în direcția lui.

Până să apuc să fac măcar asta, el mă prinse de brațe și mă trase mai adânc în umbră, răsucindu-mă astfel încât să mă lipesc cu spatele de zid.

Am ridicat genunchiul. Fu mai mult un instinct feminin decât o tehnică de autoapărare, dar nu conta. Se feri și de asta. Apoi se propti în fața mea, cu mâinile încheștate în jurul încheieturilor mele, în vreme ce eu mă zbăteam să scap.

– N-o să-ți fac nici un rău, mârâi printre dinții încheștați. Dar nu pot spune același lucru și despre ceilalți.

Am încetat să mă mai lupt, amintindu-mi câți membri ai organizației L'Occhio se aflaseră în clubul Shelley's. Chiar în clipa aceea, am auzit o voce tânără strigând:

– Cross!

Archer aruncă o privire peste umăr, așezându-și corpul astfel încât să mă ascundă.

– Nu e ea! strigă la rândul lui. Doar o fată umană în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Tipul turui un șir de vorbe într-o limbă despre care am ghicit că era italiană. Cel puțin așa părea. Evident că nu înțelegeam ce spunea, dar, orice ar fi fost, îl făcu pe Archer să bombăne un cuvânt *foarte* ușor de recunoscut înainte de a-i răspunde în aceeași limbă. Cuvintele sunau ciudat în glasul lui familiar. Am auzit tropăit de pași care se îndepărtau în fugă.

Archer îmi eliberă încheieturile, apoi își propti brațele de perețele umed din cărămidă aflat în spatele meu, însă eu am continuat să-mi țin corpul încordat, temându-mă că, dacă mă relaxam și un centimetru, aveam să ne atingem din greșeală.

El oftă.

– Asta e – a câta? A doua oară când îți salvez viața? A treia, dacă pui la socoteală ora de autoapărare a lui Vandy. Apropo, tot îți ridici cotul prea sus la Tehnica Nouă.

Am înghițit în sec de două ori, înainte să-i pot răspunde.

– O să mai lucrez la asta.

Am așteptat să se îndepărteze. *Aveam nevoie* să se îndepărteze pentru că deja începusem să tremur. Dar el rămase acolo unde era, atât de aproape încât îi vedeam umbrele violet de sub ochi și obrajii supti. Am încercat din răsputeri să-mi fixez privirea într-un punct aflat undeva peste umărul lui drept. Îmi imaginasem de atâtea ori cum ar fi să îl reîntâlnesc pe Archer și aveam un milion de întrebări pentru el, cum ar fi de ce îmi salvase viața în seara asta, de când lucra pentru Ochi.

Dacă doar se prefăcuse că mă place.

N-am spus decât:

– Deci Ochiul a venit aici în seara asta ca să mă caute pe mine?

– De fapt, am venit pentru că auziserăm că se dau gratis crenvurști pe băț. Imaginează-ți ce dezamăgiți am fost.

Mi-am smucit capul ca să mă uit la el. Deși asta a fost o greșeală. Deja eram atât de aproape unul de altul încât, când m-am răsucit ca să-l privesc în față, nasurile noastre au ajuns la vreo doi centimetri distanță. Așa că m-am ferit lungindu-mi gâtul și m-am adresat străzii.

– Data trecută când ne-am văzut, m-ai atacat cu un cuțit. Așa că ar fi extrem de amabil din partea ta dacă m-ai putea scuti de ironii.

Desigur, data trecută când ne văzuserăm, ne sărutaserăm cu atâta foc încât aproape că mi se aprinsese părul, dar nu aveam nici un chef să aduc în discuție momentul respectiv.

Totuși, mă întrebam dacă și el se gândea la același lucru, pentru că am fost sigură că l-am simțit privindu-mi gura încă o clipă înainte de a spune:

– Bine. Da, pe tine te căutam. Oricum, ce cauți aici?

Am clipit înspre el.

– Eu? Consiliul are de gând să te omoare de cum te vede, am suierat eu. Și tu unde te ascunzi? În afurisita lor de curte!

– Nu mă ascund. La Londra am fost repartizat. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

De data asta mi-am dat seama cum să-mi las capul pe spate îndeajuns de mult încât să evit orice atingeri la nivelul feței când mă uitam la el. Asta însemna că tot eram suficient de apropiați ca să-mi văd reflexia în ochii lui. Simțeam un gol în stomac, dar nu i-am dat atenție și am spus:

– Sunt aici cu tata.

Ridică din sprânceană și, o clipă, seamănă mai mult cu Archer pe care mi-l aminteam eu.

– Reuniune de familie demonică?

Îmi stătea pe limbă să-i spun despre Deposedere, dar, până să casc gura, tipul de mai devreme mai strigă ceva în italiană de undeva din depărtare. Archer închise scurt ochii și trase adânc aer în piept înainte de a-i răspunde. Apoi băgă mâna în buzunar.

Nu credeam că era cu puțință, însă m-am încordat și mai tare.

– Relaxează-te! murmură el scoțând o monedă simplă din aur. Ță era Raphael. Pe lângă faptul că e cel mai tânăr dintre Ochi, e și cel mai prost. Mă întrebă ce durează atât și i-am zis că-ți șterg memoria înainte de a te lăsa să-ți vezi de drum.

– Poți să faci așa ceva?

Îmi aruncă un rânjet scurt.

– Nu, dar el nu știe. De aia stă atât de departe. Se teme să nu ia microbi Prodigium.

O spusese pe un ton degajat, însă se simțea amărăciunea din spatele vorbelor lui. Pentru cam a doua oară, m-am întrebat cum Dumnezeu devenise un mag membru al organizației L'Occhio di Dio și mi-am dorit să fi avut timp să-l întreb.

El îmi îndesă moneda în palmă.

– Locuiești în Londra?

– Nu, Abația Thorne. E...

– Te găsesc eu, zise el, închizându-mi pumnul peste monedă. Doar să ții asta la tine.

– Nu, am replicat, apucându-l de mâneca hainei. Archer, Consiliul stă la Thorne. Ca să nu mai vorbesc de tata, care a dat un ordin de execuție pe numele tău.

– Avem multe de discutat, Mercer, spuse el, aruncând o privire în spate, către capătul aleii. O să-mi asum riscul.

Am scuturat iar din cap, dar el deja se îndepărta de mine.

– Rămâi în umbră și cară-te de aici! murmură. Și, Mercer, de acum înainte ține-te departe de cluburile pentru Prodigium, bine? Oamenii ăștia nu-ți sunt prieteni.

– Ce vrei să spui?

Am dat să-l mai înșfac încă o dată de mânecă, însă el fugi înapoi către Shelley's. Acum îl vedeam pe Raphael, și Archer avusese dreptate: era tânăr. De fapt, foarte tânăr. Am estimat că avea în jur de paisprezece ani. Am rămas lipită de zid cât timp Archer îl luă de umeri pe băiat, spunându-i ceva pe un ton degajat, jovial. Raphael clătină din cap, continuând să se uite în direcția mea. Atunci izbucni o explozie de lumină albastră dinspre ușa din spate, iar cei doi se întoarseră către ea, dându-mi mie ocazia să părăsesc în goană aleea.

Capul încă mi se învârtea și genunchii îmi tremurau în timp ce coteam la stânga, ieșind din pasaj. M-am sprijinit cu mâna de cărămida mâzgoasă și am încercat din răputeri să nu vomit. Habar n-aveam unde ar fi trebuit să se afle drumul. Speram doar că Daisy și Nick îmi lăsaseră vreo dără de firimituri demonice pe care s-o pot urma.

Dar, când am ajuns la capătul străzii, i-am zărit pe toți trei așteptându-mă în fața unei clădiri scunde din beton. Daisy și Nick fumau din nou, iar Jenna se plimba înapoi și încolo, cu colții ieșiți în afară, cu ochii încă roșii.

Când mă văzu, tot chipul i se luminează, încât în clipa aceea semăna mai puțin cu un vampir și mai mult cu un copil în dimineața de Crăciun. M-am împleticit către ei, iar Jenna se repezi să mă ia în brațe.

– Eram absolut sigură că te-au prins, spuse ea cu voce groasă.

Am îmbrățișat-o la rândul meu, cu un nod în gât. Jurasem că n-o să mai existe secrete în viața mea, dar n-aveam cum să-i spun Jennei despre întâlnirea cu Archer. Era cea mai bună

prietenă a mea, însă existau câteva lucruri pe care nici măcar ea nu le putea înțelege.

– E din cauza cizmelor ăstora stupide, i-am zis eu cu un râs nesigur. Nu sunt tocmai cele mai bune încălțări pentru alergat.

Jenna se retrase și-mi cuprinse fața în palme. Ochii nu-i mai erau roșii, ci mari și strălucitori din cauza lacrimilor.

– Îmi pare nespus de rău, Sophie, spuse ea. Dacă aș fi avut cea mai mică idee că locul ăla o să fie atât de periculos pentru tine...

– Da, interveni Daisy, venind lângă Jenna. Pe bune, Sophie, niciodată nu ni s-a întâmplat așa ceva la Shelley's, jur. Nu te-am fi dus nicicând acolo dacă am fi știut.

Chiar și Nick înaintă, încruntându-se îngrijorat.

– James ne-ar ucide dacă ar afla. Se presupune că ar trebui să te ajutăm să te acomodezi cu viața de demon și, în schimb, noi aproape că te-am dat pe mâna celor de la L'Occhio di Dio.

Toți trei păreau atât de sincer mâhniți, atât de vinovați, încât am simțit că mi se face iar rău.

– E în regulă, am spus, fluturând din mână de parcă se întâmpla în mod frecvent ca vânătorii de demoni să atace cluburile încercând să mă ucidă. Sunt în regulă. Acum hai să plecăm de aici!

Daisy îmi spusese că a doua călătorie avea să fie mai ușoară decât prima, dar Daisy ori se înșela, ori era o mincinoasă. A doua călătorie păru mult mai rea, probabil pentru că eram complet stoarsă. Totuși, am ajuns înapoi la moara pentru măcinat porumbul și, chiar dacă mă simțeam de parcă un pitic cu un sfredel și-ar fi stabilit reședința permanentă în lobul meu frontal, am reușit să parcurg clătînându-mă tot drumul înapoi spre casă. Din fericire, toată lumea părea să se fi dus la culcare, căci, atunci când am intrat, holul din față era întunecat și tăcut. După alte câteva scuze șoptite, Daisy și Nick se îndreptară către camerele lor de la etajul al doilea, în vreme ce eu și cu Jenna am urcat spre ale noastre.

Ajunsă lângă ușa ei, Jenna se opri.

– Soph, chiar îmi ...

– Jenna, dacă mai spui încă o dată că-ți pare rău, îți trag un pumn în capul ăla mic și roz.

Ea zâmbi ușor.

– Bine, bine. Totuși, data viitoare când îți mai propun să mergem la un club pentru Prodigium, să-mi dai una după ceafă.

– S-a făcut, am spus eu.

Practic, a trebuit să mă târăsc în dormitorul meu. Mi-am pus o cămașă de noapte și m-am spălat pe dinți ca prin ceață. Mintea mea derula în cerc cele câteva minute petrecute cu Archer pe alee. Acum șase luni mă atacase cu un cuțit în pivnița de la Hecate. În seara asta mă protejase de ceilalți membri ai L'Occhio di Dio. De ce?

Blugii mei erau mototoliți pe podea și, înainte să mă bag în pat, am scotocit în buzunarul din față. Moneda de aur pe care mi-o dăduse încă era caldă. Părea veche. Chipul imprimat pe metal era atât de șters încât nu-mi dădeam seama dacă reprezenta un bărbat sau o femeie.

„Ține-o la tine“, îmi spusese. „Te găsesc eu.“

Ar fi trebuit s-o arunc. Ar fi trebuit să descopăr care dintre cele câteva sute de dormitoare din casa asta era al tatei și să-i povestesc cele întâmplate. Ar fi trebuit să fac orice altceva decât am făcut, adică să strâng moneda în pumn și s-o strecur sub pernă.

CAPITOLUL 16

Slavă Domnului, n-am avut vise ciudate în noaptea aceea și am dormit până aproape de prânz. Aș fi dormit și mai mult dacă cineva nu mi-ar fi deschis ușa.

– Pleacă, Jenna! am mormăit cu nasul în pernă.

– Aș pleca, dacă aș fi Jenna, replică o voce groasă – care cu siguranță nu era a Jennei.

Toate evenimentele din seara trecută mi-au năvălit în minte și, cu creierul meu amețit de somn, mi-am amintit că Archer îmi spusese să țin moneda cu mine, că avea să mă găsească el și că pusesem bănuțul sub pernă.

M-am ridicat atât de repede încât practic am depășit bariera sunetului, dar cel care stătea în ușa deschisă era Cal, nu Archer. Am lăsat să-mi scape un oftat uriaș, unul de ușurare, fără nici un pic de dezamăgire.

Sigur, odată ce am priceput că cel care se afla în dormitorul meu era Cal, și nu Archer, am avut o revelație: „Cal se află în dormitorul meu“.

– Bună! am șoptit, sperând că părul meu nu arăta precum o uriașă clăie încâlcită, chiar dacă eram nouăzeci și nouă la sută sigură că așa era. De fapt, mi-l vedeam cu coada ochiului.

– Bună!

– Ești... ăăă... în camera mea.

– Sunt.

– E voie?

– Păi, suntem logodiți, spuse Cal fără nici o expresie pe chip.

Mi-am mijit ochii spre el, dându-mi la o parte smocuri mari de păr de pe față. Habar n-aveam dacă asta ar fi trebuit să fie o glumă sau nu. Cu Cal nu-ți puteai da seama niciodată.

– Voi ai să te uiți la mine cum dorm, sau ce? Pentru că în cazul ăsta logodna e *foarte* ruptă.

Buzele lui se arcuiră într-o schiță de zâmbet.

– Tu ai câte o replică isteță pentru orice?

– Dacă se poate, da. Deci, de ce ai venit aici?

– Să văd cum a fost ieri seară.

Inima îmi bubui dureros sub coaste și, brusc, nu m-am mai putut gândi decât la moneda aia idioată care acum ardea o gară sub perna mea.

– A fost bine, am spus, trăgându-mă spre tăblia patului. Cum să-ți spun? Rural. Îmi pare tare rău că a trebuit să lipsești.

– Da. Își trecu o mână peste falcă. A fost ciudat. Tatăl tău mi-a spus că sunt doar câteva plante la care trebuie să mă uit, dar parcă, de îndată ce terminam de vindecat una, o alta începea să se ofilească și să pară bolnavă. Cred că am luat la mână fiecare tufă din grădina aia. A durat până aproape de zece ieri seară.

– E ciudat, am spus. O bănuială începea să mi se contureze în minte.

Nu se putea să fiu singura care să-și dea seama că prietenul nostru Cal n-ar fi fost de acord cu mersul la Shelley's.

– Ai aflat ceva despre Nick și Daisy?

A, da. Toată partea asta a misiunii mele fusese un eșec total.

– Nu, nu prea. De fapt, a fost o seară destul de plicticoasă.

În ciuda experienței pe care o căpătasem în ultimele luni, mințeam îngrozitor de prost, iar Cal nu era tâmpit. Mă privi intens o clipă, apoi spune:

– Tatăl tău a ajuns acasă azi-dimineață devreme. Se pare că ieri seară L'Occhio di Dio a făcut o razie într-un club Prodigium din Londra.

– Uau! am zis fără vlagă. Trebuie să fi fost nasol.

– Da, replică Cal, fără să-și ia ochii de la mine. Din câte se pare, auziseră că fata șefului Consiliului se afla acolo împreună cu alți doi demoni și un vampir.

Am simțit cum mi se scurge sângele din obraji.

– Au, drace! E furios?

Cal ridică din umeri.

– Poți spune și așa. Nici eu nu sunt foarte încântat.

Mi-am împins pătura la o parte și m-am ridicat din pat, asigurându-mă că nu mi se ridică poalele cămășii de noapte.

– Cal, deja o să am de-a face cu un tată furios pe ziua de azi. Te rog, nu mai adăuga peste asta și vreo chestie de macho „logodit“, bine?

El mă prinse de încheietură.

– Nu adaug. Și nu pe tine sunt supărat. Pe ei. N-ar fi trebuit să te ducă acolo.

Îi simțeam mâna caldă pe piele.

– Cred că încercau să fie drăguți, i-am zis eu. Și au spus că Ochiul n-a mai făcut niciodată așa ceva.

Degetele lui se strânseseră până în pragul durerii.

– Deci pe tine te căutau.

– Da. Așa se pare.

Se auzi o scurtă bătaie în ușă. Cal îmi dădu drumul și am sărit la vreo doi metri distanță unul de altul, în timp ce Lara deschidea încet ușa. Dacă doamna Casnoff l-ar fi prins pe Cal în dormitorul meu de la Hecate – cu ușa închisă și cu mine îmbrăcată încă în pijama –, am senzația că ar fi urmat priviri oțelite, buze țuguiate și cuvinte precum „îngrozitor de nepotrivit“.

Dar dacă Lara păru cumva, atunci fu... ei bine, încântată. Expresia de pe chipul ei era ușor mulțumită de sine.

– Sophie, îmi zise, tatăl tău te așteaptă în bibliotecă.

Îh. Am dat din cap și am răspuns:

– Bine. Lasă-mă să fac un duș scurt și mă duc imediat.

– Te mai roagă și să porți altceva decât blugi și teniși.

Asta era enervant, dar nu voiam să mă răzbun pe Lara.

– Am o rochie pe care o pot îmbrăca.

– Excelent! zise ea, dar n-a făcut nici o mișcare ca să plece.

– Eu... ăăă... bănuiesc că asta e semnalul să plec de pe capul tău, spuse Cal și gâtul i se înroși ușor. Ne vedem mai târziu, Sophie.

I-am urmărit pe amândoi ieșind, după care mi-am sprijinit capul de geam și am oftat. Afară, fântâna sclipea în bătaia soarelui și am simțit vag mireasma aceea de levănțică de care tata

era îndrăgostit. La lumina zilei îmi era ușor să-mi imaginez că seara trecută nici nu avusese loc.

M-am simțit un pic mai bine după duș. Sigur, tata avea să fie furios pe mine. S-ar putea chiar să existe și niște țipete. Dar le puteam suporta. Singura rochie pe care mi-o adusesem era una albă, de plajă, cu flori albastre imprimate pe ea. Era drăguță, însă m-am gândit că s-ar putea să fie nevoie de ceva mai sofisticat. Folosind magia, am schimbat-o într-o rochie neagră, simplă, fără mâneci. Adăugasem o jachetă neagră, scurtă, și niște perle ca accesoriu, înainte să-mi dau seama că îmi utilizam din nou puterile.

„Da, dar numai mici puteri“, mi-am spus eu. „Șansele ca magia ta să devină neagră și înspăimântătoare în timp ce schimbi haine sunt probabil destul de scăzute.“

Totuși, mă deranja ușurința cu care revenisem la obiceiul de a folosi vrăjile. Așa că m-am luptat să-mi prind părul într-o împletitură modestă de modă veche, chiar dacă am sfârșit arătând destul de neîngrijită. M-am hotărât să nu mă machiez, gândindu-mă că cu cât mai inocentă voi părea, cu atât mai greu îi va fi să mă pedepsească sau să arunce flăcările iadului din ochi sau orice altceva mai fac tații demoni când sunt furioși.

Înainte să plec, am scos moneda de aur de sub pernă, apoi m-am uitat prin cameră. Nu mi-a sărit în ochi nici o ascunzătoare, așa că, până la urmă, am adăugat un buzunar la rochia mea și am băgat-o acolo.

Când am intrat în bibliotecă, tata stătea în fața ferestrelor mari, cu mâinile strânse la spate, în clasică postură „sunt totalmente dezamăgit de progenitura mea“.

– Tată? Hm, Lara mi-a zis că vrei să mă vezi.

Se întoarse, cu buzele strânse într-o linie aspră.

– Da. Te-ai distrat bine cu Daisy și Nick ieri seară?

M-am luptat cu impulsul de a băga mâna în buzunar și a atinge moneda.

– Nu în mod deosebit.

El nu spuse nimic, așa că pur și simplu ne-am uitat fix unul la altul până când am început să mă simt stânjenită.

– Uite ce e, dacă ai de gând să mă pedepsești, aș prefera s-o faci și gata.

Tata continuă să mă fixeze.

– Ai vrea să știi cum mi-am petrecut eu seara? Ei bine, de fapt nu atât seara, cât primele ore ale dimineții.

„Interiorizare“, am mormăit. Doamna Casnoff mai aplica uneori manevra asta. Spunea că nu e supărată și pe urmă se apuca să înșire toate neplăcerile pe care i le provocase eșecul meu. Poate că învățau asta la școlile alea fițoase la care merg ființele Prodigium non-rebuturi.

– Sigur.

– Mi le-am petrecut vorbind la telefon. Știi cu cine?

– Una dintre liniile telefonice pentru cei cu puteri paranormale?

Tata scrâșni din dinți.

– Măcar de-ar fi fost așa. Nu, am fost ocupat să asigur nu mai puțin de treizeci de vrăjitoare, magi, metamorfi și zâne, toți foarte influenți, că fiica mea – viitorul șef al Consiliului, ar trebui să adaug – n-a rănit peste o duzină de Prodigium nevinovați încercând să scape dintr-un club de noapte în timpul unui raid organizat de L'Occhio di Dio.

– Nu i-am rănit! am exclamat.

Apoi mi-am amintit cât de tare se loviseră toți de pereți și cum se chirciseră de durere.

– Ei bine, nu intenționat, m-am corectat.

Tata își lăasă capul în jos, prinzându-și puntea nasului între două degete.

– La naiba, Sophia!

– Îmi pare rău, am spus pe un ton jalnic. Serios. Și am încercat să-i ajut. Am doborât toți Ochii care veneau după ei.

– Nu, spuse el, ridicând capul. Nu, e vina mea. N-ar fi trebuit să mă ocup de asta de îndată ce ai sosit.

– De ce?

– Vino cu mine! Avem o treabă de făcut.

Tata își întinse brațul ca și cum eu ar fi trebuit să părăsesc prima bibliotecă, însă am rămas pe loc. Mă simțeam complet

zăpăcită și debusolată. Când mama era supărată pe mine, pur și simplu țipa și gata.

Am înghițit în sec.

– Oriunde am merge, vreau să vină și Jenna.

Orice ar fi avut tata în plan, nu credeam că era ceva cu care să vreau să mă confrunt de una singură.

Însă tata îmi surâse misterios și spuse:

– Cred că domnișoara Talbot are musafiri.

– Despre ce vorbești?

– Am înțeles că ea și Victoria Stanford au devenit destul de apropiate câtă vreme Jenna s-a aflat în Savannah, anul trecut. Din fericire, domnișoara Stanford a primit câteva zile de concediu de la îndatoririle ei din cadrul Consiliului. M-am gândit că și-ar dori să petreacă o parte din timpul ăsta aici, cu Jenna.

– Ai adus-o pe Vix aici?

El se întoarse din nou către fereastră și făcu semn cu capul către ceva de afară.

– Avionul ei a aterizat ieri-noapte.

M-am dus lângă el. Acolo, pe peluza din față, Jenna se plimba la braț cu o fată foarte palidă și foarte frumoasă, cele două ținându-și capetele apropiate. Vix părea să aibă șaisprezece ani, dar, de vreme ce lucra pentru Consiliu, am bănuțit că era mult mai bătrână. Unul dintre avantajele de a fi vampir, m-am gândit eu. Jenna râdea. Am simțit un nod în gât din pricina unei senzații care era pe de-o parte bucurie pentru Jenna, pe de-o parte gelozie pentru că trebuia s-o împart și pe de-o parte furie.

Mi-am amintit expresia de pe chipul tatei în acea primă zi, când Jenna sărise în apărarea mea, iar el spusese că doamna Casnoff ne numise... cum?

O echipă formidabilă.

– Bine jucat, tată, am murmurat eu.

M-am așteptat să nege, însă el spuse:

– Da, așa m-am gândit și eu. Acum hai!

Am mai aruncat o ultimă privire înspre Jenna și Vix, sperând ca prietena mea să mă vadă și să-i fac cu mâna, însă ea nu ridică ochii.

CAPITOLUL 17

Credeam că începusem să stăpânesc destul de bine geografia Abației Thorne, dar, în timp ce îl urmam pe tata pe un coridor masiv, apoi pe un hol mai îngust și în cele din urmă pe un șir de trepte, m-am zăpăcit iar.

Tata se opri în sfârșit într-o parte a casei care arăta de parcă nu mai fusese folosită de pe vremea când Alice locuia acolo. Mobila era învelită în pânze grele, iar un strat gros de praf și mazăgă acoperea portretele de pe pereți. În fața noastră se afla o ușă masivă din lemn de stejar, și, când tata o împinse, m-am așteptat să sară la noi vreo nevastă nebună, sechestrată în spatele ei.

Însă, când m-am uitat prin încăperea întunecoasă, singura persoană pe care am văzut-o am fost eu. Ei bine, eu în mai multe exemplare.

Aproape fiecare centimetru pătrat de zid era acoperit cu tot felul de oglinzi. Oglinzi uriașe, în rame ornate ce păreau să cântărească de trei ori cât mine; oglinjoare mici, rotunde, ce nu reflectau decât particulele din corpul meu; oglinzi vechi, atât de uzate și pătate încât cu greu mai vedeam ceva în ele.

Tata traversă camera ca să dea la o parte draperiile din catifea cenușie, dar, când trase de ele, materialul căzu din dreptul ferestrelor într-un morman de fărâme.

– În fine, spuse el, cercetând mizeria. Oricum, e casa mea.

Ridică ochii spre mine.

– Sunt sigur că te întrebi de ce te-am adus aici.

Am înaintat către mijlocul încăperii, țăcănind pe podeaua de marmură cu sandalele mele cu barete.

– Presupun că ăsta e locul de unde începe pedeapsa, am spus. Deci, trebuie să curăț toate oglinzile astea ori trebuie să

mă holbez la mine însămi până când mi se face rușine sau ceva de genul ăsta, nu?

Spre surprinderea mea, tata zâmbi ușor.

– Nu, nimic atât de abstract. Vreau să spargi una dintre oglinzi.

– Poftim?

Se sprijini de fereastra rămasă acum fără draperii, încrucișându-și brațele la piept.

– Sparge o oglindă, Sophie!

– Cu ce, cu capul? Pentru că sunt sigură că asta ar fi o pedeapsă corporală și mama n-ar fi de acord.

– Cu puterile tale.

Îh. Am cercetat zecile de oglinzi și am murmurat:

– Cred că aș prefera să-mi folosesc capul.

Cum tata nu răspunse, am oftat și m-am întors cu fața spre el.

– Bun, în regulă. Pe care dintre ele?

El ridică din umeri.

– Nu contează. Alege una!

Am studiat oglinzile de pe pereți. Una dintre cele mari ar fi fost mai ușor de „țintit“, dar când, inevitabil, avea să explodeze peste tot, urma să am de-a face cu multe cioburi zburătoare. Mai bine să aleg una greu de nimerit, dar care să provoace mai puțin zbor și mai puțină durere.

M-am hotărât asupra unei oglinzi aflată chiar la stânga tatei. Era cam cât mâna mea și mi-am concentrat toată atenția asupra ei. „Sparge-te!“

Sunetul fu aproape asurzitor. Toate oglinzile din cameră se făcură țândări, într-un nor sclipitor. Am țipat și mi-am ridicat mâinile, dar cioburile nu mă atinseră. Înghețară la vreo câțiva centimetri de mine, plutind acolo o clipă, îndeajuns ca să-mi văd ochii măriți de spaimă în mii de fărâme lucitoare. Apoi bucățile începură să se retragă încet către ramele goale. Se auzi un sunet ca acela făcut de un uriaș balon care se sparge și deodată oglinzile erau din nou întregi.

M-am răsucit. Tata stătea în continuare lângă fereastră, însă își ținea ambele mâini întinse în față, iar chipul îi strălucea de transpirație. Când își lăsă brațele în jos, se prăbuși lângă fereastră și trase adânc aer în piept.

– Îmi pare rău! am început să turui. Ți-am zis, sunt groaznică la chestia asta. E ca și cum, de fiecare dată când încerc să fac o vrajă, o ia razna și devine mare, înspăimântătoare, explozivă și...

Tata își frecă fruntea.

– Nu, Sophie, e în regulă. Asta și speram să faci.

– Sperai să comit un „oglindicid“?

El râse, dar părea să-și cam fi pierdut suflul.

– Nu, speram să vezi cât de puternică ești cu adevărat. Ochii îi scăpărau și în ei se citea ceva ce putea fi mândrie. Mi-ai depășit așteptările.

– Păi, ura! am spus. Mă bucur așa mult că talentul meu de a face porcării să explodeze te impresionează, tată.

– Sarcasmul tău e...

– Știu, știu, „o caracteristică neatrăgătoare la o tânără domnișoară“.

Însă tata zâmbi larg și, dintr-odată, păru mai tânăr și semănă mai puțin cu un tip care își calcă chiloții.

– De fapt, urma să spun că e ceva ce probabil ai moștenit de la mine. Grace a detestat întotdeauna comentariile sarcastice.

– A, știu, am răspuns fără să mă gândesc. Mi-am petrecut mare parte din clasa a șaptea pedepsită din cauza asta.

El pufni.

– Pe mine m-a pus odată să merg pe marginea unei șosele din Scoția pentru că am făcut o glumă complet nevinovată despre abilitatea ei de a citi o hartă.

– Pe bune?

– Îhî. A trebuit să parcurg pe jos aproape cinci kilometri afurișiți înainte să oprească și să mă lase să urc la loc în mașină.

– Frate! Mama e tare.

O clipă ne-am zâmbit unul altuia. Apoi tata își dresă glasul și se uită în altă parte.

– Oricum, puterile tale sunt cu siguranță impresionante, dar ce îți lipsește e controlul.

– Da, m-am cam prins și eu de asta.

El se împinse de lângă fereastră.

– Alice te-a învățat să faci vrăji.

Nu era o întrebare.

– Eram varză și la alea, am zis, fără să mă uit la el. Elodie a reușit să învețe mult mai repede decât mine.

Tata mă urmări îndeaproape timp de o secundă, apoi spuse:

– Cal zice că ai folosit o vrajă de transport ca să te apropii de Alice suficient încât s-o omori.

– Cal are o gură mare, am bombănit.

– Așa ai făcut? mă întrebă el.

– Da, am răspuns, dar m-am mișcat cam un metru juma-te, la propriu. Chiar n-a fost așa impresionant. Cum ziceam, Elodie a reușit să învețe mult mai repede decât mine.

– Dar Elodie era vrăjitoare, spuse tata. Ei îi era mai ușor să-și concentreze puterile.

– Ce vrei să spui?

– Să-ți compari forțele cu ale lui Elodie e ca și cum ai pune un gheizer lângă un pistol cu apă. Magia ta e mult mai puternică, dar e... hai să spunem, greu de mânuit. Înmulțește asta cu stresul emoțional pe care l-ai suferit la Hecate și nu-i de mirare că vrăjile tale au tendința de a deveni – care-i cuvântul pe care l-ai folosit tu? Explozive?

Am scuturat din cap.

– Dar vrăjile mele erau îngrozitoare încă dinainte să merg la Hex Hall. Îl mai știi pe profesorul care și-a pierdut memoria? Sau dezastrul ăla de la bal?

– Aceeași problemă, replică tata. O putere uriașă, dar nici o idee cum s-o stăpânești. Și, cu cât te supără și te sperie mai mult lucrul ăsta, cu atât mai greu îți va fi să-ți controlezi puterile.

Traversă încăperea și-mi luă mâinile într-ale lui. La fel ca și în cazul lui Daisy și Nick, îi simțeam puterea curgându-i prin vene.

– Mi-am petrecut ani întregi simțindu-mă la fel, Sophie.

– Serios?

Fusesse abia o șoaptă.

El încuviință.

– Nu eram cu mult mai mare decât tine când mama mea... Lăsa fraza neterminată, iar degetele i se strânseseră peste ale mele într-un gest reflex. După moarte tatei, continuă el, mi-aș fi smuls puterile cu mâinile goale dacă aș fi putut. Ca și tine, refuzam să mai folosesc magia pentru că mă speria îngrozitor.

– Nu prea m-am gândit la asta. Cum trebuie să fi fost pentru tine. Am încercat să-mi imaginez ce aș fi simțit dacă, în loc ca Alice s-o omoare pe Elodie, tata ar fi ucis-o pe mama, însă gândul era prea dureros ca măcar să-l pot duce până la capăt. Deci ce te-a făcut să-ți schimbi părerea despre propriile puteri?

Tata zâmbi și îmi surâse trist.

– E o poveste lungă. Oricum, ideea e că până la urmă am învățat cum să-mi controlez forțele la un nivel foarte precis. De exemplu. Ridică o mână cu degete lungi și o îndreaptă către cea mai mică dintre oglinzi, un pătrat de sticlă argintie înalt cam de opt centimetri, pe care eu nici măcar nu-l observasem. Sparge-te! spuse el cu voce joasă.

M-am chircit, însă suprafața oglinzii fu străbătută de o crăpătură abia cât un fir de păr.

– Bun, am spus încet. Asta a fost foarte ne-exploziv. Deci cum ai făcut?

Tata lăsa mâna în jos și se întoarse din nou către mine.

– O combinație de mai multe lucruri. Concentrare, respirații adânci...

– Yoga demonică? am sugerat, iar el chicoti.

– Ceva de genul ăsta. Cea mai bună cale de a-ți explica e să-ți spun că noi doi – Daisy și Nick, Alice, mama mea – avem puterile unor zei, dar trupurile, sufletele și mințile unor oameni.

Ambele părți ale noastre trebuie să lucreze împreună, altfel magia e prea multă.

– Ți o luăm razna. Ca Alice.

El dădu din cap aprobator.

– Mai mult sau mai puțin. Acum, încearcă să spargi iar oglinda, însă, de data asta, concentrează-te mai mult asupra părții tale omenești decât asupra cele demonice.

– Hm... cum fac asta, mai exact?

Tata își scoase ochelarii și începu să-i curețe cu o batistă luată din buzunar.

– Există mai multe modalități. Te poți gândi la o amintire de pe vremea când nu-ți dobândiseși încă puterile. Sau te poți concentra asupra unui moment în care ai simțit emoții omenești deosebit de puternice: gelozie, teamă, dragoste...

– Tu la ce te gândești?

Punându-și ochelarii la loc pe nas, tata răspunse:

– La mama ta.

– A!

Ei bine, dacă funcționa la el, poate că avea să meargă și la mine. Mi-am ales o altă oglindă, de mărime medie și așezată într-o ramă formată din mici heruvimi auriți. Am simțit cum puterea îmi urcă din tălpi, dar în loc s-o azvârl în afară, așa cum făceam de obicei, am tras adânc aer în piept și am vizualizat chipul mamei. Era o amintire de acum un an, chiar dinainte ca totul să ne meargă atât de prost în Vermont. Îmi alegeam rochia de bal, iar mama zâmbea, ochii ei verzi strălucind.

Aproape imediat bătăile inimii mele încetiniră și am simțit magia mișcându-se treptat. Când în sfârșit îmi ajunse în vârfurile degetelor, m-am concentrat asupra oglinzii, păstrând tot timpul în fața ochilor chipul mamei.

– Sparge-te!

Oglinda și cele două aflate de-o parte și de alta a ei se făcură țândări. Cioburile căzură pe podeaua prăfuită. Dar erau doar trei. Și clar lipsise explozia.

– Sfinte Siso! am exclamat.

Un zâmbet caraghios mi se întinse pe față și mi-am dat seama că era prima dată în ultimele luni când mă simțeam beată de magie.

– Mult mai bine, spuse tata dând din mână.

În câteva secunde oglinda era reparată.

– Bineînțeles, cu cât exersezi mai mult, cu atât vei fi mai pricepută. Și cu cât vei fi mai pricepută în a-ți controla puterile, cu atât mai puțin probabil va fi să rănești vreodată pe cineva.

Acum senzația de euforie lăsă loc uneia de nervozitate.

– Deci vrei să spui că, dacă aș reuși să stăpânesc tai chi-ul ăsta magic, aș putea să nu devin precum... precum Alice?

– Spun că astfel șansele scad foarte mult, da. Ți-am zis, Sophie. Ai multe alte opțiuni în afara Deposedării.

Pentru că nu mă puteam gândi la nici o replică, pur și simplu am dat din cap aprobator și mi-am șters pe pantaloni mâinile care îmi transpiraseră brusc. Exersarea respirației adânci și imaginarea oamenilor pe care îi iubesc părea mult mai bune decât să am rune magice întipărite pe piept, însă mai că nu-mi venea să cred că poate fi atât de ușor.

– Desigur, alegerea îți aparține și nu trebuie să decizi nimic azi, spuse tata. Dar totuși, doar... promite-mi că o să te mai gândești.

– Da, am răspuns, dar cuvântul îmi ieși cam pițigăiat. Da, am spus din nou. Bineînțeles că am să mă gândesc.

Mă așteptam ca tata să facă obișnuitul lui gest energic și să spună ceva de genul: „Excelent. Îți aștept cu nerăbdare decizia cu privire la această problemă semnificativă“. Însă el păru pur și simplu ușurat și zise:

– Bun.

Crezând că suntem gata, m-am îndreptat către ușă, însă tata păși în fața ei.

– N-am terminat încă.

Am clipit surprinsă.

– Aș putea încerca să mai sparg niște oglinzi, dacă chiar vrei, tată, dar sunt cam obosită. Între seara trecută și ziua de azi zbură cam multă magie pentru mine și...

El clătină din cap.

– Nu, nu asta. Mai avem o chestiune de discutat.

N-aveam nevoie de simțurile mele paranormale ca să-mi dau seama că urma ceva rău.

– Ce e?

Tata trase adânc aer în piept și își încrucișă brațele.

– Vreau să-mi spui despre Archer Cross.

CAPITOLUL 18

M-am oprit chiar înainte să bag mâna în buzunar, dar tot am simțit moneda arzând acolo. Gândurile îmi zburară într-un milion de direcții diferite. Cum putea tata să știe că Archer fusese aici ieri seară? Aflase că luasem moneda? Archer îmi spusese că avea s-o folosească pentru a mă găsi. Poate că tata voia s-o utilizeze pentru a-l ademini pe el aici.

Dar înainte să intru în colaps mental, tata continuă.

– Știu că nu te simți în largul tău vorbind despre asta, dar e foarte important să înțeleg mai bine ce s-a petrecut semestrul trecut.

– Ah! am exclamat eu, sperând că nu semăna prea mult cu un suspin de ușurare. Ți-am zis. Doamna Casnoff m-a pus să scriu o declarație către Consiliu, la câteva săptămâni după evenimente. Totul e acolo.

– Am citit-o. Și nici eu, nici Consiliul nu credem că ea conține tot adevărul.

Am scos un sunet despre care mi-ar plăcea să spun că a fost un strigăt de revoltă indignată, dar în realitate a semănat mai mult cu un behăit. Probabil pentru că tata avea dreptate. Declarația aia stupidă nici măcar nu se apropia de întreg adevărul.

– Încurcătura ta cu Archer Cross...

– N-am fost niciodată *încurcați*, am bolborosit.

– Ascultă-mă! izbucni tata, iar eu am închis gura cu un pocnet distinct. El continuă, coborând vocea. Te-ai văzut cu Archer ieri seară, la Shelley's?

Pentru o singură clipă m-am gândit să mint. Dar ceva din privirea tatei îmi spunea că el știa deja răspunsul. Dacă mințeam, toată chestia asta nu va face decât să se înrăutățească.

– Doar o clipă. Am rostit cuvintele în grabă, ca și cum, cu cât le-aș fi spus mai repede, cu atât ar fi fost mai ușor. Dar, tată, el m-a protejat de ceilalți Ochi. Ar fi putut să mă dea pe mâna lor sau să mă omoare chiar el, însă n-a făcut-o. Și cred că e ceva ciudat cu faptul că face parte din organizație, pentru că mai folosește încă magia...

Tata mă apucă de umeri. Nu mă ținu strâns și n-aș putea spune că m-ar fi scuturat sau ceva asemănător, dar felul în care se uită la mine făcu ca vorbele să mi se oprească în gât.

– Nu te mai poți vedea cu el niciodată. Îți spun asta atât ca părinte, cât și ca șef al Consiliului. Este *imperativ* ca pe viitor să nu mai ai nici un contact cu Archer Cross.

Știam toate astea. Însă ceva din faptul că fuseseră spuse cu voce tare îmi provoca o durere fizică.

– Am priceput, am răspuns cu ochii în pământ. Eu sunt un demon, el e un Ochi. Dacă ne-am cupla, gândește-te cât de ciudate ar fi sărbătorile în familie. Magie și pumnale zburând de colo colo, dărâmând pomul de Crăciun...

Tata nu schiță nici un zâmbet la gluma mea, însă n-am putut să-l învinovățesc. Cred că, rostind cuvintele cu glas înăbușit, omorâsem o parte din umor.

– E mai mult decât atât, zise tata, dându-mi drumul și făcând un pas înapoi. Oftă. Sophie, Archer Cross e poate cea mai mare amenințare cu care s-a confruntat vreodată comunitatea Prodigium.

M-am holbat la el.

– Știu că Ochiul bagă în sperieți pe toată lumea, dar i-am văzut în acțiune ieri seară, tată. Nu sunt *chiar* atât de înfricoșători, iar Archer e unul dintre cei mai tineri.

– Da, dar e și mag. De-a lungul timpului Ochiul a folosit elementul surpriză și forța numerică ca să ne vâneze, cam așa cum ai văzut aseară. Dar dacă ar fi în stare să utilizeze și magia? Ne-am pierde singurul avantaj pe care îl avem. Ideea că L'Occhio di Dio l-ar putea recruta pe unul de-al nostru îi îngrozește pe

Prodigium. De aceea trebuie să-l găsim pe Archer Cross și să ne ocupăm de el.

– Vrei să spui să-l uicideți, am replicat sec.

– Dacă asta va fi decizia Consiliului...

M-am îndreptat către cea mai apropiată fereastră. Era deformată de vreme, distorsionându-mi priveliștea către o altă grădină. Asta nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca toate celelalte. Fântâna era acoperită cu mușchi, iar una dintre băncile din piatră se crăpase în două.

Tata veni în spatele meu. L-am văzut în geam ezitând cu mâinile deasupra umerilor mei, apoi lăsându-le în jos.

– Sophie, știu că e greu de înțeles, dar asta e o perioadă foarte periculoasă pentru noi toți. Când am ajuns, m-ai întrebat de ce Consiliul stă aici, în Abația Thorne, în loc să fie la Londra.

– Lara zicea că au avut loc niște „evenimente neprevăzute“, am spus eu fără să mă întorc.

Privirile ni se întâlniră în geam, pe chipurile deformate.

– Da. Mai precis, acum două luni L'Occhio di Dio a ars din temelii sediul central al Consiliului.

Acum m-am întors.

– Ce?

– De aceea mai sunt doar cinci membri ai Consiliului aici, la Thorne. Ceilalți șapte au murit în timpul atacului.

Chiar dacă nu-l cunoscusem pe nici unul dintre membrii Consiliului, cuvintele tatei fură pentru mine ca un pumn în stomac. Nu îmi veni în minte altceva de spus decât:

– Noi de ce n-am auzit despre asta la Hecate?

El plecă de lângă mine și se îndreptă către unul dintre scaunele ornate cu poleială aurie și catifea, care erau aliniate pe lângă pereți. Oftă și se cufundă în el.

– Deoarece ne străduim din răspuțeri să păstrăm informația asta secretă. Dacă s-ar răspândi, ar provoca panică, iar noi pur și simplu nu ne putem permite asta acum. Se uită iar la mine. Pot să fiu brutal de sincer cu tine, Sophie?

„Ar fi o schimbare plăcută“, am dat să spun. Apoi m-am uitat la umerii lui căzuți, la teama pură întâmpărită pe chipul lui. Trăgând adânc aer în piept, am dat din cap aprobator.

– Te rog.

– Ți mai amintești războiul despre care am vorbit ieri seară? Cel dintre Ochi și Prodigium? Se pare că e pe cale să izbucnească un altul, însă unul ce poate fi mult, mult mai rău. Cei din organizația Ochiul n-au atacat singuri sediul Consiliului. Au primit ajutor din partea familiei Brannick. Făcu o pauză, cercetându-mi fața din priviri. Știi ceva despre clanul Brannick?

– Irlandeze, păr roșcat, am răspuns, amintindu-mi o poză cu ele din timpul discursului „Oameni care vor să ne omoare pe toți“ pe care doamna Casnoff ni-l ținuse la Hex Hall, anul trecut. Mi-am mai amintit-o și pe doamna Casnoff spunând că, dacă fetele Brannick ar face vreodată echipă cu Ochiul, am fi terminați cu toții. Și ele sunt vrăjitoare albe, nu-i așa? l-am întrebat pe tata.

– Descendente ale unei vrăjitoare albe. Nu prea mai au puteri, nu cu adevărat. Se vindecă mai rapid decât oamenii obișnuiți și există încă o fărâmbă de magie care iese la suprafață în unele dintre ele. Puțină telechinezie, premoniții, lucruri de genul ăsta. Numărul lor a scăzut de-a lungul anilor, însă au un nou lider, pe Aislinn Brannick. Se pare că e mult mai ambițioasă decât predecesoarele ei. Iar acum se pare că a luat legătură cu Ochiul.

Euforia dată de magie îmi dispăruse cu totul și m-am sprijinit de pervazul ferestrei.

– De ce? Vreau să spun, ce s-a schimbat de i-a făcut să se alieze și să ia atât de mult în serios ideea de a ne omorî?

– Nick și Daisy, spuse el sec. Informația că, pentru prima oară în șaiszeci de ani, cineva a început să invoce demoni i-a alarmat. Dar, desigur, cei mai mulți dintre Prodigium sunt la fel de tulburați de faptul că unul dintre noi intră în rândurile lor. Întreaga situație este... ei bine, mă tem că *tensionată* nici nu începe s-o descrie. Hai să spunem, inflamabilă. Se ridică, venind

din nou în fața mea. Sophie, acum înțelegi de ce aş face orice ca să te conving să nu te supui Deposedării?

Da, super! Din nou despre datoriile mele, despre marile responsabilități care vin odată cu puterea și toate astea.

– Sigur, am zis, încercând să nu-mi trădez amărăciunea. E cum ai spus ieri seară despre Alice. Demonii sunt niște arme extraordinare, iar dacă se apropie un mare război, aveți nevoie de mine, nu-i așa?

Tata mă fixă încruntat, iar eu mi-am ferit privirea, mușcându-mi interiorul obrazului.

– Nu, răspunse el în cele din urmă. Nu despre asta e vorba. Îmi atinse umărul până când mi-am întors iar ochii spre el. Sophie, nu te-aș folosi niciodată pe post de armă. Vreau să ai puteri ca să fii în siguranță. Gândul că ai fi lipsită de apărare împotriva Ochiului și a familiei Brannick? Vocea îi tremură la ultimul cuvânt. Își dresе glasul. Mă îngrozește.

Am clipit ca să alung brusca înțepătură a lacrimilor.

– Dar dacă mă supun Deposedării, ei n-o să mă mai urmărească, nu?

Nu voisem să semene atât de mult cu o scuză. Tata clătină din cap.

– N-ar conta dacă ai avea puteri sau nu. Tot fiica mea rămâi. Măcar cu puterile te poți apăra.

Măinile îmi tremurau, așa că le-am vârât în buzunare. Degetele îmi atinseră moneda de aur și am tresărit ca și cum m-ar fi fript. Tata se uită în jos, iar eu am spus repede.

– De ce nu mi-ai zis așa de la bun început?

Ochii lui îi întâlنiră pe ai mei.

– Tu de ce nu mi-ai zis adevărul despre tine și Archer?

– Am fost doar prieteni, am replicat. De câte ori să-ți repet?

El nu răspunse, așa că mi-am dat ochii peste cap.

– Bine, îmi plăcea de el. Îmi căzuse cu tronc și... Nu știam dacă mă înroșisem la față din pricina rușinii sau a furiei. Și, da, o dată ne-am sărutat. Dar n-a fost decât o singură dată și cam la vreo zece secunde după aia am aflat că e un Ochi.

Tata încuviință.

– Și asta-i tot. Asta-i toată povestea.

De ce, of, de ce nu era acolo o uriașă gaură în podea prin care să mă pot scufunda, de preferință spre moarte?

– Da, asta-i tot.

– Ei bine, e ceva, zise tata, trecându-și o mână prin păr. La un moment dat vreau să adaugi asta în declarația ta inițială.

Am rămas tăcuți multă vreme, înainte ca eu să-mi șterg palmele transpirate pe rochie și să spun:

– Se mai întâmplă vreun alt lucru oribil despre care ar trebui să știu?

Tata râse amuzat, conducându-mă către ușă.

– Cred că am acoperit toate ororile curente.

Deodată îmi veni în minte o altă întrebare.

– Tată, cum rămâne cu Nick și Daisy? Știi că ai zis că nu vrei să mă folosești pe post de armă, dar...

– Niciodată! replică el. Vorbise calm, dar cu o voce dură ca oțelul. Ceea ce li s-a făcut a fost o crimă, iar cel care a comis fapta e responsabil de situația cumplită în care ne aflăm acum. Tocmai de aceea e atât de important să aflăm cine i-a schimbat.

Ne-am oprit pe palier.

– Ce vrei să spui?

– Mai există o cale de a-l scăpa pe un demon de puterile sale, în afara Deposedării. Aceea ca persoana care a săvârșit ritualul inițial să-l inverseze. Evident, pentru noi doi e prea târziu, de vreme ce suntem a treia – și a patra – generație de demoni, iar creatorul nostru e mort de mult. Dar pentru Nick și Daisy încă e posibil.

M-am gândit la cum arătaseră cu o seară înainte, complet pierduți, în timp ce vorbeau despre magia care le „zvâcnea” în cap.

– Le-ar plăcea.

– Știi, răspunse tata. Și mai sper că asta îi va... ei bine, dacă nu îi va potoli pe Ochi, cel puțin le va mai tempera pornirile.

L-am privit pe tata. L-am privit cu adevărat. Costumul îi era probabil puținel prea mare, iar el avea niște cute adânci, ca niște paranteze, de-o parte și de alta a gurii. Sigur, era un tip arătos, dar părea mai obosit decât îmi închipuiam eu că poate fi cineva.

– Uite ce e, am spus. Nu te entuziasma prea tare, dar poate... poate mai facem asta și mâine. Chestia aia cu yoga demonică.

Undeva în casă mai multe ceasuri începură să țârâie. Sunară de trei ori înainte ca tata să zică:

– Mi-ar plăcea.

Am coborât în tăcere și, după ce ne-am făcut planul să ne revedem la cină, tata se întoarse în biroul lui, în vreme ce eu m-am dus în camera mea să-mi verific e-mailul.

Primisem un răspuns de la doamna Casnoff, dar nu spunea decât: „Mulțumesc că m-ai informat“.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am sprijinit brațele încrucișate pe creștetul capului. Nu părea foarte îngrijorată. Totuși, ăsta trebuia să fie un semn bun. Mai ales că ultimul lucru de care aveam nevoie era fantoma lui Elodie umblând prin preajmă. Deja aveam destule pe cap.

Am simțit moneda de aur atârându-mi greu în palmă când am scos-o din buzunar. Am studiat-o multă vreme, după care m-am ridicat și am băgat-o în sertarul noptierei.

CAPITOLUL 19

Mai târziu după-amiază, m-am dus s-o caut pe Jenna. Nu fu greu de găsit. Ea și Vix încă se mai aflau în grădină. Când m-am apropiat, cu mâna streășină la ochi ca să mă apăr de soarele strălucitor, ele stăteau una lângă alta pe marginea fântânii, umăr la umăr, bălăbănind cu picioarele goale în apă. Aproape că mă așteptam să văd inimioare din desene animate plutind peste capetele lor.

– Bună, am strigat eu, făcând cu mâna într-un mod deosebit de jalnic.

Jenna se răsuci ca să se uite la mine.

– Aici erai? exclamă ea, cu ochii strălucitori și obrajii îmbujorați. Unde ai fost toată dimineața?

Mi-am dat jos sandalele și m-am așezat de cealaltă parte a ei. Apa din fântână era îndeajuns de rece încât să mă facă să tresar.

– Am stat cu tata, în mare parte. Ei, am exersat puțin chestia aia cu apropierea dintre tată și fiică.

– Tatăl tău e un om minunat, spuse Vix, aplecându-se pe lângă Jenna.

Vorbea cu o voce joasă care, la fel ca a Jennei, păstra doar o mică urmă de accent din sud. Mai era și ridicol de frumoasă, cu ochii mari, verzi, și părul castaniu, mătăsos. Nu era de mirare că Jenna se îndrăgostise lulea.

– Ei bine, cu siguranță acum e persoana mea preferată de pe pământ, spuse prietena mea, aplecându-se ca să-i strângă mâna lui Vix. Cât de tare este, s-o aducă pe Vix cu avionul aici?

– Cel mai tare, am murmurat drept răspuns.

M-am întrebat dacă Jennei îi dăduse măcar prin cap că tata o adusese pe Vix aici ca să-i distragă atenția. Ceva legat de privirea visătoare din ochii ei îmi spunea că nu.

– Mă bucur foarte tare să te cunosc în sfârșit, i-am spus lui Vix. Jenna vorbește mereu despre tine.

Ea începu să râdă.

– La fel și despre tine. Și, bineînțeles, tatăl tău te pomenesc te mereu, așa că între el și Jenna mă simt de parcă deja te-ăș cunoaște.

Frate, întâi Cal, pe urmă Lara și ceilalți membri ai Consiliului, iar acum Vix. Oare tata avea un blog despre mine sau ceva de genul ăsta? „Fiica mea Sophie și de ce ar trebui ca toți s-o urmați și/sau să vă căsătoriți cu ea.“

– Deci ce ați făcut tu și tatăl tău? mă întrebă Jenna.

Am șovăit, însă Vix își scoase picioarele din apă. Sprijinindu-și mâinile pe marginea fântânii, se răsuci astfel încât să stea cu fața în direcția opusă.

– Cred că o să mă duc să despachetez, spuse ea. Am fost așa de încântată s-o revăd pe Jenna încât mi-am aruncat pur și simplu valiza în cameră.

Zâmbi larg și în obraji rozalii îi apărură două gropițe. Am observat piatra sângerie care îi atârna la gât, sclipind în soare.

– Vii pe la mine mai târziu? o întrebă pe Jenna.

– S-a făcut, îi răspunse aceasta, apoi se aplecă timid și-i atinse buzele într-un scurt sărut.

Am urmărit-o amândouă pe Vix cum practic țopăi înapoi spre casă. Am înghiontit-o pe Jenna cu umărul.

– Prietena ta e așaaaa de vis.

Ea se întoarse către mine cu chipul strălucind.

– Știu! chiui și am izbucnit amândouă în râs.

Când ne-am liniștit, Jenna își dădu la o parte părul din ochi și zise:

– Hm, deci sunt niște gânduri adânci în capul ăla, Sophia Alice Mercer. Ce se întâmplă?

– Ce *nu* se întâmplă e o întrebare mai bună, i-am spus eu. Lucrurile se... intensifică în ceea ce privește Ochiul.

Jenna se uită la mine.

– Cât de tare se intensifică?

Am oftat și am izbit apa cu un picior, stârnind un arc de stropi. Nu voiam să-i spun despre sediul Consiliului sau despre membrii morți. Se pare că informația era atât de secretă încât nici măcar Vix nu știa, iar ea lucra pentru nenorocitul de Consiliu.

– Îndeajuns de tare încât tata chiar să nu vrea să mă supun Deposedării. Mi-am fluturat degetele înspre ea. Se pare că puterile demonice mi-ar pica foarte bine dacă o grămadă de oameni s-ar hotărî să mă ucidă.

– Nu spune așa ceva, replică ea aspru.

– Scuze, am zis punându-i o mână pe braț. Doar că... sunt chiar foarte speriată.

Expresia i se mai îmblânzi și îmi acoperi degetele cu ale ei.

– Știu. Chestia cu glumitul în fața morții te-a cam dat de gol. Dar, Soph, te rog, spune-mi că asta înseamnă că sigur n-o să te mai supui Deposedării.

Trebuie să mă uit în altă parte, căci mintea îmi era invadată încă o dată de imaginea lui Alice stând ghemuită lângă Elodie și străpungându-i gâtul cu ghearele ei argintii. Dar apoi m-am gândit la chipul tatei, atât de trist și speriat. Îngrijorat din pricina mea.

Privind cu ochi mijiți spre vârful fântânii, am tras adânc aer în piept și mi-am amintit prima noapte petrecută la Hecate, în care chicotisem împreună cu Jenna în camera noastră. Am fluturat din mână și imediat apa s-a colorat într-un roz strălucitor.

– Neh, am spus. Dacă n-aș avea puteri, cum aș mai putea să fac treburi mișto ca asta?

Voisem s-o fac pe Jenna să zâmbească. Și am reușit, însă era un surâs cam tremurat, iar ochii ei erau plini de lacrimi. Se întinse și mă îmbrățișă.

– Iupii.

– Iupii, am încuviințat, îmbrățișând-o la rându-l meu.

Când ne-am desprins una de alta, Jenna își ridică părul de pe ceafă cu amândouă mâinile și lăsă capul pe spate, închizând ochii.

– Tatăl tău a zis ceva despre Nick și Daisy?

– Păi... am dat să spun.

În clipa aceea am surprins cu coada ochiului o pată cețoasă și ceva ateriză în fântână cu un pleoscăit răsunător, acoperindu-ne pe mine și pe Jenna cu un val de apă roz.

Nick ieși la suprafață, aruncându-și capul pe spate și răspândind stropi. Dacă l-a deranjat faptul că un demon și un vampir se holbau la el cu expresii identice de genul „Ce dracu, frate?“, atunci nu lăsă să se vadă asta.

Ne aruncă în schimb obișnuitul lui rânjet înfricoșător și întrebă:

– Vreuna dintre voi, adorabile domnițe, mi-a rostit numele?

– Da, am spus, uitându-mă urât la el în timp ce îmi storceam apa din păr. Tocmai ziceam: „Mamă, ce mi-aș dori ca Nick să se arunce în fântână ca un nebun și să ne strice complet hainele“. Așa că, mulțumesc.

– Sophie are dreptate, interveni Daisy, venind lângă fântână.

Se pare că oriunde s-ar fi aflat Nick, ea era chiar în spatele lui.

– Spune-le că-ți pare rău.

Vorbele i-ar fi sunat mai ferme dacă nu s-ar fi uitat la băiat de parcă ar fi fost ceva gustos de mâncare. Doamne, că ciudați mai erau!

Nick plescăi prin apă până când ajunse chiar în fața mea și a Jennei.

– Tocmai de aceea am venit aici, draga mea, îi spuse el lui Daisy. Sophie, ieri m-am purtat ca un tâmpit cu tine.

De fapt, nu spuse „tâmpit“, ci un cuvânt mult mai potrivit. N-am făcut decât să ridic din sprâncene înspre el, așteptându-l să continue.

– Auzisem tot felul de zvonuri despre tine și tipul ăla, Cross, și mi-am făcut o impresie greșită. Dar felul în care i-ai doborât pe Ochi aseară... clătină din cap. M-am înșelat în privința ta. Și sper că o putem lua de la capăt ca prieteni.

Întinse mâna spre mine. Am ezitat o secundă înainte să i-o apuc. Avea el ceva care te făcea să te simți ca în preajma unui animal sălbatic. Acum zâmbea și era prietenos, dar mi se părea că dintr-o clipă într-alta putea redeveni rânjit și înspăimântător. Îmi amintea de... ei bine, de Alice.

Totuși, mi-am pus mâna într-a lui, vrând să i-o strâng. Însă, de cum ne-am atins, am simțit magia pârâind peste și prin mine cu atâta putere încât am încercat să-mi smulg degetele înapoi. Dar el mă ținu strâns până când, în cele din urmă, senzația dispăru. Mâna mi-alunecă dintr-a lui și am sărit în picioare de pe marginea fântânii.

– Ce dracu' a fost...

Apoi am privit în jos și mi-am dat seama că eram complet uscată. Nu numai atât, ci și modesta mea rochie neagră fusese înlocuită cu... ei bine, o altă rochie neagră, însă una mult mai scurtă, sclipitoare și care etala un decolteu foarte adânc. Chiar și părul mi se schimbase, transformat dintr-o împletitură plină de apă în bucle mătăsoase, castanii.

Nick îmi făcu cu ochiul.

– Așa-i mai bine. Acum semeni mai mult cu Demonul Care Va Deveni Regină.

Se săltă afară din apă și înșfăcă mâna Jennei. În câteva secunde ea deveni, dintr-un șoarece murat, o bunăciune, iar hainele ude îi fură înlocuite cu – evident – o rochie roz de plajă care, bineînțeles, lăsa la vedere mult mai multă piele decât oricare haină pe care Jenna și-ar fi ales-o singură.

– Ah, Nick, e splendid! spuse Daisy, dându-și ochii peste cap în timp ce el îi cuprindea talia cu un braț.

– Ce? întrebă el după ce o pupă zgomotos pe obraz. Arată mult mai bine așa.

Fără să stau pe gânduri, m-am întins și i-am înhățat brațul liber. Tricoul alb și blugii uzi i se sfâșiară și, dintr-odată, purta un maiou galben fosforescent și blugi prespălați.

– Iar tu arăți mai bine așa.

Nu știam dacă datorită imaginii ridicole a lui Nick în hainele alea sau datorită faptului că făcusem o vrajă cu atâta ușurință – fără absolut nici o explozie –, dar mi-am simțit buzele arcuindu-se într-un surâs. În vreme ce Daisy râdea în hohote, el mijii ochii la mine.

– Bun, acum chiar ai căutat-o cu lumânarea.

Flutură din mână și, brusc, am început să transpir. Când m-am uitat în jos, am văzut că asudasem fiindcă acum eram îmbrăcată ca un iepuraș de Paște. Însă, cu o fluturare de lăbuță pufoasă, am transformat blugii și maioul lui Nick într-un combinezon de iarnă.

Apoi m-am trezit în bikini.

Așa că Nick îmbracă o rochie de bal purpurie, deosebit de înfoiată.

Până când el ajunsese să-mi transforme îmbrăcămintea într-o ținută de dansatoare la un teatru de revistă, cu tot cu ornamentul din pene pentru cap, iar eu să-l vâd într-un costum de scafandru, eram amândoi complet beți de magie și chicoteam.

Hainele mi se tot schimbară și rearanjară până când am ajuns să port un tricou albastru și pantaloni pescărești. M-am prăbușit la loc pe marginea fântânii, simțind piatra fierbinte sub palme. Nick veni în fața mea, purtând iar hainele lui obișnuite.

– Pace? întrebă și am știut că nu se referea doar la duelul nostru magic.

Mi-am pus mâna streșină la ochi.

– Da, am răspuns. Pace.

Tot mai era ceva care mă deranja în legătură cu Nick, însă la cât mă simțeam de surescitată, îmi era greu să-mi amintesc ce.

Mi-am lăsat capul pe spate și, când părul îmi atinse brațele, am oftat. Magia mă învăluia și îmi străbătea trupul. Aici, în

susurul plăcut al apei și cu fața mângâiată de căldura soarelui, amenințarea Ochiului părea brusc foarte îndepărtată.

Coapsa cuiva o atinse pe a mea și, când am deschis ochii, am descoperit-o pe Jenna lângă mine. Nick și Daisy se îndreptau agale către casă, mergând îmbrățișați.

– Pari a fi din nou în apele tale, spuse Jenna cu un zâmbet blând.

Am închis ochii la loc.

– Mă *simt* din nou în apele mele.

Am rămas acolo o vreme, într-o tăcere amicală.

– Îmi amintesc de ultima dată când te-am mai văzut atât de fericită, zise Jenna.

Lăsându-mi capul pe umărul ei, am replicat:

– Da, ziua în care te-ai putut întoarce la Hecate a fost o ocazie fericită.

Ea pufni.

– Nu, nu atunci. Te-ai bucurat să mă vezi, dar tot erai speriată și tristă. Mă gândeam la ziua dinaintea balului de Halloween. Mai ții minte cum în noaptea aia am dat iama în bucătărie și tu ai transformat tot piureul de cartofi în înghețată? Chicoti amintindu-și. Și toată sfecla în cireșe cu lichior Maraschino. Doamne, cred că am pus pe mine cinci kile în noaptea aia!

– Încercam să-ți ridic moralul.

Asta se întâmplase imediat după ce Chaston fusese atacată, iar mare parte din școală o învinovătea pe Jenna.

Prietena mea își sprijini obrazul de creștetul capului meu.

– Știu, spuse ea. Și aproape că a funcționat. Dar erai atât de binedispusă în noaptea aia. Pe bune, parcă străluceai.

Asta deoarece cu doar câteva ore înaintea raidului din bucătărie fusese consemnată în pivniță împreună cu Archer. În seara aceea, una dintre porcăriile magice pe care ar fi trebuit să le catalogăm era o pereche de mănuși blestemate care aveau tendința să zboare de colo colo ca un liliac dement. Fugăriserăm chestiile alea nenorocite vreme de douăzeci de minute, până reușiserăm să le îndesăm într-un borcan. Fusese nevoie de forțele

combinate ale amândurora ca să punem capacul, ceea ce însemnase că stătuserăm foarte aproape unul de altul, cu mâinile suprapuse. Încă puteam să simt trupul lui cald lipit de al meu. Râseserăm pe toată durata aventurii și mi-am amintit cât de tare mă dureau obrajii în timp ce mă uitam în ochii ăia întunecați.

– Dacă vraja din mănușile astea mă face să stau atât de aproape de o fată frumoasă, atunci sigur le fur, spusesese Archer, ridicând din sprâncene spre mine.

Izbucniserăm din nou în râs, iar pe atunci el era doar un băiat pe care îl plăceam și eu credeam că singurul secret dintre noi era *cât* de mult îl plăceam.

De data asta am închis ochii ca să-mi împiedic lacrimile să se scurgă pe umărul Jennei.

– Da, am spus în cele din urmă. A fost o noapte frumoasă.

CAPITOLUL 20

Eu și Jenna am rămas în grădină până la lăsarea serii. Când ne-am întors în casă, ea se duse s-o caute pe Vix, iar eu m-am hotărât să rămân un timp în camera mea. În timp ce urcam scările, m-am întâlnit cu Lara care cobora.

– A, Sophie, tocmai te căutam, spuse ea, îndesându-mi în mână o ditamai cartea maronie. Tatăl tău m-a rugat să-ți dau asta. Ar vrea să citești cât poți de mult poți în seara asta.

M-am uitat la ea și am citit titlul imprimat pe copertă: *Demonologie: o istorie*.

– Aha. Ăăă... Uau! Mulțumesc!

Am încercat să ridic volumul într-un soi de salut, dar era prea greu pentru așa ceva. De fapt, când m-am întors în dormitor și l-am aruncat pe pat, salteaua scârțâi în semn de protest.

Mi-am deschis laptopul și, o vreme, am navigat prosteste pe internet, însă privirea nu făcea decât să mi se plimbe pe ecran, fără să citească nimic. Altceva mă preocupa.

Închizând brusc computerul, m-am îndreptat către noptieră și am deschis sertarul. M-am uitat în jos către monedă, dar, înainte să apuc s-o ridic, Jenna dădu buzna în camera mea, cu Vix cu tot.

Am trântit sertarul, sperând ca nici una dintre ele să nu observe că-mi bubuia inima în piept.

Dar atenția Jennei fu atrasă de cartea aflată pe patul meu.

– Uau, Soph, ai o lectură serioasă pentru vară!

– Da, am zis, ducându-mă s-o ridic.

Era chiar mai grea decât mi-o aminteam și, când am luat-o în brațe, m-am crispat puțin.

– Doar o temă demonică din partea tatei.

– Noi tocmai ne pregăteam să coborâm la cină, zise Jenna. Vii și tu?

M-am uitat când într-o parte, când într-alta, la cei doi vampiri. O avusesem pe Jenna numai pentru mine mai toată după-amiaza, așa că nu mă deranja s-o împart. Totuși, să le văd strălucind una lângă alta și aruncând atâtea „noi-uri“ îmi amintea cât de urâtă era propria mea viață amoroasă.

– Naa, de fapt, cred că o să mă relaxez aici în seara asta. O să mă apuc de citit o parte din cartea asta.

Jenna ridică o sprânceană palidă.

– Sophie Mercer, refuzi mâncarea pentru teme?

– Da, sunt o nouă eu, mai jalnică și mai britanică.

La auzul cuvintelor mele, Jenna și Vix râseră amândouă și, după ce mă puseră să le promit că-mi voi petrece un timp cu ele mâine, ieșiră pe ușă practic valsând. Mi se păru că pe urmele lor ar fi trebuit să existe curcubeie și petale de trandafiri sau ceva de genul ăsta.

Au! ăsta fusese un comentariu malițios.

Jenna merită curcubeie și petale de trandafiri, mi-am amintit eu în timp ce mă trânteam la loc pe pat, și cartea tatei mă izbea dureros în stern. După toate prin câte trecuse, prietena mea își câștigase o eternitate de lucruri bune. Atunci de ce faptul că o vedeam cu Vix mă făcea să-mi doresc să-mi umplu creierul cu *Demonologie: o istorie*? M-am uitat iar la noptieră și am oftat. Apoi am deschis ceaslovul și m-am silit să citesc.

În următoarele câteva ore am făcut o curajoasă încercare de a parcurge primul capitol.

Pentru o carte care cică era despre îngeri căzuți alergând de colo colo și făcând prăpăd cu „magiile“ lor colosale, părea îngrozitor de plictisitoare, iar toate cuvintele scrise ciudat cu siguranță n-o făceau mai interesantă.

Oftând, m-am cufundat mai adânc în perne. În timp ce mutam cartea, încercând să o sprijin pe genunchii ridicați, îmi căzu în poală o foaie de hârtie.

Am tresărit, crezând că era una dintre pagini, dar apoi mi-am dat seama că hârtia arăta mult mai albă și nu mirosea nici pe departe la fel de tare a mucegai.

Era un bilețel.

Am recunoscut imediat scrisul tatei din toate felicitările impersonale pe care mi le trimisese de-a lungul anilor de ziua mea. Erau întotdeauna roz și sclipitoare – iar acum îmi dădeam seama că Lara trebuie să le fi cumpărat – și de fiecare dată le semna doar „tatăl tău“. Niciodată nu apărea vreun mesaj cât de mic sau măcar propriul lui „la mulți ani!“.

Biletul ăsta era mult mai cald. Nu spunea decât: „Fii pregătită ca mâine să discuți despre cartea asta și despre tot ce ai citit – Tata“.

– Da, *Tata*, cu siguranță așa o să fac, am bombănit, dând ochii peste cap.

Chiar trebuia să-mi scrie un bilet ca să-mi transmită asta? Și de ce îl vârâse la pagina 300? Căci dacă avea impresia că o să citească până acolo în seara asta, era al naibii de optimist.

Am oftat și am dat să mototolesc hârtia când, deodată, cuvintele de pe foaie se mișcă. Vibrară, de fapt.

M-am frecat la ochi, convinsă că citisem prea mult, însă, când m-am uitat iar la bilețel, literele încă tremurau. Iar apoi începură să alunece. Multe dintre ele coborâră spre partea de jos a paginii, dar restul se adunară laolaltă, formând un cu totul alt mesaj.

Raftul. Cinci a.m.

Era tot scrisul tatei și, pe măsură ce mă uitam, literele rămase urcară iar în pagină până când mesajul inițial era din nou la locul lui.

– Tata cel criptic e criptic, am murmurat.

În mintea mea nu încăpea îndoială la care raft se referea – cel pe care se afla grimoarul Virginiei Thorne. Dar ce era cu vrăjile și secretomania? Azi stătuserăm împreună toată ziua. Nu găsisese nici măcar un moment în care să-mi fi zis: „Hei, fii atentă,

măine, cum se crapă de ziuă, ne vedem lângă raftul magic, în regulă?”

Și ce naiba voia să facă lângă raftul ala?

Acum îmi simțeam ochii de parcă mi-i frecasem cu nisip și mi-am dat seama că între clubul pentru Prodigium, Archer și tot ce se întâmplase azi cu tata, asta se dovedea a fi cea mai puțin relaxantă vacanță pe care o avusesem vreodată. M-am uitat în jur la camera mea demnă de un palat și, preț de numai o fracțiune de secundă, mi-am dorit să fiu înapoi la Hecate, așezată pe patul meu minuscul și râzând cu Jenna.

Dar Jenna era în camera vecină, ori împreună cu Vix, ori dormea, iar eu eram pe cont propriu.

Am pus cartea pe noptieră, surprinsă că greutatea ei n-a frânt mobila aia micuță. Mama spunea mereu că sunt puține lucruri în viață care nu pot fi vindecate cu o baie fierbinte și m-am hotărât să-i încerc sfatul.

Câteva minute mai târziu eram cufundată până la bărbie în apă fierbinte cu săpun.

Mi-am trecut degetul mare de la picior peste robinetul de forma unei lebede de aur. Cred că ar fi trebuit să pară elegant, dar arăta de parcă lebăda ar fi vomitat apă în cadă, ceea ce era un gând destul de grețos. În plus, băile mă duceau mereu cu gândul la Chaston, aproape golită de sânge într-una dintre căzile ciudate de la Hecate.

În ciuda căldurii din apă, m-am înfiorat. N-o mai văzusem pe Chaston din seara aceea. Părinții ei veniseră s-o ia și o retrăsese-ră de la școală pentru tot restul anului. M-am întrebat ce făcea acum și dacă știa măcar despre Anna și Elodie.

Tocmai mă întindeam după prosop când am auzit o bufnitură înfundată venind din dormitor. Degetele îmi înghețară în aer și mi se ridică părul pe ceafă. În filmele de groază întotdeauna există o parte în care fata dezbrăcată strigă „Alo?“, sau „Cine-i acolo?“, sau ceva la fel de stupid. Dar *această* fată dezbrăcată n-avea de gând să-și anunțe prezența nimănui. Mi-am luat prosopul din cuier fără nici un sunet și l-am înfășurat în jurul meu,

apoi m-am furișat către ușa închisă a băii și mi-am lipit urechea de ea.

În afara bățăilor inimii mele, n-am auzit nimic. Mi-am dat ochii peste cap în timp ce îmi luam halatul din spatele ușii. Era clar, baia – și gândurile despre Chaston – mă băgaseră în sperietți. Dacă o fi fost cineva în dormitor, probabil nu era decât un membru al armatei de servitori care-mi înfoia perna. Sau poate îmi lăsa pe ea o bucată de ciocolată cu mentă.

Înnodându-mi cordonul halatului în jurul taliei, am deschis ușa. Camera mea era goală și am răsuflat îndelung.

– Frumos fel de-a fi jalnică, Sophie, am mormăit în timp ce traversam dormitorul către șifonier.

Locul ăla era versiunea Prodigium a Fort Knox¹. Ideea că cineva s-ar afla în dormitorul meu cu intenții mârșave era complet...

Am auzit iar sunetul – o altă bufnitură, de data asta mai puternică. Și atunci mi-am dat seama că venea dinspre noptiera mea.

Sângele îmi pulsa în urechi. M-am repezit spre măsuță și am smuls sertarul.

Nu încăpea îndoială, moneda de aur ȋopăia încioace și încio de parcă ar fi prins viață. Cum naiba funcționa? Archer îmi spusese că o va folosi ca să mă găsească, dar, brusc, mi-am dat seama că habar n-aveam ce însemna asta. Poate că moneda era un soi de portal mobil, iar el era pe cale să apară în camera mea dintr-un nor de fum sau ceva asemănător.

Gândul ăsta – Archer călcând, la propriu, în mijlocul unei mulțimi de oameni care voiau să-l ucidă – era prea oribil ca să stăruiesc asupra lui. Mi-am strâns degetele în jurul monedei, inspirând adânc ca să rezist fierbințelii ei.

Deodată fu ca și cum un vâl mi s-ar fi așezat pe ochi și am putut zări moara abandonată. Nișa care ducea spre Itineris. Archer stătea lângă ea, pe pervazul scund.

---

¹ Unitate militară americană din Kentucky, în care este păstrată rezerva de aur a Statelor Unite (n.tr.)

Așteptându-mă.

Aruncând moneda la loc pe noptieră, m-am întors iar spre șifonier. Urma să înșfac o pereche de blugi și cămașa aceea neagră cu mâneci lungi pe care mi-o adusesem. Dacă eram suficient de tăcută, probabil că puteam ieși din casă fără să încerc măcar să născocesc o scuză...

Apoi m-am gândit la tata, palid și serios, cum îmi spunea cât de important era să nu mă mai văd vreodată cu Archer. M-am gândit la cât de mândru îl făcusem astăzi, la ce i s-ar putea întâmpla dacă cineva m-ar prinde furișându-mă ca să mă întâlnesc cu un Ochi.

La sediul Consiliului, arzând din temelii cu șapte membri aflați încă înăuntru.

Am băgat mâna în sertarul deschis al șifonierului, dar în locul blugilor mi-am scos cămașa de noapte. După ce am îmbrăcat-o, m-am urcat în pat și am stins luminile, bâjbâind după monedă prin întuneric. Când am strâns-o în pumn, l-am văzut din nou pe Archer. Acum era în picioare, plimbându-se de colo colo și frecându-și bărbia cu mâna. Se tot uita către ușă.

Lacrimile îmi udau părul de pe tâmpile.

Măcar știam că era în viață. Măcar știam că nu încercase să mă omoare. Asta era suficient. Trebuia să fie.

Archer mă așteptă multă vreme. Mai mult decât am crezut că o va face. Era trecut de miezul nopții când aruncă o ultimă privire spre ușă, apoi dispăru, în sfârșit, în interiorul nișei. Am strâns moneda și mai tare, însă, imediat după plecarea lui, se răci, iar viziunea se pierdu în negură.

CAPITOLUL 2 I

Ora cinci veni foarte repede a doua zi de dimineață, mai ales pentru cineva care își petrecuse mare parte din noapte plângând. Iar când adormisem, fusese pe apucate. Mă tot trezeam tresărind, sigură că cineva se afla cu mine în cameră. Odată chiar mi se păru că văd o străfulgerare de păr roșcat, însă trebuia să fi visat.

Capul îmi bubuia, iar când sună ceasul, practic trebui să-mi deschid cu forța ochii umflați. Cu toate astea, în timp ce coboram la întâlnirea cu tata, m-am simțit mai bine – mai ușoară. Da, încă mă durea să mă gândesc la Archer, însă făcusem ce trebuia. Îi puseseam pe tata, pe Jenna și, la naiba, cam toată societatea Prodigium, înaintea dorințelor proprii, iar dacă asta nu demonstra „abilități de lider“, atunci nu știu ce o făcea.

Așa că eram destul de mândră de mine în timp ce urcam treptele bibliotecii și mă îndreptam spre raft.

Din păcate, tata nu era de aceeași părere.

– Am zis cinci, șuieră el de îndată ce am apărut de după colț. Acum este cinci și un sfert.

Arăta de parcă nici el n-ar fi dormit prea mult cu o noapte în urmă. Costumul nu îi era șifonat, dar nici nu părea impecabil ca de obicei. De asemenea, nu se bărbierise, ceea ce m-a speriat la fel de mult ca și privirea intensă din ochii lui.

Surprinsă, am clipit înspre el.

– Scuze, am dat să zic, însă el ridică mâna și șopti:

– Vorbește mai încet.

– De ce? am șoptit la rândul meu.

Stăteam de-o parte și de alta a raftului. Grimoarul Virginiei Thorne părea exact la fel de amenințător ca în prima zi.

– Ce căutăm aici?

Tata aruncă o privire în jur, de parcă cineva ar fi putut trage cu urechea, apoi zise:

– O să deschidem cutia asta și o să scoatem grimoarul.

Acum nu eram atât surprinsă, cât șocată.

– În nici un caz, am izbucnit. Chestia asta e vrăjită până în iad și înapoi – poate *la propriu*.

Tata închise ochii și trase adânc aer în piept, ca și cum s-ar fi abținut din toate puterile să nu țipe.

– Sophie, spuse el încet. Nu pot face asta de unul singur. Magia care sigilează cutia asta e prea puternică, chiar și pentru mine. Dar dacă am încerca amândoi... ei bine, cred că am putea reuși.

– De ce? am întrebat. Tu însuși ai zis că grimoarul e plin cu cele mai vechi și mai întunecate vrăji din lume. Deci pentru ce îți trebuie?

Încă o răsufare adâncă.

– Rațiuni academice.

Furia năvăli în mine și mi-am simțit magia începând să urce.

– Dacă ai atâta nevoie de ajutorul meu, spune-mi adevărul.

– E o treabă extrem de periculoasă și cred că e mai bine pentru tine să ai cât mai puține informații cu putință. În felul ăsta dacă am fi... dacă am fi prinși, poți spune cu mâna pe inimă că nu știai cu ce mă ocupam.

– Nu, am replicat scuturând din cap. M-am săturat ca oamenii să mă mintă ori să-mi zică doar jumătate din ce trebuie să aflu. Ieri ai spus că e momentul să încep să învăț despre „afacerea familiei”, iar eu am renunțat la Ar... la multe pentru tine și pentru Consiliu. Așa că spune-mi ce se întâmplă.

Era rândul tatei să pară surprins. Dar apoi dădu din cap aprobator și zise:

– Destul de corect. Ți-am spus că membrii Consiliului au tot încercat vreme de sute de ani să invoce un demon, înainte ca Virginia să găsească, în sfârșit, cartea asta. Făcu semn către grimoar. După Alice, Consiliul a căzut de acord că magia din carte

e prea periculoasă, iar volumul a fost încuiat în cutia asta. De atunci nimeni n-a mai putut îndeplini un ritual de posedare. Dar acum...

– Daisy și Nick, am murmurat.

– Exact.

– Și ce? Crezi că cineva a scos grimoarul și a folosit vraja aia ca să-i transforme pe Daisy și Nick în demoni?

Tata își trecu o mână prin păr și, pentru prima oară, am observat că degetele îi tremurau.

– Nu, nu-i vorba de asta. E peste măsură de dificil să deschizi cutia. Vreau doar să văd ritualul propriu-zis, ce e necesar pentru o vrajă de posedare. Dacă aș ști cu exactitate ce li s-a făcut lui Daisy și Nick, atunci poate că m-ar ajuta să-mi dau seama *cine* le-a făcut-o. Și de ce.

Părea o explicație suficient de rațională, dar, ca să fiu sinceră, tot mă speria de moarte. Să dai frâu liber unei cărți ce conținea cea mai întunecată magie din întreaga lume nu putea fi luat drept un lucru bun, știți? Însă nu i-am spus asta tatei. L-am întrebat doar:

– Bun, atunci noi cum o desfacem dacă e „peste măsură de dificil“?

Tata își puse o mână pe capacul cutiei.

– Forță brută, în principiu. E nevoie de toți cei doisprezece membri ai Consiliului pentru a deschide cutia asta.

Am ridicat din sprâncene.

– Bun, păi, de vreme ce suntem doar doi, iar unul dintre noi nu e membru al Consiliului...

Scuturând din cap, tata îmi reteză vorba.

– Nu, tehnic, suntem amândoi membri ai Consiliului. Tu ești moștenitorul real al conducerii Consiliului, ergo...

– Tată, e prea devreme ca să folosim cuvinte gen „ergo“. Și chiar dacă aș fi membru al Consiliului, tot rămânem cu zece oameni în minus.

– Da, ei bine, aici intervine partea cu forța brută. Între puterile noastre combinate și sânge, ar trebui să se deschidă pentru noi.

– Sânge? am repetat fără vlagă.

Tata avea un aer sumbru. Scoase un mic pumnal de argint din buzunarul interior al hainei.

– Ți-am spus, magia cu sânge e foarte veche și foarte puternică. Acum, dă-mi mâna. N-avem mult timp.

Lumina de afară începea să pară mai degrabă aurie decât cenușiu-albăstruie și știam că toată casa se va trezi în curând.

Mai știam și că sincer – foarte sincer – nu voiam să-i dau mâna tatei.

– De asta ai lucrat cu mine ieri, nu-i așa? am întrebat cu o voce care abia dacă putea fi auzită. Ai vrut să te asiguri că pot duce treaba asta la bun sfârșit fără să fac țandări biblioteca între timp.

Ceva străbătu chipul tatei și am sperat că era vinovăție.

– N-a fost singurul motiv, Sophie, răspunse el.

– Bine, dar te rog să nu uiți că tot am spart multe oglinzi ieri. N-ar trebui să mai așteptăm până mai capăt puțin exercițiu?

Tata clătină din cap.

– Ieri după-amiază, Ochiul a încercat să atace Gevaudan.

Îmi luă câteva clipe să-mi aduc aminte că ăsta era numele elegantei școli pentru metamorfi din Franța.

– Timpul nu mai e un lux pe care să ni-l putem permite, zise tata.

Apoi își trecu lama peste palma stângă cu o mișcare rapidă. Am tras aer în piept, iar el își așează mâna sângerândă pe capacul cutiei. Sângele îi picura peste runele săpate în sticlă, scurgându-se prin ele. Treptat, semnele începeau să răspândească o lumină aurie. În interiorul cutiei, cartea păru să se cutremure puțin.

Am așteptat ca nou-descoperitele mele abilități de medium să intre în acțiune și să-mi spună ce idee îngrozitoare era. Dar nu se întâmplă nimic. Da, mi-era puțin cam rău, dar cred că mai mult din cauza sângelui decât a vreunei teribile senzații de groază.

– Sophie, zise tata, întinzând pumnalul. Te rog!

Am întins mâna fără să mai stau pe gânduri, desfăcând palma care deja purta cicatricea sticlei demonice. Durerea fu ascuțită și rapidă, nici pe departe atât de rea pe cât crezusem că va fi. Urmând exemplul tatei, mi-am pus mâna pe cutie, lângă a lui, chiar în timp ce mă crispam gândindu-mă cât de fierbinte fusese data trecută.

Dar acum nu mai era nici urmă de căldură. Am simțit magia care o acoperea, iar puterile mele au fremătat drept răspuns.

– Și acum? i-am șoptit tatei, incapabilă să-mi iau ochii de la propriul sânge care se scurgea prin rune.

Pe măsură ce se întâmpla asta, lumina aurie devenea tot mai puternică.

– Fă ce am făcut ieri! răspunse el cu o voce și mai joasă. Vizualizează o amintire omenească. O emoție omenească.

Deodată, l-am văzut iar pe Archer stând în fereastra morii și mă cuprinse un sentiment de dor. Aproape instantaneu, cel puțin o duzină de cărți zburară de pe cel mai apropiat raft, cu cotoarele rupte și pagini zburătăcind împrejurul nostru.

– Altceva! șuieră tata, ridicând spre mine ochii speriați.

– S-scuze, scuze, am bâiguit, scuturând din cap de parcă mintea mea ar fi fost o tablă de desen care îl putea șterge pe Archer.

Gândește-te la lucruri calme, vesele. Mama. Ziua în care, la opt ani, ai mers la carnaval, iar ea te-a lăsat să te dai de nu știi câte ori în carusel. Râzând. Luminițele care sclipeau, mirosul de prăjituri.

Bătăile inimii mi se domoliră și mi-am simțit puterile răsuindu-se în mine, sigure, gata să fie direcționate.

– Mult mai bine, răsuflă ușurat tata. Acum, concentrează-te asupra cutiei și spune-ți „deschide-te!”

Am tras aer în piept lent și adânc și am făcut exact asta. Am început să-mi simt mâna rece și am avut neliniștitoarea senzație că, cine știe cum, cutia aceea îmi bea sângele. La gândul ăsta genunchii mi se înmuiară și am clipit rapid, încercând să alung ceața cenușie care amenința să mă înghită. Mă

teleportasem și făcusem lucruri să apară din neant. *Zburasem*, pentru Dumnezeu! Nu aveam de gând să leșin deschizând o cutie stupidă din sticlă.

Totuși, niciodată nu mai simțisem așa ceva, nici măcar atunci când făcusem vrăjile acelea dure. Nu-mi simțeam magia urcând din tălpi, ci mai degrabă picurând. Și, chiar dacă dinții îmi clănțăneau de parcă mi-ar fi fost frig, eram lac de sudoare.

Degetele îmi amorțiseră, iar mâna arăta îngrozitor de palidă, dar am continuat s-o apăs pe cutie. Însă, în afara runelor strălucitoare și însângerate, nu părea să se mai întâmple nimic.

De cealaltă parte a cutiei, tata nu părea atât de stors pe cât mă simțeam eu.

– Nu e doar cutia, spuse el și degetele îi alunecară pe sticla însângerată. Avea glasul răgușit. Mai e și cartea.

Petele cenușii se măreau.

– Atunci pe ce să mă concentrez? am șoptit.

Nu încercam să păstrez liniștea. Șoptitul era singurul lucru pentru care mai aveam putere.

– Pe amândouă, răspunse tata. Imaginează-ți cutia deschizându-se și cartea în mâinile tale. Și nu pierde din vedere nici amintirea umană.

Îmi simțeam capul prea greu ca să-l mai pot ține ridicat și mi-am coborât fruntea spre cutie.

– Sunt o groază de lucruri de imaginat, tată.

– Știu că sunt, Sophie, dar o poți face.

Și am făcut-o. Am păstrat în minte chipul mamei, concentrându-mă în același timp asupra cutiei și a grimoarului, dar încercând din răputeri să nu mă gândesc la cât de amețită și secătuită mă simțeam.

Și atunci – în sfârșit – sticla începu să se miște.

– Asta e, murmură tata, și ochii îi sclipiră pe chipul obosit. Aproape că am reușit.

Mă așteptasem ca sticla să se desfacă sau poate ca o parte din ea să cadă sau ceva de genul ăsta. Dar ea dispăru pur și simplu,

ca un balon care se sparge, atât de repede încât atât mâna mea, cât și a tatei căzură pe raftul din lemn plesnind zgomotos.

Tata se întinse și înhăță cartea, care, acum că ieșise din cutia ei magică, arăta ca oricare altă carte veche și prăfuită. Coperta din piele neagră era uzată de vreme și mirosea a hârtie străveche și mucegai.

În timp ce el răsfoia volumul, genunchii mei au cedat. Am alunecat pe podea și m-am sprijinit de cel mai apropiat corp de bibliotecă. Mă simțeam de parcă l-aș fi urmărit pe tata de la distanță ori m-aș fi aflat într-un vis. Am privit în jos către mână și m-am întrebat dacă și restul corpului meu arăta la fel de alb ca ea.

– O, Doamne! exclamă tata.

Simțeam că probabil ar fi trebuit să mă alarmeze aerul lui înspăimântat, însă chiar și asta părea să fie un efort prea mare.

– Ce e? am murmurat amețită.

El ridică spre mine o privire panicată, dar la început fu ca și cum nici măcar nu m-ar fi zărit.

– Ritualul e... Sophie!

În timp ce mă prăbușeam pe o parte și îmi pierdeam cunoștința, ultimul lucru pe care l-am văzut fu cartea căzând pe podea. Copertile i se deschiseseră, dezvăluind un cotor de foaie zdrențuit.

O filă fusese ruptă.

CAPITOLUL 22

Când mi-am venit în fire, eram întinsă pe una dintre canapelele aflate lângă ferestrele mare ale bibliotecii, iar Cal mă ținea de mână.

– *Déjà vu*, am spus eu în timp ce urmăream mici scântei argintii de magie alergându-mi pe piele.

El îmi surâse, dar ochii îi erau încă fixați asupra tăieturii care se închidea repede în palma mea. M-am uitat dincolo de el și l-am văzut pe tata stând în celălalt capăt al canapelei, cu chipul plin de îngrijorare. Deodată, în minte îmi năvăliră toate amintirile. Cutia, cartea.

Pagina lipsă.

Tata clătină abia perceptibil din cap, însă eu știam mai bine să nu spun nimic în fața lui Cal. Totuși, acum că nu mă mai simțeam de parcă aș fi fost pe moarte din pricina hemoragiei, eram la fel de tulburată în legătură cu foaia lipsă pe cât se arătase tatăl meu.

Ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile – și cine știe dacă nu cumva putea –, tata zise:

– Vreau să te odihnești aici o vreme, Sophie. După ce te vei simți mai bine, putem discuta în biroul meu despre ramificațiile vrăjii aceleia.

– Trebuie să fi fost o vrajă dură, observă Cal așezându-mi ușor mâna pe canapea.

– Da, am spus, simțindu-mi gura parcă plină cu rumeguș. Tata lucrează cu mine la controlul puterilor. Cred că am exagerat.

Tata ocoli canapeaua și, spre surprinderea mea, mă sărută pe frunte.

– Îmi pare rău, spuse el cu blândețe. Dar sunt și foarte mândru de tine.

Îmi era greu să vorbesc din cauza nodului care mi se pusese brusc în gât, așa că am reușit doar să dau din cap.

– Voi fi în biroul meu. Vino pe la mine când te simți în stare.

După plecarea lui, mi-am îndoit mâna, studiind locul în care se aflase tăietura. Nu mai era nici urmă de ea, ba puteam să jur că până și cicatricea lăsată de sticla demonică arăta puțin mai bine.

– Bun, deci abilitatea de a vindeca oameni trebuie să fie cea mai tare putere magică din lume, am spus eu.

Buzele lui Cal se arcuiră într-un zâmbet.

– Da, ei bine, n-am fost întotdeauna de aceeași părere.

– Ce vrei să zici?

– E motivul pentru care am fost trimis la Hecate.

Am ridicat capul. Întotdeauna mă întrebam cum de cineva atât de cumințe precum Cal primise o condamnare la Hex Hall.

– Te-au trimis acolo pentru că ai *vindecat* pe cineva?

– Să faci piciorul rupt al cuiva să se repare de la sine cam atrage atenția asupra ta, spuse el.

– Ups! Pun pariu că da. Deci, când ai făcut-o s-a lăsat cu multe țipete și arătat cu degetul? Mie așa mi se întâmplă.

El râse:

– Da, n-a fost nici pe departe atât de încântată de vindecare pe cât crezusem eu că o să fie.

Stăteam atât de aproape unul de altul încât șoldurile ni se atingeau. Mirosea frumos, a iarbă proaspăt cosită și a soare. M-am întrebat dacă fusese deja pe afară în dimineața aceea sau pur și simplu așa mirosea Cal întotdeauna.

Eram pe cale să-l întreb mai multe despre această misterioasă „ea” cu piciorul rupt, dar el schimbă subiectul.

– Așadar, înveți să-ți controlezi puterile, spuse, cercetându-mă cu ochii lui căprui și limpezi. Cum merge?

– Super! am răspuns, apoi mi-am amintit că el mă credea grav rănită în urma uneia dintre lecții. Adică, e foarte greu, m-am corectat, dar cred că încep să mă prind. Cu siguranță bate ideea de a mă supune Deposedării.

– Asta înseamnă că varianta cu Deposedarea iese din discuție? Am trasat cu degetul conturul modelului imprimat pe tapiteria canapelei.

– Cred că da, am răspuns, sprijinindu-mă în perne.

Poate că tăietura din palmă se vindecase, însă tot mă simteam epuizată.

– Mă bucur, zise el încet.

Spațiul dintre noi păru brusc mai mic, și, când el îmi acoperi mâna cu a lui, abia m-am abținut să nu sar în sus. Îmi trebui o clipă să-mi dau seama că făcea din nou o vrajă asupra mea. Simțeam cum oboseala mi se scurge din corp pe măsură ce scânteile argintii îmi urcau pe braț.

– E mai bine?

Scânteile pălră, însă Cal nu își ridică mâna de pe a mea.

– Mult mai bine.

Desigur, toată osteneala fusese acum înlocuită cu o stare de agitație care mă făcu să-mi arunc pătura de pe picioare și să mă ridic.

– Cum te simți când faci o vrajă de vindecare? l-am întrebat, apropiindu-mă de una dintre ferestrele mari.

Soarele dimineții strălucea peste iarba înrourată.

– Ce vrei să spui?

Frecându-mi brațele ca și cum mi-ar fi fost frig, am ridicat din umeri.

– Pare a fi superobositor să închizi răni și să readuci la viață oameni aflați în pragul morții.

– De fapt, e chiar opusul, spuse el, ridicându-se de pe canapea. E ca și cum... ai atinge electricitatea, cred. Manevrezi energia vitală a cuiva, așa că e o senzație intensă, da, dar parcă ar exista o *încărcătură* provenită din ea.

– Nu știu ce părere am despre faptul că-mi „manevrezi energia vitală“, Cal.

El zâmbi larg și mă surprinse cât de schimbat părea. Își petrecuse atât de mult timp arborând o mină stoică și solemnă, încât era ușor să uiți că avea dinți.

– Data viitoare o să te invit la cină mai întâi, promit.

Zâmbetul era una, dar ăsta cu siguranță fusese flirt. Apoi, ca și cum n-aș fi fost destul de mirată, Cal se aplecă, luă de pe măsuta de lângă canapea un ghiveci în care se afla o violetă africană și mi l-a adus. O clipă m-am întrebat dacă ăsta era felul lui ciudat de a încerca să-mi ofere flori, însă el spuse:

– Orice Prodigium o poate face, serios. Nu la același nivel ca și mine, dar totuși. Trebuie doar să ai răbdare.

Împinse planta către mine și am observat câteva pete cafenii pe petalele catifelate.

– Vrei să încerci?

M-am uitat la violeta ofilită și am pufnit.

– Mersi, dar biata florică pare să fi suferit deja destul. Fluturând din degete, am adăugat: Mă pricep mult mai bine la partea aruncă-chestii-în-aer a magiei. Vindecarea probabil că mă depășește.

Sigur, ieri reușisem să fac apa roz și să-i schimb hainele lui Nick, însă vindecarea părea mult mai complicată. Ca să nu mai spun că mintea îmi stătea încă la bucata aceea de hârtie zdrențuită și la felul în care tata acoperise faptul că furaserăm grimoarul.

Cal mă împunse în braț cu ghiveciul.

– Ai zis că lucrezi la controlul puterilor. Nici o altă vrajă nu cere mai mult control decât vindecarea. Încearcă.

M-am gândit să protestez că eram prea obosită din pricina vrăjii făcute cu tata mai devreme, însă adevărul era că, datorită magiei lui Cal, mă simțeam mai bine decât mă simțisem de zile întregi.

Și sunt sigură că el știa asta.

Am luat vasul din teracotă.

– Ce fac, mai exact?

Cal îmi cuprinse degetele într-ale lui și îmi ridică mâna în-spre floarea maronie. Pe degetul mare avea o bățătură care ar fi trebuit să-mi irite pielea.

– Din multe puncte de vedere, vindecarea e la fel ca oricare altă vrajă. Te concentrezi asupra lucrului pe care vrei să-l schimbi și îl faci să se întâmple.

– Sau, în cazul meu, să explodeze.

Cal nu făcu decât să clatine din cap și continuă:

– Dar, când vindeci un organism viu, trebuie să ții cont și de asta.

– Și cum fac?

Degetele lui se strânseseră peste ale mele și inima îmi reacționă luând-o la goană. Biblioteca părea foarte tăcută și neclintită în jurul nostru.

– O simți.

Am înghițit în sec, ceea ce era greu de făcut având în vedere că mi se uscaseră gura.

– Bine.

Am închis ochii și mi-am simțit magia urcând din tălpi. Toate bune și frumoase. M-am gândit la petele maronii de pe petale, păstrând în același timp chipul mamei întipărit în minte. „Drace!” mi-am zis, prea rușinată să rostesc cuvântul cu voce tare. Floarea mi se mișcă sub mână, dar, când am deschis pleoapele, arăta la fel de maronie ca întotdeauna.

Am închis ochii și am practicat una dintre acele respirații adânci care-i plăceau tatei, gândindu-mă că nu era de mirare că ființele Prodigium o luau mereu pe coajă de la oameni. Vreau să spun, de fiecare dată când trebuia să fac o vrajă intensă, aveam nevoie de toată concentrarea asta, de relaxare, de vizualizare, de respirație... Nu era tocmai cea mai eficientă strategie împotriva a ceva cum ar fi Ochiul.

Ar fi trebuit să știu mai bine decât să mă gândesc la Ochi. De îndată ce numele îmi apără în minte, autocontrolul mi se făcu bucăți.

La fel și vasul din teracotă.

Pământul negru se revărsă la picioarele mele, iar floarea purpurie se ofili și mai tare. Puteam să jur că se clătinase acuzator înspre mine.

– Uf, am mormăit, în vreme ce Cal îmi lua grăbit ghiveciul fărâmat din mâini. Scuze, dar te-am avertizat că sunt fata-distrugetor.

– Nu-ți face griji, spuse el, chiar în timp ce mâna i se încolăcea protector în jurul plantei. Aproape că ai reușit. Privi în jos, probabil pentru a evalua pagubele. Uau! exclamă surprins.

Mi-am șters mâinile murdare pe blugi.

– E chiar așa de rău?

– Nu, nu-i vorba de asta, spuse el. Uite!

Îmi întinse ghiveciul. Floarea era încă îngrozitor de ofilită, însă chiar în spatele ei răsăriseră alte două flori mai mici, neofilite. Iar acestea erau de un purpuriu strălucitor, fără nici o pată maronie.

– Uau! Eu le-am făcut pe alea? am întrebat.

Cal dădu din cap aprobator.

– Tu trebuie să le fi făcut. S-a zis cu fata-distrugetor.

Am zâmbit mohorât.

– Da, ei bine, flori nou-nouțe sau nu, tot avem un ghiveci spart și niște bătrâne violete tare triste.

– Poate, replică el cu o mișcare a capului.

Apoi făcu o pauză și mi-am dat seama că orice urma să spună, era cu adevărat important. Ba chiar exista șansa să folosească mai mult de cinci cuvinte pentru a transmite mesajul.

– Sau poate că, până la urmă, magia ta nu e chiar atât de distructivă. Ploaia de Doritos, chestia cu patul, asta... Poate că doar *creezi* prea mare, nu?

Când am reușit în sfârșit să-mi recapăt glasul, am zis:

– Cal, s-ar putea ca ăsta să fie cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva de când am ajuns aici.

El răsuci între degete una dintre rădăcinile descoperite și nu mă privi în ochi.

– E adevărat.

Apoi ridică privirea și îmi dăruî una dintre jumătățile acelea de zâmbet care chiar începuseră să-mi placă.

– Și mai e adevărat că trebuie să găsesc un alt ghiveci pentru tipul ăsta. Păi... ăăă... cred că ne vedem la cină.

– Super! O să ne putem alege culorile.

– Ce?

– Pentru nuntă. Mă gândesc la pepene galben și mentă. Cică o să fie foarte la modă vara viitoare.

Cal râse în hohote. Era prima dată când îl auzeam făcând așa ceva.

– S-a făcut. Mai vorbim, Sophie.

– La revedere! am strigat în urma lui, simțind brusc un junghi de tristețe.

Archer îmi striga „Mai vorbim, Mercer“ aproape la sfârșitul fiecărei consemnări în pivniță. Nu aveam să-l mai aud niciodată spunând asta.

E nasol că ne e așa dor de oameni. Crezi că ai acceptat dispariția cuiva din viața ta, că l-ai jelit și că s-a terminat, apoi bang! E suficientă o chestie cât de mică și te simți de parcă l-ai fi pierdut din nou.

M-am gândit la el cum stătea în moară, așteptându-mă. Oare ce voise atât de mult să-mi spună încât își riscase viața pentru asta?

Mi-am strâns degetele în jurul unuia dintre cioburile ghiveciului cu atâta forță încât aproape că am sângerat.

– Nu contează, am murmurat.

Toată treaba cu Archer era mai mult decât încheiată. Și, mi-am amintit aruncând o privire către etaj, se părea că aveam probleme mult mai mari decât o viață amoroasă încălțată.

CAPITOLUL 23

În realitate, biroul tatei era una dintre cele mai mici camere de la Thorne. Totuși, părea destul de plăcut. Avea o masă din lemn de cireș și covoare ivorii, plus scaune de piele confortabile și rafturi trainice pentru cărți. Mai avea și o priveliște frumoasă înspre râu.

Când am deschis ușa, tata stătea la masa lui, făcând ceea ce fac toți britanicii atunci când sunt speriați de moarte: bând ceai. M-am sprijinit de tocul ușii.

– Deci... e nasol, nu?

El îmi făcu semn să intru în cameră.

– Închide ușa după tine.

Apoi deschise unul dintre sertarele biroului. Grimoarul arăta chiar mai rău în lumina puternică din încăpere, însă tot mai răspândea un aer amenințător care mă făcu să vreau să-mi încrucșez brațele la piept.

– Am fermecat o altă carte ca să arate exact ca asta și am refăcut sticla, răspunse tata la întrebarea mea nerostită. Totuși, va trebui s-o duc repede înapoi. Vraja nu va rezista o veșnicie. Aruncă volumul pe masă, unde acesta ateriză între alte hârtii. Am răsfoit-o deja de trei ori. Ritualul de posedare nu e acolo.

Cu mare grijă, am ridicat cartea și am deschis-o. Simțisem magia pe care o răspândea chiar și când era în cutie, dar tot nu eram pregătită pentru valul de putere care mă izbi. Era ca și cum mi-aș fi scos capul pe geamul unei mașini care mergea cu viteză. Plămânii mă ardeau și ochii îmi lăcrimau numai când o priveam. Cu toată usturimea de sub pleoape, am parcurs prima pagină,

dar nu exista nici un cuvânt pe care să-l pot distinge, doar simboluri ciudate și nefamiliare.

Totuși, l-am recunoscut pe unul dintre ele. Semăna mult cu semnul pe care tata îl făcuse pe mâna lui Vandy când o exclusese.

Până să apuc să întorc prima foaie, am scăpat cartea la loc peste hârtii.

– Sfinte Sisoe! am răsuflat.

Tata dădu din cap aprobator.

– Acum înțelegi de ce trebui să te las pe tine să faci partea cea mai grea în timpul deschiderii cutiei. Mi-ar fi fost imposibil să folosesc atâta magie și să am puterea de a căuta ritualul.

– Acum îmi spui!

M-am prăbușit pe unul dintre scaunele de piele aflate de cealaltă parte a mesei.

– De unde știai măcar ce cauți? Nu există nici un cuvânt în chestia aia.

– N-a fost ușor. Nici măcar eu nu mi-am dat seama cât de puternică e cartea. Deschise prima copertă, iar eu m-am chircit, dar, de vreme ce nu puteam zări paginile, de data asta n-am simțit magia. Tata, totuși, se cutremură în mod vizibil. Grimoarul ăsta a fost scris în limbajul îngerilor.

– N-ar trebui să fie ceva gen cântece la harpă sau imnuri și nu hieroglife impenetrabile?

Tata ori nu mă asculta, ori hotărâse pur și simplu să nu mă bage în seamă.

– Ce nu pricep eu e de ce a fost luat doar *acel* ritual, murmură el, aproape ca pentru sine. Dintre toate ritualurile, de ce doar acela?

– Și când a fost luat? am adăugat.

El clipi înspre mine, ca și cum brusc și-ar fi amintit că mă aflam în cameră.

– Poftim?

– Cartea aia s-a aflat în cutie de când? Din 1939? 1948? Deci cineva a rupt pagina aia cândva în ultimii șaptezeci de ani sau a fost smulsă înainte ca grimoarul să fie măcar încuiat?

– Nici nu m-am gândit la asta. Își ciupi puntea nasului și oftă.
Din ce în ce mai ciu-ciudat¹.

Speriată, m-am uitat la el.

– Și eu spun asta uneori.

Chiar și cu fața schimonosită de îngrijorare, tata reuși să pară puțin amuzat.

– E din *Alice în țara minunilor*. Se potrivește, nu crezi?

Da, doar că vizuina de iepure a lui Alice a noastră se dovedise a fi al naibii de întunecată, m-am gândit eu.

M-am prefăcut că studiez raftul cu cărți aflat în colțul cel mai îndepărtat. Mă așteptam să văd volume plicticoase despre istoria Prodigium sau despre economia metamorfilor, și erau câteva din astea, însă am observat și unele romane recente, alături de niște cărți ale lui Roald Dahl². Tata a mai crescut câțiva centimetri în ochii mei.

– Crezi că cine – sau ce – i-a invocat pe Daisy și Nick a avut bucata aceea de hârtie?

– Așa ar fi trebuit.

M-am întors iar spre el.

– Iar asta e de rău.

– Mai mult decât rău.

Se aplecă în față.

– Sophie, Virginia Thorne a invocat un demon pentru a-l folosi drept armă. Nu pot decât să mă gândesc că și cel care i-a invocat pe Nick și Daisy a avut motive similare.

Am răsuflat.

---

¹ În original, *curiouser and curiouser*, variantă voit greșită a expresiei *more and more curious* („din ce în ce mai curios“), pe care Lewis Carroll i-o atribuie lui Alice ajunsă în Țara Minunilor, într-un moment de buimăceală (n.tr.)

² Scriitor britanic (1916–1990), autor al unor ingenioase și foarte populare cărți pentru copii, dar și al unor povestiri horror dedicate adulților. Printre cele mai cunoscute volume ale sale se numără *Charlie și fabrica de ciocolată* (ecranizat de două ori, în 1971 și 2005) și *Matilda* (ecranizat în 1996) (n.tr.)

– Tată, chestia asta e o varză totală... ăăă... o încurcătură.

Se uită la mine cu un zâmbet obosit.

– Cred că termenul pe care erai pe cale să-l folosești rezumă cel mai bine situația actuală.

– Deci ce facem?

– În momentul ăsta nu putem face nimic decât să așteptăm și să vedem ce iese.

Am bătut darabana cu unghia de la deget. Niciodată nu fusesem prea bună la a-mi masca emoțiile, iar teama practic îmi făcea organele interne să tremure. Oricine avea ritualul acela putea, tehnic, să invoce o întreagă armată de demoni, dacă voia. Și dacă ființele Prodigium ar fi avut-o de partea lor într-un război împotriva Ochiului? M-am luptat să alung imaginea lui Archer zăcând zdrobit și însângerat la picioarele vreunui demon, imaginea acelei orori revărsându-se în lumea oamenilor așa cum o mai făcuse în trecut. Încercând să păstrez un ton degajat, am spus:

– Ei bine, așteptatul e o „jălnicie“.

– Nu cred că știi exact ce înseamnă asta, dar cred că îți împărtășesc sentimentul.

Tata puse grimoarul la loc în birou, închizând sertarul cu un ușor păcănit.

M-am săltat de pe scaun.

– Tată, chiar crezi că prin descoperirea vinovatului poate fi oprită declanșarea unui război?

– Nu știu, răspunse el calm. Se uita la mine, dar aveam senzația că nu mă vedea cu adevărat. Sper că da.

În materie de asigurări nu era cine știe ce, dar trebuia să mă mulțumesc cu atât.

Aproape ajunsesem la ușă, când tata spuse:

– Înainte să pleci, Sophie, îmi spui și mie de ce ții în buzunar de două zile un medalion al Sfântului Anton?

– Hă?

Apoi mi-am amintit de moneda pe care mi-o dăduse Archer. Fără tragere de inimă, am scos-o și i-am dat-o tatei.

– Nu-i decât o chestie pe care am găsit-o. De unde ai știut că o am?

El o răsuci între degete.

– Am simțit magia care venea dinspre ea.

Ridică iar privirea către mine.

– Medalioanele Sfântului Anton sunt obiecte foarte puternice. Vrăjitoarele și magii le foloseau în Evul Mediu, de obicei dacă plecau în călătorii. Le puteai dărui cuiva și folosi pentru a indica telepatic locul în care te aflai. Foarte utile dacă te pierdeai sau erai capturat, amândouă lucruri care se întâmplau destul de frecvent pe vremea aceea. Mi-o aruncă înapoi. De fapt, nu mă miră că ai găsit unul. Avem zeci de medalioane în pivnița de la Hecate.

Ei bine, atunci asta era explicația. Vânător de demoni și hoț. Frate, da' bine mai știam să mi-i aleg!

Mă tenta ideea de a mă întoarce în pat, dar, când am deschis ușa camerei mele, i-am descoperit pe Nick și Daisy așteptându-mă. El ținea în mână fotografia mamei, în timp ce ea, tolănită pe patul meu, îmi răsfoia exemplarul din *Grădina secretă*¹.

– Asta-i mama ta? întrebă Nick. E o bunăciune.

Deși Nick nu mă mai călca pe nervi, tot nu mă încânta ideea ca el – ori Daisy, că tot veni vorba – să-mi cotovăiască prin lucruri.

– Ce vreți?

Nick fluieră printre dinți în timp ce pune fotografia la loc pe noptieră.

– Am venit doar să vedem ce mai faci. Am auzit că azi te-ai rănit făcând o vrajă.

– A, am spus. Ăăă... da, exersam cu tata. Dar acum sunt bine.

Trântindu-se pe pat lângă Daisy, el își încrucișă brațele sub cap.

– A, da, toate chestiile alea cu respirația și concentrarea.

---

¹ Roman al scriitoarei americane Frances Burnett Hodgson, publicat în 1911 și considerat o lucrare clasică a literaturii pentru copii (n.tr.)

– Ce pierdere de vreme! murmură Daisy, urmărind cu degetul o ilustrație ce o reprezenta pe Mary Lennox plimbându-se pe holurile conacului Misselthwaite.

M-am făcut că n-o bag în seamă.

– Păi, după cum puteți vedea, sunt bine. Mulțumesc că v-ați făcut griji pentru mine.

Nick făcu un întreg spectacol din ridicatul de pe pat.

– Cred că suntem trimiși la plimbare, dragostea mea, îi spuse el lui Daisy și o trase în picioare.

– Dar n-am apucat să vorbim cu Sophie despre petrecere, spuse ea. În voce i se simțea o urmă de beție.

– Ce petrecere? am întrebat.

Nick zâmbi.

– Petrecerea de ziua ta. Din câte se pare, Consiliul face mare bairam.

Din cauza tuturor mutărilor prin care trecuserăm eu și mama, nu mai avusesem o petrecere aniversară de la vârsta de opt ani. Iar aceea fusese la Chuck E. Cheese¹. Ceva îmi spunea că membrii Consiliului aveau un plan mai elaborat.

– Nu trebuie să faci așa ceva, am zis, vârnându-mi mâinile în buzunare. Mai ales nu cu tot ce se întâmplă acum.

Nick mă privi scurt, cu un rânjel de lup.

– Așa sunt Prodigium. Foarte „țara arde și baba se piaptănă”. Daisy își trecu brațul pe sub al lui.

– În plus, o să fie amuzant. Toți o să se înnebunească după...

Se opri brusc și zâmbetul i se transformă într-o grimasă de durere. Tot sângele păru să i se scurgă din obraji, făcându-i pielea de culoarea fildeșului să pară cenușie. Își lăsă capul în jos, iar Nick o luă de cot.

– Daisy?

Ea se prinse cu mâinile de tăblia patului meu, răsuflând adânc și întretăiat de câteva ori. Apoi ridică capul și deschise

---

¹ Lanț de pizzerii care oferă surse de amuzament pentru toată familia: jocuri mecanice, carusele, spectacole de animație etc. (n.tr.)

ochii. Aproape că mă așteptam să aibă o culoare roșu-violet, ca ai lui Alice în noaptea în care o omorâse pe Elodie, însă își păstraseră obișnuita lor nuanță de verde deschis.

– N-am nimic, spuse ea, dar vocea îi era încordată. Doar o mică... izbucnire de magie. Nimic îngrijorător.

Chipul lui Nick era crispat de frică, însă ea flutură din mână.

– N-am nimic, repetă, îndrumându-l către ușă. Acum hai s-o lăsăm pe Sophie să se odihnească. Pare puțin obosită.

Era imposibil să fi arătat mai rău decât Daisy, însă n-am spus nimic când cei doi ieșiră din cameră. Abia după ce au plecat am simțit în aer mirosul acela familiar de lemn ars. Dar de data asta nu era nici o halucinație.

Acolo, pe tăblia patului meu, se vedeau urmele înnegrite și fumegânde a două mâini.

CAPITOLUL 24

În următoarele trei săptămâni i-am urmărit îndeaproape pe Nick și Daisy. N-au mai existat „izbucniri de magie“, dar părea că amândoi beau mai mult decât de obicei și, de fiecare dată când participau la orele de „yoga demonică“ împreună cu mine și cu tata, sfârșeau prin a pleca mai devreme. După una dintre lecții, tata le dădu un exemplar din *Demonologie: o istorie*. L-am găsit mai târziu îndesat într-o urnă înaltă de alamă.

Cu câteva zile înainte ca Vix să trebuiască să plece, Lara ne-a dus pe mine, pe Jenna, pe Cal și pe Vix la Londra pentru o zi – tata pusese capăt altor călătorii cu Itineris-ul –, așa că am reușit să fac, în sfârșit, toate chestiile turistice. Când am vizitat Turnul Londrei, Lara ne-a dat tuturor niște mici broșuri cu detalii din istoria lui legată de Prodigium, cum ar fi faptul că Anne Boleyn¹ era, de fapt, o vrăjitoare neagră (nici o surpriză aici) și că unul dintre nepoții reginei Victoria fusese întemnițat în Turnul Alb după ce devenise vampir.

A fost o zi amuzantă, cred. Am avut parte de pește cu cartofi prăjiți și de o plimbare cu unul dintre autobuzele cu etaj. Dar drumul la Londra mă făcu să-mi dau seama cât de tare mă obișnuisem să mă învârt doar printre Prodigium. Hex Hall era superizolată, evident, la fel ca și Thorne. Trecuse aproape un an de când nu mai avusesem de-a face cu oamenii și mă surprinsese neliniștea care mă cuprinsese. Tot așteptam ca cineva să observe broșurile ciudate sau pietrele sângerii ale lui Vix și Jenna și să-și dea seama ce eram cu adevărat. Era o senzație

---

¹ Anne Boleyn (1507–1536), a doua soție a regelui Henric al VIII-lea al Angliei și mama reginei Elisabeta I (n.tr.)

tulburătoare și mă întrebam dacă așa se simțeau alți Prodigium tot timpul. Așa că am răsuflat ușurată când, mai târziu în seara aceea, mașina noastră coti pe alea cu pietriș, întorcându-se la Thorne.

Următoarea noastră excursie la Londra avu loc cu două zile înaintea aniversării mele. Nu doar că trebui s-o ducem pe Vix la aeroport, dar eu, Jenna, Nick și Daisy aveam o programare la Lysander, un butic superelegant din oraș. Lysander își fermecase magazinul astfel încât femeile bogate care își făceau cumpărăturile acolo să nu-și dea seama. În ziua aceea însă, magazinul fusese închis pentru toată lumea cu excepția noastră.

– Costumul e super, i-am spus eu lui Lysander, dar o coroană? Pe bune?

El se uită urât la mine, fluturând din aripile-i negre. Nu-mi petrecusem decât o jumătate de oră în buticul lui, însă eram sigură că tipul deja mă ura.

– Am înțeles că vei merge costumată în zeița vrăjitoriei, iar *Hecate* poartă o coroană.

– Nu-i chiar o coroană, Soph, sugeră Jenna de la locul ei, pe o canapeluță acoperită cu satin alb. E mai degrabă o diademă.

Stătea cu bărbia sprijinită în palmă și un norișor negru de ploaie îi plutea practic deasupra capului. O conduseserăm pe Vix la aeroport, așa că Jenna era Bosumflata McBosumflescu. Nick stătea așezat lângă ea, cu Daisy pe partea cealaltă. Ei își probaseră costumele mai devreme și, cu toate că amândoi arătau grozav – Nick într-o cămașă albă, vaporosă, cu pieptar și pantaloni negri, Daisy într-o coloană simplă de mătase purpurie –, habar n-aveam cine se presupunea că sunt.

– Lysander are dreptate, adăugă Lara.

Ea stătea pe un scaun, cu picioarele încrucișate rezervat în dreptul gleznelor.

– Coroana este o parte esențială a costumului. Și, în plus, arată adorabil.

M-am răsucit pe mica platformă înălțată și m-am studiat în oglinda triplă. Lara avusese ideea ca petrecerea de ziua mea să

fie cu „îmbrăcămintă fantezistă“. La început, am presupus că asta însemna ținută de seară, cam ca la balul de Halloween de la Hex Hall. Dar se pare că în Anglia îmbrăcămintă fantezistă însemna bal mascat.

Tot Lara avusese și ideea ca eu să merg costumată în Hecate, ca o aluzie la școală. Mie propunerea mi se păru cam nasoală – mă făcea să mă simt de parcă aș fi fost mascota de la Hex Hall sau ceva –, dar tatei îi plăcu și, de vreme ce el achita nota de plată pentru toată povestea, Hecate am rămas.

Totuși, pe măsură ce mă obișnuiam cu reflexia mea, n-am putut să nu-mi doresc să mă fi opus ceva mai vehement. Nu că îmbrăcămintea n-ar fi fost grozavă. Lysander era tipul la care trebuia mers când ființele Prodigium aveau nevoie de haine elegante și cu siguranță se depășise pe sine însuși cu rochia asta. Rochia era făcută dintr-un material negru strălucitor care, în lumina potrivită, răspândea sclipiri argintii și cu toate că îmi acoperea cam tot trupul cu excepția umerilor, avea un aer sexy de netăgăduit.

Apoi mai era coroana.

Jenna n-avea decât s-o numească diademă cât poftea, însă era o fâșie filigranată din platină, împodobită cu un diamant și o semilună din safir, și cu siguranță o simțeam ca pe o coroană.

M-am luptat cu tendința de a trage de rochie acolo unde mi se strângea în jurul gâtului.

– E superbă, am spus pentru a treia oară. E doar îngrozitor de... elaborată.

Lysander scoase un sunet de dezgust și ridică brațele.

– Trebuie să fie elaborată! Se presupune că ești o zeiță!

N-aveam nici o idee cum să-i răspund, dar Nick mă salvă. Sărind în picioare, spuse:

– Și arăți ca o zeiță, Sophie. Mă luă de mână și mă trase de pe platformă, învârtindu-mă. Vezi? Îmbrățișează-ți zeitatea.

O fi fost Nick un ciudat și jumătate, dar mă făcu să chicotesc. Apoi mă trase înspre el, de parcă urma să dansăm și râsul mi se opri în gât. O clipă n-am mai văzut decât un alt dans, o altă rochie, un alt băiat brunet care mă ținea în brațe, iar durerea

care mă străbătu brusc mă luă prin surprindere. Până să mă pot opri, am ridicat o mână spre pieptul lui și l-am împins în spate.

O tăcere ciudată se lăsă în cameră. Lara își dresе vocea discret și zise:

– Nick, Daisy, de ce nu veniți cu mine, ca să le lăsați pe Jenna și pe Sophie să se schimbe? Lysander, putem discuta despre nota de plată?

Cei doi demoni îmi aruncară priviri de nepătruns în timp ce îi urmau pe Lara și Lysander.

– Ești bine? Întrebă prietena mea când am rămas singure.

Am clătinat din cap, dar am răspuns:

– Da. Doar puțin stresată din cauza petrecerii.

Ceea ce, tehnic, nu era o minciună. Mi se părea un gest profund prostesc din partea mea să adun o grămadă de Prodigium foarte importanți, plus patru demoni, în același loc, când situația era atât de înspăimântătoare. Dar tata îmi explicase că era o chestiune de mândrie pentru membrii rămași ai Consiliului.

– Nu putem lăsa Ochiul să creadă că ne-au intimidat, îmi spusese el.

Apoi îmi oferise un mic surâs.

– În plus, asta ar fi prima petrecere de ziua ta la care aș participa vreodată.

N-am putut rezista la așa ceva. Totuși, eram neliniștită în privința întregii povești.

Jenna se ridică, venind lângă mine. Ea se hotărâse să se costumeze ca Mina Harker din *Dracula* și purta propria ei creație Lysander, o născocire pseudo-victoriană, compusă din dantelă neagră și mătase roz. Avea chiar o pălărioară șmecheră și un voal.

Nu existau cabine de probă în magazinul lui Lysander, probabil pentru că zănele tind să fie foarte pasionate de propriile trupuri și de arătarea lor, așa că ceva cum ar fi „modestia“ e un concept oarecum străin pentru ele. Din fericire, eu și Jenna locuiserăm în aceeași cameră vreme de aproape un an, deci nu era mare lucru.

– Și totuși arătai chiar superb cu ea, spuse Jenna în timp ce eu încercam să-mi descâlcesc coroana din păr.

– Te rog. Semăn cu coperta unui album Evanescence. Tu arăți fabulos.

Ea își înclină pălărioara către mine, ceea ce mă făcu să zâmbesc.

– Sper doar că nici o poză cu mine în costumația asta n-o să ajungă vreodată la Hex Hall, am continuat, întorcându-mă către oglindă. Poate dacă aș fi putut vedea unde era prinsă coroana... Îți dai seama? Costumată în Hecate? Și purtând chestia asta? Am mai tras încă o dată. Tot proaspăt dobânditul meu prestigiu social s-ar duce uite-așa. M-am uitat la Jenna în oglindă, însă ea stătea cu spatele la mine. Ciudat. Aș fi crezut că o să obțin măcar un chiotit cu replica asta. E nasol când te gândești că o să ne întoarcem la Hex peste – cât – patru săptămâni? O să urmeze o acomodare serioasă după ce toată vara am fost – am tras cu putere, dar părul meu refuza să cedeze – o prințesă drăguță, drăguță.

Glumeam, dar, chiar în timp ce rosteam cuvintele, am simțit un gol în stomac. Thorne avea cu siguranță problemele ei, însă aici puteam măcar să fac vrăji.

Jenna se întoarce, privindu-mă în ochi prin oglindă.

– Eu nu mă mai întorc la Hecate, Sophia.

Degetele mi se opriră din tras, iar diadema îmi căzu, atârând într-o parte, pe lângă urechea stângă.

– Poftim?

M-am răsucit cu fața spre ea.

– Nu mă mai întorc, repetă ea, acum pe un ton mai ferm.

– Dar... trebuie, am replicat eu prosteste.

Pentru prima dată după multă vreme, chipul Jennei se înroși de furie.

– Nu, nu trebuie. Nu trebuie să fac nimic din ce-mi spune Consiliul. Nu sunt...

– Șefii tăi? am completat, făcându-mă mică sub răutatea replicii.

Dar Jenna nu putea părăsi Hecate. Deja îmi era groază să mă întorc. Cum aș fi putut, fără ea?

– Acolo nu e locul meu, spuse ea, scoțându-și mânușile din mătase roz. Vix crede că a sosit timpul să fim printre ai noștri și eu sunt de aceeași părere.

Îmi stătea pe limbă un comentariu foarte acid, însă l-am înghițit. Peste două zile urma să împlinesc șaptesprezece ani și nu mă puteam purta precum un țânc jignit. Am atins diadema și mi-am folosit magia pentru a-mi face părul să se descurce din jurul fâșiei de platină.

– Dar anul trecut ziceai că nici nu vrei să fii vampir. Că îți dorești o viață normală cu algebră și baluri de absolvire și toate astea.

– Anul trecut ne-a schimbat pe amândouă, Soph, spuse ea, nu fără răutate.

– Da.

Fu tot ce îmi veni în minte să spun. Ne-am îmbrăcat stând cu spatele una la alta și n-am mai zis nici una nimic până când nu ne-am atârnat costumele pe umerașe de mătase și n-am revenit la hainele noastre obișnuite.

– Nu pricep de ce ești atât de supărată, spuse Jenna, apucându-mă de umeri și întorcându-mă cu fața spre ea. E un lucru pe care trebuie să-l fac. Credeam că o să înțelegi, mai ales după toată chestia cu Deposedarea.

Am făcut un pas în spate, iar mâinile ei căzură fără vlagă între noi.

– Ce legătură are asta cu restul?

– Păi, dacă te-ai fi supus Deposedării, eu aș fi rămas singură la Hex Hall, iar asta nu păru să te deranjeze vreodată.

– Corect, dar eu urma să fac asta *ca să nu omor pe cineva*, am zis, încercând să nu mă enervez, însă eșuând lamentabil. Nu te-am lăsat baltă la Hecate ca să-mi fac de cap cu vreun tip.

Ochii ei scăpărară și mi se păru că văd o urmă de colț.

– O, serios? Deci vrei să-mi spui că Archer n-a avut nici o legătură cu motivul pentru care voiai să-ți fie luate puterile și să mă lași pe *mine* baltă la Hecate?

M-am uitat la ea cu gura căscată, în timp ce magia stârnea un vârtej în mine.

– Poftim?

Jenna își frecă nasul cu dosul mâinii și zise cu o voce îngroșată:

– De parcă nu ți-ar fi trecut niciodată prin minte că ai putea fi cu el dacă n-ai fi un demon.

Îmi trecuse. Sau cel puțin așa cred. Toate motivele pentru care voisem să mă supun Deposedării erau prea încurcate și complexe ca să le dau de cap. Și totuși nu acesta fusese motivul principal, și cum putea ea să... atunci îmi pică fisa.

– De aia îi dădeai tu înainte cu „Sophie și Cal, ie, ie, ie!“, nu-i așa? Te-ai gândit că, dacă o să-mi găsesc un alt tip, n-o să mai vreau să mă supun Deposedării.

Nu fu nevoie să-mi răspundă. Roșeața care i se întinse pe gât și privirea coborâtă fură de ajuns.

– Am văzut-o pe Alice omorând-o pe Elodie, Jenna. Am crezut că sunt un monstru. De aceea am vrut Deposedarea, nu ca să fiu cu Archer.

Acum puterile mi-o luaseră la goană, zvârcolindu-se în mine. Un manechin aflat în apropiere hârâi, iar părul meu și al Jennei începu să fluture ușor.

– Deposedarea m-ar fi putut ucide, am continuat, și ar trebui să fii complet idiot ca să mori pentru o îndrăgosteală.

Jenna se retrase de parcă aș fi palmuit-o și, brusc, mi-am dat seama de ce spusese.

– Ah, Jenna! am început, făcând un pas șovăitor înspre ea. N-am vrut...

– Nu, izbucni ea, retrăgându-se de lângă mine. Am priceput. Tu ești Regina Demon a Lumii, iar eu sunt o idioată care lăasă un monstru să mă omoare.

– Nu asta am zis.

– Nici n-a fost nevoie.

Nu-mi venea să cred că trecuseră doar câteva minute de când râdeam și glumeam pe seama costumului meu tâmpit.

– Jenna... am spus, însă ea doar clătină din cap și se îndepărtă.

CAPITOLUL 25

Cea de-a șaptesprezecea petrecere de aniversare a mea se ținu în camera verde, uriașa încăpere de sticlă, plină cu plante. Toate ferigile fuseseră decorate cu panglicuțe purpurii și becuțe albe. Un grup de zâne era instalat într-un colț, cântând la un soi de instrumente elaborate, asemănătoare unui mecanism de ceasornic, însă muzica pe care o scoteau din ele era diafană, unduitoare și ciudat de melancolică pentru o petrecere aniversară. Nu că ai fi putut s-o auzi prea bine, oricum. Mai devreme în seara aceea se pornise o furtună, iar picăturile de ploaie încă împrășcau zgomotos acoperișul din sticlă. Monopolizasem un loc lângă fereastră și urmăream de acolo ploaia care se scurgea pe geam ca niște lacrimi.

M-am gândit la ultima petrecere de ziua mea și m-am hotărât că, în ciuda sculpturilor în gheață, a fântânii cu șampanie și a tortului gigantic în forma Abației Thorne, preferam jocurile mecanice și un tip costumat în șobolan uriaș.

Desigur, se putea ca asta să aibă legătură cu faptul că rochia mea cântărea vreo douăzeci și cinci de kile, coroana îmi dădea o durere de cap, iar cea mai bună prietenă nu-mi vorbea.

Am cercetat încăperea, dar n-am văzut-o pe Jenna. Se ținuse la distanță încă din ziua aceea petrecută în magazinul cu rochii. Poate că era mai ușor așa. Dacă ea se simțea pregătită și hotărâtă să-și trăiască viața de vampir, poate că ar fi durut mai puțin dacă nu mai eram prietene. Totuși, faptul că-mi spuneam asta nu-mi micșora cu nimic durerea din piept.

În cameră se aflau aproximativ o sută de Prodigium, toți în costume elegante și strălucitoare, toți zâmbitori și veniți să-mi ureze la mulți ani. Aduseseră și cadouri – o masă cu blat de

marmură așezată lângă ușă se umplea rapid cu pachete învelite în hârtie lucioasă. Cu toate astea în aer plutea o senzație apăsătoare, ca și cum toată lumea se străduia prea tare să se distreze. Râsetele erau prea zgomotoase, iar zâmbetele păreau forțate. Poate se temeau că eu și tata o să-i vaporizăm dacă nu se poartă ca și cum asta ar fi cea mai tare petrecere organizată vreodată.

Mi-aș fi lipit fruntea de peretele rece din sticlă, dar nu prea voiam să-mi văd reflexia atât de aproape. Lysander îmi adusese rochia în după-amiaza aceea, insistând să mă și machieze. Prin urmare, arătam de parcă o bombă cu sclipici mi-ar fi explodat în față. Până și umerii goi îmi erau presărați cu pudră albastră scânteietoare.

Zeci de chelneri se plimbau prin încăpere, purtând tăvi încărcate cu pahare pline cu o licoare purpurie care strălucea. Nu știu dacă făceau parte din personalul obișnuit al Abației Thorne sau dacă fuseseră angajați special pentru petrecerea asta. Toți purtau cămăși simple, albe, și pantaloni negri, și aveau jumătatea superioară a feței acoperită cu măști de argint. Unul deja venise la mine de trei ori și de fiecare dată luasem câte o băutură, doar ca s-o torn în cel mai apropiat ghiveci de îndată ce chelnerul se îndepărta.

– De ce ești așa posomorâtă, sărbătorito?

Am întors capul și i-am văzut pe Nick și Daisy. Amândoi țineau în mână pocaluri goale din cristal și argint. Pieptarul lui Nick avea pe el o pată purpurie. Judecând după obrajii lor rozalii și ochii strălucitori, am bănuit că nu erau primele băuturi pe care le înghițiseră în seara aceea.

– E petrecerea mea și mă bosumflu dacă vreau, am replicat săltându-mă de pe scaunul de la fereastră.

– Petrecerea asta e cam nasoală, zise Daisy, întinzând mâna ca să-și îndrepte cununa de lauri din argint pe care o avea prinsă peste părul negru.

– Ai putea oricând să deschizi un cadou, să vezi dacă asta te face să te simți mai bine, spuse Nick, făcând semn cu capul înspre masa cu daruri.

Câteva cutii se mișcau. Una se rotea lent deasupra celorlalte, în vreme ce o alta mișuna precum un păianjen, la care capetele atârănânde ale panglicii din satin alb funcționau pe post de picioare.

Am înghițit în sec.

– Ăăă... știți ce, mă simt bine. A văzut-o vreunul dintre voi pe Jenna?

Un schimb de priviri avu loc între ei, dar, până să-mi poată spune ceva, același chelner se îndreptă iar spre noi. Îh. Care era treaba cu tipul ăsta? Îl plătise cineva s-o îmbete pe fata șefului Consiliului sau ce?

Încolăcindu-mi brațele pe sub cele ale lui Nick și Daisy, i-am tras de lângă fereastră și din calea ospătarului.

– Până la urmă de ce v-ați certat voi două? mă întrebă Daisy.

Eram pe cale să-i spun toată povestea despre magazinul lui Lysander când am fost opriți de o vrăjitoare blondă, îmbrăcată într-o rochie de un roșu strălucitor.

– Bună! spuse ea cu râsuflarea tăiată. Îmi pare rău că vă întrerup, dar voiam să-ți urez la mulți ani, Sophia.

– A, am răspuns. Mulțumesc!

Am crezut că o să treacă mai departe, însă ea continuă să stea acolo, zâmbindu-mi. În fine, zâmbind către toți trei, de fapt.

– E așa o onoare să vă cunosc, se entuziască ea. Pe toți. Am auzit... Aruncă o privire în jur, iar când se întoarse spre noi, obrații i se înroșiseră. Am auzit că demonii pot face să apară ceva din nimic. E adevărat?

Am clipit înspre ea. Ce naiba?

– Da, am replicat. Dar și vrăjitoarele pot. E doar o chestiune de...

Până să apuc să termin, Nick făcu o plecăciune și, cu o fluturare a mâinii, produse un uriaș buchet de trandafiri albi.

– Este adevărat, zise el, întinzându-i florile vrăjitoarei. Desigur, e doar o mică parte din lucrurile de care sunt capabili demonii.

Vrăjitoarea mai că nu chiui.

– E uimitor!

În ochii lui Nick am văzut o sclipire periculoasă.

– A, asta nu-i nimic, continuă el. Se aplecă în față și șopti: Dacă aș vrea, aș putea pune toată sala asta de bal la pământ cât ai clipi din ochii ăia căprui și frumoși. Sau întinde țesătura timpului astfel încât...

– Deci, totul e minunat, Nick, am spus, trăgându-i atât pe el, cât și pe Daisy departe de vrăjitoare. Dar cred că-l văd pe tata, așa că ar trebui să plecăm. Pa! Mersi că ai venit!

Când n-am mai putut fi auziți, m-am întors către băiat.

– Ce-a fost asta?

El mai luă o înghițitură din băutură.

– Asta am fost eu oferindu-le ceea ce își doresc. Toți vor ca noi să fim niște chestii înspăimântătoare și puternice care îi pot ucide pe Ochi în locul lor. Pentru asta ne-au creat, nu?

Mi-am apăsas scurt ochii cu podul palmelor, gest care nu făcu decât să-mi întindă unsoarea sclipitoare peste gene.

Daisy îl bătu pe braț și cununa ei de lauri se aplecă greoaie spre dreapta.

– Scumpule, putem s-o lăsăm mai moale cu discuția despre ucis? E o petrecere aniversară.

Punctă replica printr-un scurt sughiț și, brusc, am simțit că eram sătulă de amândoi. Voiam să vorbesc cu Jenna. Sau cu Cal. Cu cineva normal – mă rog, pe cât de normali erau prietenii mei – și, de preferință, treaz.

– Poate că până la urmă o să mă duc să-mi iau un cadou, le-am spus.

Făcusem poate vreo patru pași când chelnerul acela o luă din nou în direcția mea.

– O băutură, domnișoară? mă întrebă, întinzând tava.

– Uite ce e, amice, am spus, împiedicându-mă puțin în timp ce călcam pe una dintre mânecile care îmi atârnav. Nu știu dacă încerci să te dai bine pe lângă mine sau ceva de genul ăsta, dar...

Am ridicat ochii spre figura lui ascunsă sub mască și privirile ni se întâlniră.

– Tu îți bați joc de mine!

CAPITOLUL 26

Chiar dacă nu vedeam nimic, aveam senzația că Archer ridica o sprânceană la mine.

– Tu cine se presupune că ești? mă întrebă el cu voce joasă.

Am tras adânc aer în piept de câteva ori și am încercat să-mi păstrez expresia cât mai neutră cu putință. Dacă cineva arunca o privire către noi trebuia să creadă că stăteam pur și simplu de vorbă cu un chelner, nu că mă confruntam cu un Ochi în mijlocul lor.

– Hecate, am răspuns, înșfăcând unul dintre paharele de pe tavă. Ce cauți aici?

El ridică din umeri, reușind cumva să pară elegant chiar și în uniformă de ospătar.

– Cui nu-i place o petrecere? În plus, m-am gândit că s-ar putea să mai îmbraci încă o dată rochia aia albastră.

Am strâns degetele atât de tare în jurul pocalului de cristal încât mă mir că nu i-am rupt piciorul.

– Ești nebun, i-am spus, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Sau idiot. Sau un nebun idiot. De ce nu ești măcar fermecat sau ceva de genul ăsta?

– Nimeni de aici nu m-a văzut vreodată în persoană, replică el, dându-se în spectacol cu rearanjatul paharelor de pe tavă, așa că masca e suficientă. Dacă aș fi folosit o vrajă, n-aș fi făcut decât să atrag atenția asupra mea. Bineînțeles, n-ar mai fi trebuit să mă chinuiesc atâta dacă pur și simplu te-ai fi întâlnit cu mine acum trei săptămâni.

Poate că de vină erau luminile slabe sau masca, dar, numai pentru o secundă, mi se păru că văd o adevărată sclipire de furie în ochii lui.

– N-am putut, am spus, zâmbind de parcă tocmai îmi zisese ceva amuzant.

Inima îmi tresărea în piept și abia reușeam să-mi țin puterile sub control.

– Ar trebui să pleci. Acum.

În clipa aceea nu mai încăpu îndoială – era nervos.

– Ai idee ce am riscat ca să vin aici în seara asta? șuieră el. Nu doar din partea alor tăi, dar și din partea alor mei?

Am privit în jur, însă nimeni nu părea să mă urmărească. Probabil că asta s-ar fi schimbat dacă aș fi început să țip la un chelner. I-am aruncat lui Archer ceea ce speram să fie o privire semnificativă, dar, din cauza sclipiciului, n-am fost sigură că pricepuse.

M-am îndreptat către colțul camerei și m-am pitit în spatele unei grămezi nebunești de plante în ghivece. Aici lumina era slabă și verzuie și totul avea o mireasmă bogată, argiloasă.

Câteva secunde mai târziu, Archer dădu la o parte frunzele și se sprijini de peretele din sticlă, cu mâinile încrucișate la piept.

– De ce nu te-ai întâlnit cu mine? întrebă fără nici un preambul.

– Nu știu, poate pentru că tu ești un vânător de demoni, iar eu sunt un demon, așa că statul împreună pare o idee proastă? Cum el nu răspunse, am oftat și am continuat: Uite ce e, mai toți cei din viața mea mi-au spus să mă țin departe de tine. Așa că asta fac.

Era ciudat să discut cu el în timp ce purta masca aia. Îi vedeam ochii, dar nu reușeam să le descifrez expresia.

– Crede-mă, zise el, dacă nu s-ar întâmpla ceva major chiar acum, nu m-aș mai întâlni cu tine niciodată. Bucuros.

Durerea îmi străpunsese inima, la fel de vie și de ascuțită precum pumnalul pe care Archer cu siguranță îl avea ascuns undeva asupra sa. Am sperat că nu lăsam să se vadă.

– Ce vrei să spui cu „ceva major“?

Însă el clătină din cap.

– N-am timp să intru în detalii, dar e vorba despre amicii tăi demoni de colo. Poți să te întâlnești cu mine mâine noapte, la moară?

Mintea mi-o luă la goană. Dacă Archer chiar știa ceva despre Nick și Daisy, poate că eu și tata am fi reușit să înțelegem mai bine ce se întâmpla cu adevărat aici. Sau îmi spuneam asta pur și simplu ca să pot petrece puțin timp cu Archer fără să mă simt vinovată?

– Nu pot mâine.

Din cauza nebuliei cu ziua mea, eu și tata nu avuseserăm vreme să căutăm informații în legătură cu grimoarul, însă ne rezervaserăm toată săptămâna următoare ca să lucrăm la asta. N-ar fi trebuit să spun mai mult. Așa s-ar fi putut încheia discuția, iar eu aș fi putut pleca. În schimb, m-am auzit zicând:

– Dar peste nouă zile tata pleacă într-o călătorie de afaceri. Mi-ar fi mai ușor să mă strecur atunci.

El încuviință.

– Bun. Nouă zile, atunci. Ora trei dimineța.

– În regulă. Dar, dacă mai scoți cuțitul la mine...

Spre surprinderea mea, el începu să râdă.

– Tot aduci vorba despre asta. În primul rând, n-am scos cuțitul la tine, l-am scos ca să pot meșteri la încuietoarea ferestrei ăleia. În al doilea rând, eram captiv într-o pivniță cu un demon furios. Dintre noi doi, care crezi că era cel mai speriat?

Am dat ochii peste cap, lucru deloc ușor având în vedere că pleoapele îmi erau îngreunate cu vreo cincizeci de kile de sclipici, iar Archer trecu pe lângă mine, ieșind dintre plante. Când l-am urmat câteva secunde mai târziu, nu mai era nici urmă de el.

În timp ce mă îndreptam către masa cu daruri, îl tot căutam din priviri, dar era clar că deja plecase. Am oftat și am întins mâna ca să-mi scot coroana. Probabil făceam o greșală uriașă, însă tata voia să știe de unde veneau Nick și Daisy, iar dacă Archer – sau Ochiul – avea informații, de ce să nu le folosim?

– Aici erai.

Cal își făcu apariția lângă mine și abia m-am abținut să nu tresar vinovată. Apoi am văzut ce purta.

– De unde ai luat aia?

Cal era îmbrăcat într-o uniformă a Hex Hall. Jacheta părea cam strâmtă peste umerii lui lați, cu atât mai mult când ridică din ei.

– A fost a mea. Doamna Casnoff a adus-o cu ea. Eu nu prea... ăăă... mă costumez. M-am gândit că ăsta ar fi un bun compromis.

Crezusem că nimeni în afară de Archer n-ar putea face uniforma aceea să arate bine, dar Cal îmi dovedi că mă înșelase. Albastrul strălucitor avea un aspect plăcut lângă pielea lui bronzată și părul blond, făcându-l să pară mai tânăr. Când îmi zâmbi, o gropiță îi apără în obraz, lucru pe care nu-l mai observasem până atunci.

– Ești o Hecate frumoasă, spuse el.

Aș fi pufnit și aș fi aruncat un comentariu sarcastic, însă ceva din ochii lui mă făcu să zic doar:

– Mersi.

Dintr-odată, mi-a picat fisa în legătură cu altceva din ce-mi spusese.

– Stai așa, doamna Casnoff a adus-o? E aici?

– Da, răspunse Cal, făcând semn cu capul înspre sculptura din gheață unde, fără îndoială, se afla doamna Casnoff.

Purta o rochie în falduri, cu aceeași nuanță de albastru strălucitor ca și uniforma lui Cal. Când ne văzu, veni spre noi.

– Sophie, spuse ea cu o voce mai caldă decât o auzisem vreodată. La mulți ani! Mă bucur să te văd.

Chiar am crezut că vorbea sincer. Ceea ce era ciudat. Și mai ciudat fu zâmbetul pe care mi-l dăruî.

– Tocmai vorbeam cu câțiva dintre oaspeți despre decizia ta de a nu te mai supune Deposedării, zise. Suntem cu toții extrem de mulțumiți.

Minunat! Era cum nu se poate mai bine că decizia mea absolut personală se transformase în subiect de bârfă la o petrecere.

– Păi, probabil că pentru dumneavoastră e o premieră, am încercat să glumesc. Pentru că părea buimăcită, am clarificat: Să fiți mulțumită de mine.

Atunci mă băgă complet în sperieți râzând. Sigur, fu un râs grav, scurt, dar totuși. Înainte ca doamna Casnoff să mă mai poată uimi, tata se îndreptă către noi, înveșmântat într-o robă lungă și neagră și ducând în mână un toiag ce purta în vârf o nestemată roșu-închis, sculptată în formă de rodie. Încă o dată, habar nu aveam pe cine ar fi trebuit el să reprezinte. Tata și doamna Casnoff dădură pur și simplu din cap unul spre celălalt, deci am presupus că se salutaseră mai devreme.

– Te distrezi? mă întrebă el, cu o expresie așa plină de speranță încât m-am silit să arborez un zâmbet strălucitor.

– Da, e cea mai tare petrecere din lume!

Cred că am exagerat un pic, însă tata păru ușurat.

– Bun. Știu că e cam mult, dar... ei bine, e prima dată când îți sărbătoresc o zi de naștere. Am vrut să fie ceva special.

Vinovăția și alte sentimente scârboase începură să țopăie în mine. Pentru a-l împiedica pe tata să observe, mi-am îndreptat atenția către masa cu daruri. Cadoul acela plutea încă deasupra celorlalte, în cercuri leneșe. În vreme ce mă uitam la el, zbură spre mine, aterizându-mi ușor în mâini.

– Cred că ăsta vrea să-l deschizi, observă Cal.

Hârtia de împachetat avea o nuanță închisă de purpuriu, iar panglica argintie se încolăcea și se unduia printre degetele mele de parcă s-ar fi aflat sub apă. Era un cadou superb, însă magia pe care o emana părea teribil de puternică. Probabil din pricina vrăjii de plutire, m-am gândit eu trăgând de fundă.

Primul lucru pe care l-am remarcat fu mirosul, acel ciudat iz metalic pe care îl simți uneori în timpul unei furtuni. Urmă o străfulgerare roșiatică și un sunet care seamănă cu o explozie sonică. I-am auzit pe tata ori pe Cal strigând și în clipa următoare m-am trezit pe spate, cu o puternică senzație de usturime în umăr.

Parcă aş fi avut urechile umplute cu vată, însă îmi dădeam seama că oamenii Țipau și am zărit perechi de picioare alergând pe lângă capul meu. Scena îmi amintea de balul liceului, când zăcusem într-o baltă de puncte, urmărind haosul care se dezlănțuia în jurul meu. Apoi umărul încetă să mă mai usture și începu să mă ardă atât de rău încât am gemut. În jurul meu se strânse o grămadă de oameni și am văzut o siluetă înaltă ce purta mască făcându-și loc spre partea din față a mulțimii. Avea buzele strânse și mi se păru că văd teamă în ochii căprui pe care-i cunoșteam atât de bine. Aproape că am deschis gura să-i spun lui Archer să plece de acolo, dar apoi mi-am dat seama cât de stupid ar fi fost. După care oamenii se mișcă, iar el dispăru.

În câmpul vizual îmi apăru chipul lui Cal. Nu-l auzeam din pricina Țuistului din urechi. Am fost sigură că îmi spusese să stau nemișcată, ceea ce părea destul de ușor.

Mă luă de mână și, cu toate că durerea nu dispăru, mă cuprinse o senzație amețitoare de calm. Așa că eram destul de indiferentă când mi-am rostogolit capul într-o parte și l-am urmărit pe Cal scoțându-mi din umăr o bucată de cincisprezece centimetri de sticlă demonică. De îndată ce o smulse, arsura se domoli, dar știam că voi rămâne cu încă o cicatrice.

– Cadoul ăla a fost nasol, am murmurat.

Atunci veni tata, strecurându-și o mână în jurul spatelui meu și ajutându-mă să mă ridic. Mâneca i se ridică, scoțând la iveală câteva cioburi de sticlă demonică pe care le avea înfipite în antebrăț.

– Sunt bine, spuse el înainte să apuc să-l întreb. Cal le poate scoate mai târziu. Ești în regulă?

Umărul încă mă ardea, însă nu mă mai durea nimic altceva, iar în afara șocului de a fi aruncată pe spate și înjunghiată, mă simțeam nemaipomenit.

– Cred că da. Ce-a fost asta, o bombă artizanală magică?

Cadoul zăcea făcut bucăți pe podea. Panglica i se încolăcea și mușca întruna ca un șarpe. Cal o călcă și ea înțepeni.

– Așa se pare, spuse el mânios.

– Și a fost solomonită să te caute pe tine, adăugă tata.

Părea atât de îngrijorat și de furios încât m-am hotărât să nu-l mai necăjesc că folosisese cuvântul solomonită.

– Slavă Domnului că n-au putut pune mâna pe prea multă sticlă demonică! zise Lara, iar eu am ridicat privirea, surprinsă s-o văd. Purta un soi de rochie din secolul al XVIII-lea, cu șolduri late și un decolteu pătrat. Părul îi era ascuns sub o perucă înaltă și pudrată. Se pare că asta a fost bucata cea mai mare, continuă ea, lovind cu piciorul ciobul care îmi străpunsese umărul.

Roderick se afla în spatele ei. Bătea ușor din aripile lui negre, stârnind aerul. Lara se întoarse către el și îi spuse:

– Cercetează împrejurimile. Dacă Cross e încă aici, o să-l găsim.

Creierul mi se încețoșase, așa că am spus cu voce slabă:

– Cross?

Doamna Casnoff fu cea care îmi răspunse.

– E clar că Ochiul s-a aflat în spatele atacului. Cine altcineva ar face așa ceva?

– Și, de vreme ce există un singur Ochi care poate face magie, spuse Lara, cu un glas aproape identic cu al surorii sale, e evident. Archer Cross tocmai a atentat din nou la viața ta.

CAPITOLUL 27

Următoarele nouă zile se întinseră precum o caramela. Doamna Casnoff se întoarse la Hecate, ceea ce fu oarecum o ușurare. Pentru mine, s-o știu la Thorne semănase cam prea mult cu „coliziunea unor lumi“. Mi-am petrecut mare parte din zilele acelea în camera mea, revenindu-mi de pe urma rănii. Dar timpul în care am stat cu ochii pironiți în perete îmi dădu răgaz să mă gândesc, mai ales la Archer. Îi văzusem expresia de pe chip imediat după declanșarea exploziei. Fusesse speriat. Șocat chiar, și nu în genul „Ups, asasinatul meu n-a mers conform planului“. Nu știuse ce avea să urmeze, ceea ce însemna că nu putea fi el cel care pregătise cadoul. Ceea ce însemna că altcineva voia să mă omoare, gând care mă făcea să-mi doresc să nu mai părăsesc niciodată coconul sigur al patului meu. Totuși, m-am hotărât să respect întâlnirea cu Archer. Aveam senzația că toate se legau cumva. Nick și Daisy, atentatul la viața mea, Ochiul care brusc devenise mai dur. Cu cât mă lămuream mai repede, cu atât mai bine.

Ieși și un lucru bun de pe urma faptului că aproape fusesem făcută șiș-kebab: Jenna începu să-mi vorbească din nou. Veni în camera mea în dimineața de după petrecere ca să vadă ce mai fac și rămase nehotărâtă în pragul ușii.

– Cum te simți?

M-am săltat pe perne și am încercat să dau din umeri. Totuși, asta îmi iscă o durere arzătoare în toată jumătatea superioară a corpului și m-am strâmbat.

– Hm, cum să zic? Ca și cum aș fi fost înjunghiată cu sticlă din iad. Dar e mai bine.

Jenna mai făcu câțiva pași în cameră, cu o expresie gravă pe chip.

– Puteai să fii omorâtă.

– Da, dar n-am fost.

Din câțiva pași ajunse lângă pat și se așeză pe marginea lui.

– Soph... începu ea, dar am întrerupt-o.

– Uite ce e, Jenna, putem să trecem pur și simplu la partea în care amândouă spunem că ne pare rău și ne îmbrățișăm?

Izbucni într-un râs surprins și, pentru prima dată, am observat că avea lacrimi în ochi.

– Da, hai să facem așa, zise trăgându-și nasul, apoi mă cuprinse în brațe cu mare grijă.

Am stat acolo, una în brațele celeilalte, până când eu am întrebat:

– Tot nu te întorci, nu-i așa?

Ea suspină și scutură din cap.

– Nu pot. Se retrase, dar lacrimile i se scurgeau pe obraji, ba chiar și șuvița roz parcă îi mai pălise. Trebuie să fac asta, Sophie.

Nu știam dacă puteam vorbi din cauza nodului care mi se formase brusc în gât, așa că n-am făcut decât să dau din cap aprobator.

– Dar nu e ca și cum n-o să te mai pot vedea vreodată, continuă, strângându-mă de mână. Poți chiar să vizitezi cuibul de Crăciun.

– Cuibul? am întrebat, ridicând din sprâncene.

Jenna dădu din umeri rușinată.

– Așa se spune când un grup de vampiri locuiesc împreună.

Am încercat să mă gândesc la un comentariu acid, poate ceva legat de hipioți și traiul lor în comun, dar eram prea tristă ca să mai fiu ironică.

Între gândul de a mă întoarce singură la Hecate și emoția întâlnirii cu Archer, eram prea tulburată ca să mai lucrez cu tata. Abia în ziua dinaintea plecării lui m-am simțit în stare să lucrez cu grimoarul. Nimeni nu părea să fi observat că lipsea și, după ce m-am dus să verific cartea fermecată pe care tata o lăsase în

locul lui, mi-am dat seama de ce. Nici măcar eu nu-mi dădeam seama că nu era același volum, iar urma de magie lăsată de vrajă era atât de slabă încât n-o puteai simți decât dacă știai că e acolo.

L-am studiat în aceeași cameră în care îmi exersasem controlul puterilor. Forța emanată de paginile acelea îmi oprea încă inima în loc și îmi dădea dureri de cap. Cu toate astea, m-am așezat lângă tata pe podea, cu cartea deschisă în fața noastră, și l-am ascultat cum îmi explica fiecare vrajă. Avusese dreptate. Magia conținută de paginile acelea era una dintre cele mai întunecate chestii despre care auzisem vreodată. Existau vrăji de ucidere și ritualuri care înlănțuiau un alt suflet de al tău, astfel încât să poți transforma pe cineva în sclav. Tata le prezentă pe fiecare cu voce egală și calmă, indiferent cât de rele erau farmecele. Despre o singură vrajă nu vorbi, ceea ce era ciudat. Semnele referitoare la ea ocupau doar o jumătate de pagină și păreau destul de simple, dar, când întoarse foaia aceea, tata își ținu respirația.

– Ce e? am întrebat, fâțâindu-mă pe podeaua rece de marmură. Nu poate fi mai rea decât aia cu bebelușii.

– Nu e vorba de asta, zise el. Își împinse ochelarii mai sus pe nas. Doar că n-am știut că vraja asta chiar există.

– Ce face?

Tata făcu o pauză, apoi împinse cartea către mine.

– Atinge-o!

Am ridicat din sprâncene, dar am făcut ce-mi ceruse. Nu știu de ce, însă mi-am lipit toată palma de pagină, astfel încât mâna mea să acopere aproape complet semnele. De cum am făcut asta, am simțit o bubuitură ciudată în piept, ca și cum cineva tocmai m-ar fi lovit ușor în stern.

– Ăm, au, am spus, retrăgându-mi mâna. Îmi spui și mie ce-am făcut adineaori?

El luă cartea înapoi.

– Nu. Să sperăm că nu va trebui să afli niciodată.

Și se pare că asta fu tot, deoarece tata închise grimoarul și se ridică în picioare.

– Cred că e vremea să-l punem la loc, spuse el. Nu mai e nimic altceva de învățat din el și acum pricep de ce Consiliul l-a păstrat sub cheie. Privi în jos către carte cu dezgust. Dacă ar fi după mine, l-am distruge.

– Atunci distruge-l!

După unele dintre lucrurile pe care le citisem în chestia aia, nimic nu m-ar fi făcut mai fericită decât s-o văd în flăcări. Gândul că ar fi putut cădea în mâinile cui nu trebuia era cu adevărat cutremurător.

Însă tata clătină din cap.

– Alexei Casnoff l-a vrut păstrat intact ca amintire.

– Bineînțeles că l-a vrut.

M-am crispat în timp ce m-am ridicat, iar tata se repezi să mă ajute.

– Cum te simți?

– Oricât ar fi de greu de crezut, mai bine. Ce-ți mai face brațul?

El îl frecă cu un aer absent.

– Înțepă, dar putea fi mai rău.

Își strecură grimoarul în haină și am coborât amândoi scări-le. Îmi dădeam seama că ceva îl frământa, însă nu știam dacă era vorba despre cheiile pe care le citiserăm în carte sau despre incidentul de la petrecere.

Am ajuns până în foaier înainte ca el să se hotărăască să spună:

– Sophie, trebuie să-i povestesc mamei tale ce se întâmplă.

Mi-ai reținut un geamăt. Știam că urma să se întâmple și asta, dar speram să pot amâna momentul până la întoarcerea tatei. Aveam multe pe cap și ultimul lucru pe care mi-l doream era, colac peste pupăză, o mamă îngrijorată.

– Tată, n-ai să faci decât s-o sperii. Și probabil ea o să vină aici să mă ia, voi doi o să începeți să țipați unul la altul și eu va trebui să mă revolt dându-mă cu mult creion dermatograf și luând droguri. Chiar vrei să ai parte de așa ceva?

Tata zâmbi, întinse mâna și îmi mângâie părul. Gestul fu atât de parental și normal încât n-am știut cum să reacționez.

– Poate așteptăm până după călătoria mea, zise el. Nu sunt chiar pregătit să te înapoiez.

Vocea îi era plină de afecțiune, și m-am întrebat dacă te poți îneca la propriu cu sentimentul de vinovăție, pentru că eu l-am simțit urcându-mi în gât la fel de amar și de fierbinte precum cafeaua neagră.

Mi-am ferit privirea, sperând că el n-o s-o vadă, și am zis:

– Până la urmă unde te duci?

– În nord, aproape de Yorkshire. Un alt atac.

Nu fu nevoie să spună din partea cui.

– Câtă vreme mă voi afla acolo, adăugă tata, ar trebui să mă întâlnesc cu un mag în Lincolnshire. Se spune ar fi făcut niște cercetări extinse asupra demonilor și sper că m-ar putea ajuta să dau de urma originilor lui Nick și Daisy. Mai sper că, atunci când mă voi întoarce, vom putea începe să rezolvăm această problemă.

Când se va întoarce, s-ar putea să am propriile mele vești despre Nick și Daisy. Nu că aș fi avut vreo idee cum să-i spun tatei ce urma să aflu. N-am vrut să urmăresc șirul ăsta de gânduri, având în vedere că îmi întorcea stomacul pe dos, așa că l-am întrebat despre un alt lucru care nu-mi dădea pace.

– Tată, mai ții minte săptămâna asta, când am fost înjunghiată?

– Am o amintire vagă, da.

– Merită? Să fii șeful Consiliului? Dar, dacă lumea e mereu pe urmele tale, de ce să nu cedezi funcția altcuiva? Ai putea merge în vacanță. Ai putea avea o viață. Merge la întâlniri.

Am așteptat ca tata să-l îmbrățișeze iar pe domnul Darcy¹ din el și să se indigneze, dar singura expresie pe care i-am putut-o identifica pe chip a fost una de mâhnire.

– Mai întâi, am jurat solemn că-mi voi folosi puterile pentru a ajuta Consiliul. Apoi, situația e tumultuoasă acum, dar n-o să

---

¹ Referire la Fitzwilliam Darcy, personaj principal al romanului *Mândrie și prejudecată*, de Jane Austin (n.tr.)

fie mereu așa. Și am încredere că, într-o zi, vei fi un minunat șef al Consiliului, Sophie.

Da, mai puțin partea aia cu „în pat cu dușmanul“, mi-am zis eu. Stați, nu că m-aș fi culcat la propriu cu... vreau să spun că a fost o metaforă. Era vorba doar despre culcat metaforic.

Figura mea trebuie să fi reflectat o parte din ciudățeniile care-mi treceau prin minte, pentru că tata miji ochii la mine înainte de a continua.

– Cât despre întâlniri, n-are nici un rost.

– De ce?

– Deoarece încă sunt îndrăgostit de mama ta.

Uau! Nu era tocmai răspunsul la care mă așteptam.

Până să apuc eu să reacționez, tata se grăbi să spună.

– Te rog să nu-ți faci speranțe. Nu există nici o cale prin care eu și mama ta să putem sau să vrem să ne împăcăm vreodată.

Am ridicat mâna.

– Tată, liniștește-te! Nu mai am doisprezece ani și nu suntem în filmul *Capcană pentru părinți*. Dar e... bine de știut. Mereu am crezut că tu și mama vă urăți. M-am gândit că ăsta a fost motivul pentru care noi două ne-am mutat atât de des – încerca să se asigure că nu ne vei găsi niciodată.

Ochii îi alunecară de pe chipul meu și se fixară asupra unui punct deasupra umărului meu.

– Mama ta a avut motivele ei, fu tot ce spuse. Apoi oftă oarecum și se întoarse. Toată magia din lume nu poate simplifica problemele inimii, murmură, îndreptându-se către biroul lui.

– Mie-mi spui! am zis către spatele lui care se îndepărta.

Două zile mai târziu plecă spre Yorkshire, iar eu m-am pregătit pentru ceea ce ajunsesem să consider a fi „excursia“ mea cu Archer. Numind-o așa părea mai sigură și mai legată de afaceri decât „întâlnire“ sau, Doamne ferește, „rendez-vous“. Totuși, mi-am petrecut mare parte din zi singură în camera mea, deoarece mă temeam că Jenna sau Cal și-ar putea da seama că se petrecea ceva cu mine. Eram atât de încordată încât aruncam mici scânteii de magie precum un foc de artificii.

Nici măcar n-am încercat să dorm și am crezut că n-o să se mai facă niciodată ora trei. În sfârșit, la două și jumătate, am aruncat pe mine un tricou negru și niște pantaloni cargo, sperând că era o ținută potrivită pentru o întâlnire cu fosta feblețe care se dovedise a fi dușmanul de moarte.

Mergând pe aleea cu pietriș către moară, încercam să-mi spun că, în ciuda senzației de ghem în stomac, nu aveam de ce să mă simt vinovată. Exista un motiv bun pentru care făceam asta. Nu, tata s-ar putea să nu înțeleagă. Iar Jenna cu siguranță n-o să înțeleagă, dar... nu. Nu, nu aveam să las gândul la Jenna să mă facă să mă simt prost.

Când am ajuns la moară, Archer mă aștepta la fel ca și prima oară, chiar lângă ușa ce ducea spre Itineris. Stătea cu spatele la mine, îmbrăcat într-o bluză verde-închis cu guler în V și o pereche de blugi uzați. Mi se păru ciudat. Mă așteptam să fie înveșmântat în negrul specific L'Occhio, însă el arăta ca un adolescent oarecare.

Cu excepția sabiei gigantice pe care o ținea în mână.

– Chiar e nevoie de aia? l-am întrebat când am intrat, observând că și pumnalul îi atârna la curea.

Ridică capul și mi se păru că era ușurat să mă vadă. Dar apoi se întoarse din nou către Itineris, ghemuindu-se ca să scoată ceva din desaga aflată la picioarele lui.

– Nu strică niciodată să fii pregătit, spuse el.

– Mi se pare o exagerare când deja ai un pumnal, iar eu am la dispoziție magie superputernică.

– Superputernică? Se ridică în picioare. Între degete îi atârna un lanț de aur. Dă-mi voie să-ți amintesc două cuvinte, Mercer: Rău. Câine.

Am dat ochii peste cap.

– Asta a fost cu aproape un an în urmă. Acum sunt mult mai bună.

– Da, ei bine, nu îmi asum nici un risc, spuse el.

Pentru prima dată am observat că avea un soi de teacă în spate. Strecură sabia în ea, astfel încât mânerul să i se ridice deasupra umerilor.

– În plus, adăugă el, m-am gândit că s-ar putea să nu vii. După ce s-a întâmplat în seara aceea... Făcu o pauză, cercetându-mi chipul. Ești bine?

– O să fiu când lumea o să înceteze să mă mai întrebe asta.

– Știi că n-am avut nimic de-a face cu treaba aia, nu?

– Da, am răspuns. Iar dacă ai avut vreo legătură, o să te vaporizez pe loc.

Colțul gurii i se ridică.

– Bine de știut.

Micșoră distanța dintre noi, ajungând să stea mult prea aproape de mine.

– Ce faci? am întrebat, sperând că nu păream atât de emoționată pe cât mă simțeam.

El ridică mâinile și, cu o blândețe uimitoare, puse lanțul în jurul gâturilor noastre. Uitându-mă în jos la el, am văzut că zălele erau, de fapt, mici siluete care se țineau de mână. Îl mai văzusem undeva.

– E lanțul pe care îl poartă unul dintre îngerii din fereastra de la Hex Hall.

– Exact. Coborând brațele ca să mă ia de mână, îmi explică: Mai e și o vrajă de protecție foarte puternică, de care vom avea nevoie.

Am înghițit în sec în timp ce ne încrucișam degetele și pășeam mai aproape de Itineris.

– De ce?

– Pentru că o să facem un drum foarte lung.

Fără să vreau, i-am strâns degetele într-ale mele. Ultima dată când mersesem cu Itineris, parcursesem doar vreo câteva sute de kilometri și asta aproape că-mi făcuse capul să explodeze.

– Unde mergem? am întrebat.

– Pe insula Graymalkin, răspunse el.

Și apoi mă trase înspre ușă.

CAPITOLUL 28

Chestia cu lanțul lui Archer ne scuti poate de durerea de cap zdrobitoare și de tăierea respirației, dar nu făcu aterizarea cu nimic mai grațioasă. Când am ieșit din beznă, am fost aruncați într-un pâlț des de copaci, iar eu m-am împiedicat imediat de o uriașă rădăcină descoperită, zgâriindu-mi cotul într-o creangă în cădere.

Din nefericire, de vreme ce lanțul era încă prins în jurul gâturilor noastre, asta îl făcu și pe Archer să cadă. Peste mine.

Într-o altă viață, poate că ar fi fost plăcut. Și da, el încă mi-rosea frumos, iar când l-am apucat de umeri ca să-l împing la o parte, mi-am amintit că era mult mai puternic decât o sugera silueta lui subțire.

Dar nimic din toate astea nu conta. Nu-mi mai permiteam să observ astfel de lucruri în legătură cu el.

Pământul pe care zăceam era noroios și aveam senzația că urma să-mi petrec o eternitate scoțându-mi frunze și crenguțe din păr.

– Dă-te jos de pe mine! am mormăit lângă clavicula lui, îmbrâncindu-l.

Archer se rostogoli pe spate și sabia i se lovi cu zgomot de o piatră sau de o rădăcină descoperită. Dar, mulțumită lanțului, nu făcu decât să mă tragă pe jumătate peste el.

– Și eu care credeam că te lași greu, îmi șopti.

Lumina lunii îi strălucea în ochi. Părea să gâfâie ușor. Mi-am spus că era doar din cauza căderii.

I-am izbit pieptul cu palma, apoi mi-am strecurat capul pe sub lanț. Odată eliberată, m-am tras de lângă el.

– Lasă-mă să ghicesc, am șuiertat, făcând semn cu capul în-
spre colier. Încă un lucru pe care l-ai șutit de la Hex Hall.

Se ridică în picioare.

– Vinovat.

– Eu unde naiba eram când tu te jucai de-a Hoțul din Pivniță?

– Am luat doar câteva obiecte și pe majoritatea le-am înșfă-
cat în ultimele săptămâni, când tu nu vorbeai cu mine.

Acum îmi aminteam de perioada aceea, imediat după balul
de Halloween. Din cauza situației ciudate din noaptea cu pri-
cina, eu și Archer ne petrecuserăm multe zile de consemn în
pivniță evitându-ne. Nu era de mirare că putuse să-și îndese
buzunarele cu tot felul de chestii magice.

– De asta mi-ai luat apărarea la ora lui Vandy? Sperai să fii
consemnat în pivniță doar ca să poți fura lucruri?

Scuturându-și mizeria de pe bluză, Archer clătină din cap.

– Fie că-ți vine să crezi sau nu, Mercer, nu sunt chiar atât
de calculat. Am înfruntat-o pe Vandy pentru că așa am simțit.
Ocazia de a șterpeli chestii din pivniță s-a dovedit a fi un bonus.

Îmi întoarse spatele și o luă din loc.

– Acum haide! Avem mult de mers.

– De ce nu poți pur și simplu să-mi spui ce se petrece? l-am
întrebat în timp ce ne croiam drum afară din pădurice.

– Pentru că nu sunt sigur că m-ai crede dacă ți-aș spune. E
mai simplu să-ți arăt.

Nu mai fusesem niciodată în această parte a insulei Graymalkin
și m-a șocat cât de diferită părea de terenul care înconjură Hecate.
Aici nu existau nici iarbă deasă, verde ca smaraldul, nici stejari
maiestuoși. Singurele plante erau pini groși, piperniciți, și tufe
neidentificabile, iar pământul părea un amestec de nisip ud și
pietre. După miros mi-am dat seama că ne aflam în apropierea
oceanului și, pe măsură ce urcam panta unui deal, apa începu
brusc să se întindă în fața noastră, clipocind blând la mal. Luna
era aproape plină, aruncând o fâșie lată de lumină argintie asu-
pra valurilor întunecate.

– Unde suntem? Față de școală?

– Suntem în cealaltă parte a insulei, răspunse el.

– Arată altfel.

Archer aruncă o privire peste umăr.

– Asta pentru că în incinta școlii există o vrajă. Jessica Prentiss a aruncat-o când a construit clădirea. Se pare că îi era dor de casă, pentru că a făcut-o să semene cu locuința familiei sale din Louisiana, inclusiv peisajul.

Făcu o pauză.

– Zău, Mercer, tu n-ai fost atentă la nici o oră de curs?

– Scuze, am fost puțin distrasă, cu toți oamenii ăia care mureau.

Se opri brusc.

– Ca să fim corecți, zise cu o voce calmă, dar cu umerii încordați, n-a murit decât o singură persoană. Elodie.

Acum amândoi înțepeniserăm, stând la câțiva metri distanță unul de altul, pe colina cu vedere către ocean.

– Deci știi despre asta.

Dădu din cap aprobator..

– Da. Noi... ăăă... am primit acum câteva luni un raport despre tot ce se întâmplă.

Frecându-și ceafa, se întoarse cu fața către apă.

– Eu n-am... toată povestea aia n-a fost adevărată. Eu și ea. Cel puțin nu din partea mea. Și erau zile în care am crezut că o să înnebunesc dacă o să mai fiu nevoit să-mi petrec o secundă ascultând-o cum vorbește despre vrăji de înfrumusețare sau despre pantofi... Își lăsă capul în jos și scoase un sunet care ar fi fost un hohot de râs dacă n-ar fi sunat atât de trist. A fost ca un pumn în stomac.

Deși continua să stea cu spatele către mine, am dat din cap.

– Da.

– E pur și simplu greu de crezut că cineva ca ea poate să dispară.

Mi-am amintit cum privirea fantomatică a lui Elodie o urmărise pe a mea, mișcarea aceea slabă a capului ei, și m-am

gândit să-i spun că poate ea era ceva mai puțin dispărută decât o credeam cu toții.

El clătină din cap și continuă să înainteze pe cărare, spre plajă. L-am urmat, clănțănind din dinți. Nisipul îmi umplea pantofii.

– Așadar, de ce ai fost cu ea?

– Ea mi-a fost repartizată.

– De către Ochi?

– Nu, de către Cercetași. Insigna aia pentru Întâlniri cu o Vrajitoare îmi tot scăpa printre degete.

– Ei bine, până acum trebuie să fii primit deja cel puțin trei insigne de Jigodie Totală, deci și asta se pune cumva la socoteală. Cum rămâne cu Holly? Și aia a fost o făcătură?

Gâfâiam ușor din pricină că încercam să țin pasul cu el. Picioare scurte și stupide.

El își ținea mâinile în buzunar și capul ușor aplecat, ca și cum ar fi mers împotriva vântului.

– Știi, astea sunt toate chestii pe care voiam să ți le spun în noaptea aceea. Păcat că te-ai hotărât să-mi tragi clapa.

Deja îl ajunsesem din urmă și i-am înșfăcat cotul, chinuindu-mă să ignor entuziasmul care mă cuprinsese chiar și la o atingere atât de inocentă.

– Cum se face că poți trece de la ființă umană decentă la măgar în 0,2 secunde? Învățați chestia asta în cadrul organizației?

El se opri, și ochii îi alunecară peste buzele mele. Mi-am strâns degetele pe mâneca lui.

– De fapt, încerc doar să văd dacă te pot enerva suficient ca să mă săruți din nou.

CAPITOLUL 29

Inima, care cu numai o clipă în urmă mi-o luase la goană, păru să mi se poticnească brusc în piept. Mi-am lăsat imediat brațul în jos și am luat-o înaintea lui.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am spus în timp ce mă îndreptam grăbită către plajă.

Habar n-aveam încotro mergeam, dar, la un moment dat, să intru drept în mare nu mi se păru o idee tocmai rea. Luni de zile mă torturasem întrebându-mă dacă sărutul lui Archer fusese doar o parte din rolul lui. Dar avea dreptate, nu el mă sărutase. Eu îl sărutasem pe el, iar el doar... răspunsese. Doamne, tâmpită mai eram!

Archer mă prinse din urmă, însă eu am continuat să merg drept înainte.

– Mercer...

– Las-o baltă! am zis. Arată-mi doar chestia aia pentru care m-ai târât până aici.

– Bine, răspunse pe un ton încordat.

Am străbătut plaja într-o tăcere deplină. În lumina lunii, umbrele ni se întindeau în fața noastră, aproape atingându-se.

În cele din urmă am ajuns la un golfuleț, iar Archer o luă la dreapta, urcând iar dealul și intrând din nou în pădure. Din nou, copacii erau atât de deși încât abia dacă zăream ceva.

Parcurseserăm numai vreo câțiva metri prin pădure când Archer spuse:

– Mă gândeam doar că ar trebui să vorbim despre asta. Nu aici voiiai să ajungi?

M-am întors către el, dar nu-i distingeam decât silueta. Poate că de vină era întunericul, faptul că nu-i puteam vedea chipul,

dar, deodată, șase luni de furie, confuzie și tristețe se revărsară din mine.

– Nu, Cross, nu aici voiam să ajung. Bine, și ne-am sărutat vreme de vreo trei minute. Te-am cunoscut cu *luni* înainte de asta. Noi... noi eram prieteni. Ți-am pus toate întrebările alea despre demoni, iar tu știai ce eram. Nu pricepi de ce ar putea fi puțin cam supărător?

Nu răspunse, însă nici nu prea i-am dat ocazia s-o facă.

– Cât timp eram acolo în pivniță, iar eu îți spuneam chestii – chestii *reale* – despre mine, tu... ce? Mințea? Inspectai dugheana? Luai notițe mentale pentru șefii tăi? E vreo parte din acel Archer pe care îl știam eu care să existe cu adevărat?

Răsuflând greu, m-am uitat fix la silueta lui întunecată, încercând să citesc ceva în limbajul trupului său. Nu se clinti, dar, după câteva clipe, răsuflă lung și zise:

– Deci. Trăiesc cu Ochiul de când mă știu. De când aveam doi sau trei ani.

– Și părinții tăi?

Își croi drum pe lângă mine, adâncindu-se în pădure.

– Au fost omorâți, dar nimeni nu știe de către cine. Orice ar fi fost, a atras atenția Ochiului. Au prins de veste despre moartea unei vrăjitoare și a unui mag, așa că s-au dus să investigheze. Au dat de cadavrele părinților mei, apoi, când au cercetat casa, m-au găsit pe mine. Cred că nimeni nu s-a simțit în largul lui să omoare un țânc, așa că echipa m-a dus înapoi la *La Reina*. Așa i se spune conducătorului organizației L'Occhio di Dio. Mă rog, cel puțin când e vorba de o femeie. Ea a văzut ce potențial exista în creșterea unui mag ca membru al Ochiului.

O creangă îmi împunse obrazul și m-am aplecat pe lângă ea.

– Unde s-au întâmplat toate astea?

Practic l-am putut auzi ridicând din umeri.

– Nu știu. Nu mi-au spus niciodată.

– Deci nu știi de unde vii?

– Nici măcar nu știu care e numele meu adevărat, Mercer. *La Reina* a fost cea care m-a botezat Archer, după un Ochi care

tocmai fusese ucis în luptă. Oricum, m-a lăsat în viață și m-a dat în grija unui mag pe care îl recrutase, Simon Cross. El a fost cel care a hotărât că ar trebui să mă infiltrez la Hecate și... ce faci?

Mă opriseam în clipa în care spusese: „mag pe care îl recrutase“.

– Există Prodigium care lucrează cu Ochiul?

Acum el rămase nemișcat.

– De ce? Ai de gând să-i spui lui tati?

M-am uitat urât la el, chiar dacă știam că nu mă putea vedea.

– Nu, un con de tăcere s-a coborât ferm peste toată noaptea asta. Eu doar... ei cred că ești singurul. De aceea sunt atât de porniți să te ucidă.

Mai însemna și că, deși nu Archer plantase cadoul exploziv, se putea ca un alt Ochi s-o fi făcut. Ura, lucrurile deveneau și mai complicate!

– Nu sunt mulți, dar există. Tu cine crezi că ne-a spus că te aflai la Shelley's în noaptea aia?

Ei bine, asta cu siguranță făcea lucrurile mult mai interesante. Și mai înfricoșătoare.

– Zi-i mai departe! am spus.

El porni din nou, dând o creangă la o parte ca să mă pot strecura pe sub ea.

– Simon m-a antrenat ca mag și ca Ochi. Mi-am petrecut verile la Roma, împreună cu L'Occhio di Dio, deprinzând lupta cu sabia, manevre de atac, chestii de genul ăsta.

– Nu-i de mirare că mereu mă băteau la ora de Autoapărare de-mi suna apa în cap, am murmurat.

– Ochiul căuta de ani întregi o cale de a intra în Hex Hall, dar procesul de selecție a profesorilor era prea dur, iar ei nu aveau nici un membru suficient de tânăr ca să intre ca student. Până la mine. Când am împlinit paisprezece ani, mi-am făcut sala de sport din gimnaziu invizibilă. Îți dai seama că am fost trimis instantaneu la Hecate.

– Ce voiau să faci acolo?

– Nimic atât de groaznic cum probabil îți imaginezi tu. Să ascult, în mare parte. Să observ și să dau raportul.

Se opri și se întoarse. Chiar dacă nu-i vedeam chipul, știam că mă studiază.

– E ciudat, spuse el. N-am mai spus chestiile astea cu voce tare nimănui.

– Asta pentru că folosesc asupra ta o vrajă demonică de constrângere.

– Serios?

– Nu, fraiere. Așa că spune mai departe. Ce-a fost cu Holly și Elodie?

„Și cu mine?“, m-am gândit și, chiar dacă n-am zis-o, simteam cuvintele atârând în aerul din preajma noastră.

– Logodna cu Holly a fost pe față. Simon și tatăl ei au pus-o la cale. Făcu câțiva pași în spate și am auzit un ușor țâcănit metalic atunci când se sprijini cu spatele de un copac. A făcut parte din acoperirea mea, dar mi-a plăcut de ea. Era dulce. Tăcută. Nu-i vorba că am fi trăit vreo mare dragoste sau ceva asemănător și în mod clar nici nu mi-a trecut prin cap s-o iau cu adevărat de nevastă, dar... nu știu. Nu mi-a fost greu să-mi petrec timpul cu ea. Cu Elodie fost altă poveste, mai ales după ce i-a făcut lui Holly.

– Deci, când ai părăsit Hex Hall după moartea lui Holly, n-a fost pentru că erai logodnicul îndurerat. Te-ai întors la Ochi.

– Da. Le-am zis despre bănuiala mea că Elodie și sabatul ei invocaseră în demon și am decis că ar trebui să mă apropii mai tare de ea, să văd ce se întâmplă cu adevărat.

– Și te-ai hotărât să te apropii *foarte tare* de ea.

El râse ușor.

– Nu te pot vedea, dar am impresia că ești drăguță când ești geloasă, Mercer.

Încrucisându-mi brațele la piept, am spus:

– Ce auzi tu nu-i gelozie, e dezgust. Ai fost împreună cu o fată de care nici nu-ți plăcea doar ca să storci informații de la ea.

Râsul i se stinse și zise cu un glas care sună obosit:

– Crede-mă, o grămadă dintre frații mei au făcut lucruri mult mai rele.

Aveam atâtea alte întrebări pe care aş fi vrut să i le spun, dar nu era ca şi cum am fi putut sta acolo toată noaptea jucând „adevăr sau provocare“. Era timpul să trec la subiect.

– Deci Ochiul ți-a spus s-o faci pe Mata Hari¹ şi cu mine?

Urmă o lungă pauză înainte ca el să răspundă.

– Trebuia să te supraveghez şi pe tine, da. Li se părea ciudat că Atherton şi-a trimis propriul copil la Hecate, aşa că am vrut să stăm cu ochii pe tine. Jocul de cuvinte e fără-intenţie.

Tot făcea asta: folosea ba „noi“, ba „ei“ atunci când vorbea despre Ochi. Nu că l-aş fi putut învinovaţi pentru tendinţele schizofrenice. Trebuie să fi fost bizar să trăieşti două vieţi atâta vreme. Se depărtă de copac.

– Aşa că, da, ai fost o sarcină de serviciu. Să nu mă înţelegi greşit, Mercer, îmi plăci. Eşti isteată, fluentă în sarcasm şi, lăsând la o parte incidentul Câine Rău, destul de tare la magie. Şi nu e greu să se uite cineva la tine.

Domoleşte-te, o, inimă a mea!

– Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nici o parte din acel Archer Cross pe care l-ai cunoscut tu la Hecate nu există. Atunci, în pivniţă, ți-am răspuns la sărut pentru că era treaba mea să stau aproape de tine. Dacă într-acolo voiai să îndrepti lucrurile, atunci acolo mă duceam şi eu. Te-am sărutat pentru că n-am avut încotro. N-a fost tocmai cea mai grea misiune din viaţa mea, dar tot misiune s-a numit.

Am stat acolo, cu durere în inimă, primindu-i cuvintele ca pe nişte lovituri. Dar nu cele spuse de el mă făceau să mă simt de parcă aş fi primit pumni în piept.

Ci faptul că ştiam că mă minţea. Discursul acela îi ieşise mult prea repede şi mult prea lin, aproape ca şi cum l-ar fi exersat în minte. Aşa cum şi eu exersasem ce urma să-i zic dacă aveam să-l mai revăd vreodată.

---

¹ Pseudonimul Margarethei Geertruida MacLeod (1876–1917), dansatoare şi curtezană al cărei nume a devenit sinonim cu femeia-spion care foloseşte puterea seducţiei pentru a obţine informaţii (n.tr.)

Totuși, nici măcar nu puteam începe să mă ocup de asta acum. Așa că am spus doar:

– Bine atunci. Ura pentru onestitate! Acum că am terminat cu partea de mărturisiri a serii, ce-ar fi să-mi zici pentru ce suntem aici.

Urmă o altă pauză, apoi el o porni mai departe. L-am urmat, trosnind frunzele sub tălpi.

– Cum spuneam, Hecate Hall i-a neliniștit întotdeauna pe Ochi.

– De ce? Sunt alergici la stofa cadrilată?

Credeam că s-ar putea să râdă, însă el continuă:

– Gândește-te, Mercer. Un loc în care comunitatea Prodigium își adună cei mai puternici membri? Nu-mi spune că nu e ceva suspect.

Nu mă gândisem niciodată la lucrul ăsta. Mereu considerasem că noi, toți cei de la Hecate, eram niște uriași ratați, dar într-un fel Archer avea dreptate. Fuseserăm condamnați la Hex Hall din cauza unor vrăji care erau prea puternice și prea periculoase. M-am gândit la Cal, care-mi spusese că obișnuiam să crez „prea mare”. Nu asta făcuseră cam toți cei de la Hecate?

Totuși, ideea că locul pe care îl numisem „acasă” vreme de aproape un an ar fi fost, de fapt, un soi de fermă malefică pentru Prodigium puternici era cel puțin neliniștitoare.

– Hecate nu e așa, am replicat fără vlagă, parcă mai mult pentru mine însămi decât pentru el.

– Nu e? Fă o vrajă de iluminare.

Am ridicat mâna și, în câteva clipe, se ivi o sferă strălucitoare de culoare albăstruie. Lumină împrejurimile și atunci mi se tăie răsuflarea. Partea aceea de pădure arăta de parcă aterizase acolo un meteorit. Ne aflam pe marginea unui crater cu o adâncime de vreo doi metri și jumătate și un diametru de nouă metri. De jur împrejurul nostru copacii erau turtiți la pământ, zăcând rupti ca niște chibrituri. Arborii care mai rămăseseră în picioare erau arși și înnegriți.

Însă nu era doar asta. Un soi de magie întunecată, mai neagră decât orice simțisem vreodată, trosnea peste tot. Era ca și cum toată zona ar fi fost marinată în ea. Se scurgea din pământul de sub picioarele mele și practic îi simțeam gustul în aer.

Pe fundul craterului se afla o piatră teșită, cu ceva inscripționat pe ea. Mi-am fluturat degetele și sfera deveni mai mare, mai strălucitoare, până când am putut vedea semnele.

Nu mai văzusem un asemenea scris decât într-un singur alt loc – în grimoar.

– Acum înțelegi de ce am vrut să-ți arăt, spuse Archer cu voce scăzută. Oricine invocă demoni, o face aici. La Hecate.

CAPITOLUL 30

– Asta-î rău, a fost tot ce-am izbutit să spun.

– Da, m-am cam prins și eu.

– Nu, vreau să spun, foarte rău. La un nivel pe care nu știam că răul îl poate atinge.

Archer se ghemui aproape de buza craterului. Lumina albăstruie pâlpâitoare îi juca în ochi.

– Treaba se înrăutățește.

– Ce, groapa asta mănâncă și pisoi? Cât de rău poate fi?

M-am holbat la bolovanul teșit, clipind din pricina puterii pe care o emanau însemnele.

– De când am părăsit Hex Hall, am tot cercetat istoria școlii. În ultimii optsprezece ani, șase elevi au dispărut din școală.

Mi-am dezlipit privirea de pe fundul văgăunii și m-am întors către Archer. Genunchii mi se înmuiaseră și stomacul mi se strânsese, însă m-am căznit să fac pe avocatul diavolului.

– Nu sunt mulți. Școlile mari pentru oameni pierd câte șase copii în, să zicem, o săptămână.

– Sophie, doi dintre copiii ăia au fost Anna și Chaston.

Știam că vorbea serios pentru că el nu-mi folosea mai nicio dată prenumele. Atunci i-am dat drumul și mi-am lăsat genunchii să-și facă treaba, adică să cedeze. M-am prăbușit pe pământ.

– După atacuri, amândouă au dispărut, spuse Archer.

– Nu, am replicat, gândindu-mă la Daisy în noaptea petrecută la Shelley's. La cum tot insista că Ochiul nu putea fi acolo. Nu, părinții lor au venit să le ia.

Archer se ridică în picioare și se apropie de mine.

– Le-ai mai văzut vreodată? Întrebă el calm. Le-a mai văzut vreunul dintre noi?

Mi-am scormonit prin minte. Doamna Casnoff ne spusese tuturor că părinții lor veniseră după ele și că își luaseră liber pentru tot restul anului. Se presupunea că urmau să revină după vacanța de vară.

Dar nu. După ce Alice se hrănise cu sângele lor, nu le mai văzusem pe nici una dintre ele. Și nici pe părinții lor.

– Le-am vizitat părinții, continuă Archer. Toți patru se aflau sub niște vrăji grele, Mercer. Erau convinși că fiicele lor își petreceau vara la Hecate. Ziceau că vorbesc cu ele o dată pe săptămână. Dar nici unul dintre ai noștri n-a reușit să le localizeze pe Chaston sau pe Anna.

Mi se învârtea capul. Demoni, elevi dispăruți... De ce viața mea se transformase brusc într-un roman polițist à la Nancy Drew¹ din iad?

– Bine, dar asta ar însemna că...

Abia dacă puteam rosti cuvintele. Îmi păreau de necrezut.

– Asta ar însemna că și doamna Casnoff e implicată, iar dacă așa ar sta lucrurile, tatăl meu ar ști ceva despre asta.

– Nu neapărat, zise el. Hecate Hall și insula Graymalkin sunt sută la sută domeniul doamnei Casnoff. Tatăl tău află despre toți copiii care sunt trimiși acolo, dar, dincolo de asta, lasă totul în seama ei.

Grozav fel de a fi tras în piept când delegi sarcini, tată!

M-am ridicat în picioare și am făcut câțiva pași în jurul craterului.

– Deci, crezi că Chaston și Anna au fost răpite pentru a putea fi transformate în demoni?

– Pare să se potrivească. Daisy și Nick sunt amândoi adolescenți. La fel era și Alice la vremea ei. Poate doamna Casnoff s-a gândit că ele o să fie mai ușor de transformat pentru că deja avuseseră de-a face personal cu latura întunecată.

---

¹ Tânăra, detectiv amator, eroina unei serii de romane polițiste pentru toate vârstele. Personajul a fost creat în 1930 de către Edward Stratemeyer, dar aventurile lui Nancy Drew au fost compuse de mai mulți scriitori din umbră, care au publicat toți sub pseudonimul Carolyn Keene. (n.tr.)

– Și, totuși, de ce? De ce, dintre toți, tocmai doamna Casnoff să invoce demoni?

– S-ar putea să nu fie doar ea, sugeră Archer. La urma urmei, sora ei lucrează pentru Consiliu. Tatăl lor a fost cândva șef. Cred că treaba asta e mult mai profundă decât bănuim noi.

Am lovit cu piciorul un bulgăre de pământ, iar acesta se rostogoli pe panta craterului, aterizând pe piatră. O clipă mi se păru că văd ceva mișcând acolo, dar probabil nu fusese decât un joc de lumini.

– Cross, tata crede că, dacă ar reuși să-i prindă pe cei care i-au schimbat pe Nick și Daisy, i-ar putea determina să inverseze procesul, oprind un război între Ochi și Prodigium. Dar dacă surorile Casnoff sunt cele care fac asta?

Archer se ridică în picioare, scuturându-și mâinile de pantaloni.

– Da. Și am stabilit, e rău.

– Deci... de ce au vrut să-mi arăți mie treaba asta? Voi puteați gestiona situația și singuri. De ce să riști să fii alungat din clubul tău de Masculi Virili care Detestă Monștrii?

– Pentru că *nu putem* gestiona siguri situația. Cel puțin eu nu cred că putem.

– Tu singur ai zis că deja aveți niște Prodigium care lucrează cu voi. De ce nu te-ai dus la ei?

– Avem doar câțiva, spuse el cu o voce în care se strecura frustrarea. Și majoritatea sunt jalnici. Uite ce e, consideră că e o ofertă de pace, bine? Felul meu de a-ți spune că-mi pare rău pentru că te-am mințit. Și pentru că am scos un cuțit în prezența ta, chiar dacă a fost doar ca să deschid o nenorocită de fereastră și să ies înainte să mă vaporizezi.

Majoritatea fetelor primesc flori. Eu am primit o groapă în țărână, folosită pentru invocarea demonilor. Drăguț.

– Mersi, am răspuns. Dar tu nu vrei să participi?

Atunci el se uită la mine și, nu pentru prima dată, mi-am dorit ca ochii lui să nu fie atât de întunecați. Ar fi fost frumos să am o idee despre ce se petrecea în capul lui.

– Asta depinde de tine, spuse.

Mamei îi plăcea să spună mereu că nu prea știm care decizii ne vor schimba viața, mai ales pentru că e vorba de cele mici. Iei un autobuz în locul altuia și ajungi să-ți cunoști sufletul-pe-reche, chestii de genul ăsta. Dar în mintea mea nu încăpea în-doială că tocmai trăiam unul dintre momentele acelea care îți schimbă viața. Spune-i nu lui Archer și n-o să-l mai vezi nicio-dată. Iar tata și Jenna n-o să fie supărați pe tine și Cal... Spune-i da lui Archer și totul devine brusc mai sucit și mai complicat decât cocul doamnei Casnoff.

Chiar dacă sunt o fată sucită și complicată, știam care trebuia să fie răspunsul meu.

– E prea riscant, Cross. Poate într-o zi, când eu o să fiu șefa Consiliului și tu o să fii... mă rog, ce-o să fii tu pentru L'Occhio di Dio, atunci vom încerca să lucrăm la un soi de colaborare.

Gândul ăsta îmi stârni imagini deprimante în care eu și Archer stăteam de-o parte și de alta a unui birou, schițându-ne planurile de luptă pe o tăbliță, așa că am continuat cu o voce ușor tremurătoare:

– Dar acum e prea periculos.

Și nu doar pentru că mai toată lumea din viața noastră ar vrea să ne omoare dacă ar afla, mi-am zis eu. Ci deoarece eram sigură că încă îl iubeam și credeam că el s-ar putea să simtă ceva asemănător pentru mine. Era imposibil să lucrăm împreună la prevenirea Apocalipsei Monștrilor/al Treilea Război Mondial fără că asta să devină o problemă.

Nu că aș fi putut să-i spun ceva din toate asta.

Chipul lui Archer era lipsit de expresie.

– În regulă, spuse. Am priceput.

– Cross, am început să spun, dar în clipa aceea ochii lui alunecară pe lângă mine și s-au mărit de spaimă.

În același timp, am sesizat un târșăit în spatele meu. Nu mi-rosea a bine. Din experiența mea, nimic plăcut nu se târăște.

Cu toate astea nu eram pregătită pentru coșmarul care se cățara afară din crater.

CAPITOLUL 3 I

Erau trei și cândva fuseseră oameni. Mulți oameni. Trupurile care se săltau afară din groapă parcă ar fi fost cârpite din petice de carne omenească și membre dispartate.

Se mișcară greoi în direcția noastră, iar cel aflat mai aproape de mine întinse o mână cărnoasă, cu degete groase. Celălalt braț, am observat în timp ce isteria clocotea în mine, era subțire, palid, și terminat cu unghii de un roșu strălucitor.

– Strigoi, l-am auzit pe Archer spunând. Vorbise pe un ton jos și încordat, ca un om care se pregătește de confruntarea cu un animal sălbatic. Carne omenească reînsuflețită, folosită pe post de gardieni. Magie întunecată, nu glumă. E clar că cineva n-a vrut să găsim...

– O, Doamne, mai puțină vorbă, mai mult înjunghiat, te rog!

Glasul îmi suna pițigăiat de frică și știam că aveam ochii cât farfuriile când am întors capul să mă uit la Archer.

El deja ținea sabia în mână și stătea ușor ghemuit.

– Eu sunt în stare să-i încetinesc, dar strigoii nu pot fi uciși de tășuri. Tu ești cea care trebuie să-i oprească.

– Pofim? aproape că am chițăit.

– Ești necromantă, zise el. Ei sunt morți.

A, da! Unul dintre numeroasele „bonusuri” care vin la pachet cu tonele de magie neagră. Dar niciodată nu văzusem de ce ar trebui să-mi pun la punct abilitățile de necromantă. Când aș fi avut eu vreodată nevoie să fac instrucție cu morții?

Acum chestiile alea se apropiaseră îndeajuns de mult încât să le pot simți mirosul și abia m-am abținut să nu mă înăbuș.

– Nu știu ce să fac, am spus cuprinsă de panică.

– Ei bine, gândește-te repede la ceva, replică Archer.

Am surprins cu coada ochiului o mișcare explozivă și, deodată, nu mai era lângă mine, ci în mijlocul lor, cu sabia scânteind. Vârful lamei îl atinse pe unul dintre strigoi sub bărbie, dar nu s-a vărsat nici un pic de sânge. Chestia aia se opri, însă nu căzu. Flutură o mână înspre Archer, de parcă ar fi avut de-a face cu un țânțar enervant. Acesta se feri și lovi iar, înțepând coasta celui de-al doilea strigoi. De data asta din rană se scurse o substanță groasă, neagră, însă creatura nu păru decât iritată. Oricât de mult tăia și înjunghia Archer, strigoii nu dădeau nici un semn de durere.

Până în acel moment adunasem deja atâta magie câtă puteam duce, dar mi-era teamă să mă apuc s-o arunc în luptă sub formă de săgeți uriașe. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l nimeresc pe Archer care, acum începeam să-mi dau seama, mă menajase la ora de Autoapărare. Niciodată nu mai văzusem pe cineva care să se deplaseze ca el, cu mișcări rapide și sigure. Păcat că nu erau de nici un folos.

În cele din urmă unul dintre strigoi îl apucă de păr, iar el se chirci de durere când creatura îi trase capul pe spate. Cred că am țipat, dar îmi era greu să mai aud ceva între inima care-mi bătea cu putere și magia care-mi zbârnâia în vene.

– Acum am putea să începem cu necromanția? strigă Archer la mine.

Am întins mâinile în față, în direcția strigoiului, și am făcut tot posibilul să nu mai gâfâi, lucru greu de făcut când cel mai mic dintre ei întoarse capul. I-am întrezărit fața, care trebuie să-și fi luat ochii, gura și nasul de la „donatori” diferiți.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am adunat puterile până când le-am simțit trosnindu-mi în vârfurile degetelor.

– Dă-i drumul! am ordonat cu ceea ce speram să fie cea mai „sunt un demon puternic” voce a mea.

Probabil mi-ar fi ieșit mai bine dacă nu m-aș fi poticnit la ultimul cuvânt. Apoi mi-am eliberat magia din degete, gest care seamănă cu plesnirea unui elastic uriaș.

O străfulgerare de putere se iscă din mâinile mele, izbindu-se cu un trosnet bubuitor de un copac aflat în apropiere. Urmă o explozie de lumină, ca un trăsnet, și o creangă căzu la pământ. Strigoii se speriară, asta însemnând că acela care-l ținea pe Archer îi smuci capul și mai în spate. Cel mai mic scoase un zgomot care putea fi de neliniște, dar cu siguranță nu se aflau sub controlul meu.

Și nu-l eliberau pe Archer.

Bun, deci prima mea încercare în ale necromanției era un eșec de proporții epice. Dubla doi.

M-am luptat cu panica și frustrarea. Aruncatul cu magie în strigoi nu era de nici un folos, dar cum Dumnezeu se presupunea că ar fi trebuit să-i stăpânesc?

– Gândește, Sophie! am mormăit în barbă.

– Da, te rog, gândește! replică Archer cu vocea ușor strangulată.

Strigoii care îl ținea îi înfășurase o mână în jurul gâtului. Expresia de pe chipul creaturii nu era amenințătoare, ci doar curioasă, de parcă ar fi fost un copilăș care încearcă să vadă ce se întâmplă dacă strânge în continuare.

Am închis ochii. Bun, deci erau morți. Chestii scârboase și moarte. Miroseau a... hm, gândurile astea nu-mi erau de ajutor.

Cu excepția lui... erau morți. Veniseră din pământ, se târâseră afară din țărâna de pe fundul craterului. M-am gândit la cum îmi simțeam mereu magia de parcă mi s-ar fi ridicat din tălpi și m-am întrebat dacă aș putea inversa procesul.

De data asta, în loc să-mi trimit puterile în afară, le-am îndreptat în jos, făcându-le să șerpuiască în pământul de sub picioarele mele.

– Eliberează-l! am spus iar, de data asta cu calm.

Am auzit o bufnitură înfundată, iar când am deschis ochii, Archer stătea întins la picioarele strigoiiului, frecându-și ceafa. Creaturile mă urmăreau cu priviri goale, în mod evident așteptând următorul ordin.

– Și acum ce fac? am întrebat.

Archer se ridică și veni lângă mine. Sabia acoperită de mazăgă îi atârna în mână.

– Poți să-i trimiți la loc, spuse el. Sau poți să-i eliberezi.

– Adică să le dau drumul să mișune pe insulă? Nu prea cred.

El clătină din cap. Răsufă greu și sudoarea îi scliepa pe frunte.

– Nu, să scoți magia din ei și să-i lași să fie morți. Cu adevărat morți.

– Bine, am replicat, sperând că păream încrezătoare, ca și cum scosul forței vitale din strigoi ar fi fost unul dintre hobby-urile mele preferate, imediat după tricatat și sudoku.

Dar partea ciudată era că, de îndată ce m-am gândit la asta, chiar am simțit magia care îi ținea pe strigoi în viață. Aproape că am văzut-o, sclipind precum un fir negru printre propriile mele puteri. La urma urmei era simplu să-mi folosesc magia pentru a-l „tăia“.

De îndată ce am făcut-o, creaturile se prăvăliră la pământ. M-am holbat la trupurile lor întinse pe burtă și am spus:

– Arată oarecum demni de milă.

Archer pufni și am văzut cercul de vânătaie care începuse să i se formeze în jurul gâtului.

– Iartă-mă dacă nu sunt într-o dispoziție foarte înțeleghătoare, Mercer.

Cred că ar fi zis mai multe, dar tocmai atunci ne-am dat seama amândoi că ceva se clătina în depărtare. O lumină.

Cu o fluturare din degete, am stins sfera albastră. Amândoi ne doream mai mult ca orice să ne întoarcem și să o rupem la fugă, însă tropăitul prin pădure nu era tocmai cea mai discretă cale de a scăpa. Ne-am dat înapoi până când am ieșit din „perimetrul exploziei“ și ne-am întors la adăpostul copacilor. Apoi, chiar dacă era chinuitor, și sunt sigură că n-am fost în viața mea mai speriată ca atunci, ne-am îndepărtat în liniște de crater, având grijă la fiecare pas să nu facem vreun zgomot. Auzeam murmurul slab al unor voci, însă eram prea departe ca să-mi dau seama câte persoane se aflau în spatele nostru. Asta

a fost partea cea mai dificilă, să știu că, dacă m-aș fi întors și aș fi încercat să mă ascund, aș fi aflat cine era în spatele întregii povești. Dar nu putea risca. Acum cel mai bun plan era să mă întorc la Thorne și să-i spun tatei ce se petrecea.

Abia când am pus piciorul pe plajă am îndrăznit s-o luăm la goană amândoi, iar când am ajuns la pâlcul de copaci care adăpostea Itineris, aveam impresia că plămânii aveau să-mi explodeze.

Archer își sprijini mâinile pe genunchi, aplecându-se și trăgând adânc aer în piept.

– N-am crezut niciodată că va trebui să fug iar de acolo, spune el când izbuti în cele din urmă să vorbească.

– Ai folosit Itineris-ul ca să pleci de pe insula Graymalkin, am zis eu, înțelegând în sfârșit cum reușise să dispară fără urmă.

El dădu numai din cap aprobator, apoi scoase lanțul din buzunar și-l trecu iar pe după capetele noastre.

– Ești gata? mă întrebă, luându-mă de mâini.

Am aruncat o privire peste umăr, întrebându-mă cum de se puteau schimba atât de multe într-un timp atât de scurt.

– Mai pregătită ca niciodată, am murmurat înainte să pășim pe ușă.

CAPITOLUL 32

Soarele tocmai începuse să urce pe cer când am ajuns la moară, lucru care mă surprinse când mi-am amintit că A) în Anglia zorii se iveau înspăimântător de repede pe timp de vară și B) eram plecați de aproape cinci ore. În mod cert nu mai fusesem în viața mea atât de obosită. Mă simțeam stoarsă, extenuată, iar când m-am uitat la Archer, aproape insuportabil de tristă. Am încercat să mă conving că de vină era doar faptul că aproape fusesem zdrobită de axa spațiu-timp, dar știam că nu era adevărat.

Cred că și Archer trecea printr-o stare asemănătoare, pentru că mâinile îi tremurau ușor atunci când ridică lanțul din jurul gâturilor noastre. M-am prăbușit pe podea cu o ușoară bufnitură, stârnind un nor format din firișoare de praf. Acestea sclipeau în fâșia de lumină rozalie care cădea între noi, părând surprinzător frumoase pentru niște urme de țărână.

Chipul lui Archer era brăzdat de sudoare. Avea o dâră de mi-zerie deasupra sprâncenei stângi și o pată întunecată pe piept, probabil sânge de strigoi. Cred că și eu arătam la fel de smotocită.

– Ei bine, spuse el în cele din urmă, cu voce ușor răgușită. A fost cea mai proastă primă întâlnire la care am fost vreodată.

În ciuda faptului că eram atât de obosită încât credeam că o să mă dizolv chiar acolo, pe podeaua murdară, am râs. La fel făcu și el și, odată ce ne-am pornit, a fost ca și cum nu ne-am mai fi putut opri. Știam că era doar amestecul acela ciudat de ușurare și osteneală, dar mă simțeam bine să râd împreună cu el de parcă nu ne-ar fi păsat de nimic.

Mi se scurgeau lacrimi pe obraz, mă dureau coastele și, preț de o clipă, am reușit să uit că mă băgasem într-un alt mister cu potențial letal. Am reușit să uit că, dacă cineva ar fi aflat despre colaborarea mea cu un Ochi, probabil aș fi fost omorâtă într-un fel urât și magic.

Dar, stând față în față cu Archer, nu reușeam să uit că eram îndrăgostită prostește până peste cap de singura persoană pe care n-o puteam avea niciodată.

Râsul mi-a murit pe buze și mi-am dus repede dosul mâinii la ochi.

– Trebuie să mă întorc, am spus.

– Corect, răspunse el.

Ținea încă sabia în mâna dreaptă și îi răsuci mânerul, zgâriind cu vârful lamei podeaua de lemn.

– Deci, asta e. S-a terminat.

– Da, am zis, cu voce frântă.

Mi-am dres glasul.

– Și trebuie să spun, prima și ultima misiune de recunoaștere Ochi/demon din lume a mers destul de bine. M-am luptat cu mine însămi să mă uit în ochii lui, însă am reușit. Mulțumesc!

El ridică din umeri. Privirea întunecată îi era grea de ceva greu de descifrat.

– Am făcut echipă bună.

– Am făcut.

Din mai multe puncte de vedere, mi-am zis eu. Și tocmai de aceea era atât de nasol.

Am făcut un pas în spate.

– Oricum, ar trebui să plec. Ne mai vedem, Cross. Apoi am râs, însă sunetul semănă suspect de mult cu un suspin. Doar că n-o să ne mai vedem, nu-i așa? Deci cred că ar trebui să-ți spun adio. M-am simțit de parcă eram pe punctul de a mă sfărâma într-un milion de cioburi, precum oglinzile pe care le spărsesem cu tata. Bun, păi, atunci, mult noroc în toată chestia cu Ochiul. Încearcă să nu-mi omori nici un cunoscut.

M-am întors, dar el întinse mâna și mă prinse de încheietură.

Îmi simțeam pulsul fremătând sub degetele lui.

– Mercer, atunci, în pivniță... Îmi cercetă chipul și l-am simțit luptându-se cu ceea ce voia să spună. Apoi, în sfârșit: Nu te-am sărutat pentru că am fost nevoit. Te-am sărutat pentru că așa am vrut. Ochii îi căzură pe buzele mele și fu ca și cum lumea întreagă s-ar fi micșorat, rezumându-se doar la mine, la el și la raza de lumină dintre noi. Încă vreau s-o fac, spuse cu voce groasă.

Apoi mă trase de încheietură și mă luă în brațe.

Creierul meu înregistră sunetul sabiei care căzu pe podea când cealaltă mână a lui îi dădu drumul și-mi cuprinse ceafa, dar, de îndată ce buzele lui se lipiră de ale mele, orice altceva se pierdu în ceață. L-am apucat strâns de umeri, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat cu toată ființa mea. Pe măsură ce sărutul se adâncea, ne-am cuprins în brațe și mai strâns astfel încât n-am mai știut dacă inima pe care o simțeam bubuind era a mea sau a lui.

„Ce prostie!“ m-am gândit visătoare, „să cred că aş putea renunța vreodată la asta.“ Nu doar la săruturi, deși, când Archer îmi cuprinse fața în palme, trebui să recunosc că și partea asta era grozavă. Ci la toate – la glumele cu el, la munca alături de el, la relația cu un tip care îmi era prieten și totuși mă putea face să mă simt astfel.

– Of, Mercer, murmură el lângă tâmpla mea când ne-am oprit să răsuflăm, suntem terminați.

Mi-am lipit fața de gâtul lui, respirându-l.

– Știu.

– Deci, ce facem?

Fără tragere de inimă, am încercat să mă îndepărtez. Îmi era greu să gândesc când el se afla atât de aproape.

– Dacă am fi oameni cuminți, nu ne-am mai vedea niciodată.

Îmi cuprinse mijlocul cu brațele, trăgându-mă înapoi.

– Bun, așa ceva n-o să se întâmple. Planul B?

Am zâmbit către el, simțindu-mă ridicol de zăpăcită pentru cineva care era pe cale să-și distrugă toată viața.

– N-am unul. Tu?

Clătină din cap.

– Nimic. Dar... uite ce e. Mi-am petrecut mai toată viața preținzând că sunt altcineva, mimând anumite sentimente, ascunzând altele. Coborând mâna, mi-o prinse pe a mea și o ridică, astfel încât degetele noastre înlănțuite să fie captive între piepturile noastre. Chestia asta dintre noi e singurul lucru adevărat pe care l-am avut de multă vreme. *Tu* ești singurul lucru adevărat. Îmi ridică mâna și-mi sărută încheieturile. Și am încetat să mă prefac că nu te vreau.

Citiseam multe despre leșinuri în romanele de dragoste pe care mama încerca să le ascundă de mine, dar niciodată nu mă simțisem în pericol s-o pățesc, până acum. Tocmai de aceea am simțit că un comentariu ironic era, cu siguranță, necesar.

– Uau, Cross! Cred că ți-ai ratat vocația. La naiba cu vânătoarea de demoni! E clar că ar trebui să scrii felicitări Hallmark.

Pe chipul lui se ivi râșnetul acela strâmb care era poate imaginea mea preferată din întreaga lume.

– Taci din gură! murmură, apoi lăsă capul în jos și mă mai sărută o dată.

– Cum se face, am zis câteva clipe mai târziu, cu buzele lipite de ale lui, că mereu ne giugiulim în locuri scârboase și murdare cum ar fi pivnițele și morile abandonate?

El începu să râdă, sărutându-mă apăsător pe maxilar, apoi pe gât.

– Data viitoare o să fie într-un castel, promit. La urma urmei, suntem în Anglia. Nu poate fi chiar atât de greu să găsim unul.

Am rămas tăcuți multă vreme după aceea, iar când am reușit, în sfârșit, să ne desprindem unul de altul, lumina din interiorul morii era ceva mai puternică.

– Trebuie să plec, am zis, odihnindu-mi capul pe pieptul lui Archer.

Mi-am dat seama că probabil îmi țineam obrazul chiar peste tatuajul său. Fără să mă gândesc, m-am ridicat și am tras de gulerul bluzei. De data asta, brutalul însemn negru cu auriu

nu mai era ascuns. Cred că nu mai avea nevoie de vraja aceea. Totuși, l-am acoperit cu palma. Măinile lui Archer s-au încordat din reflex pe talia mea. Ochii ni s-au întâlnit.

– De data asta nu mai arde, am șoptit.

Răsuflarea îi era întretăiată.

– Dă-mi voie să te contrazic, Mercer.

Magia năvălea în mine, iar când Archer îmi acoperi mâna cu a lui se iscă o mică scânteie albastră. Încet, el îmi îndepărtă degetele de pe pieptul său, apoi mă prinse de umeri. Am crezut că o să mă sărute iar – și, la cum ne simțeam amândoi, era posibil să dăm foc întregii clădiri –, însă el nu făcu decât să mă împingă cu blândețe.

– Bine, spuse, închizând ochii. Dacă nu pleci acum, o să... ar trebui să pleci.

Când am ajuns la câțiva metri distanță unul de altul, ceața poftei trupești se mai risipi puțin.

– Tot n-avem habar ce-o să facem.

El deschise ochii și făcu câțiva pași în spate.

– În momentul ăsta, tu o să te întorci la Thorne și o să te vezi cu tatăl tău. Eu o să mă întorc la ai mei și o să fac același lucru. Apoi, mâine noapte, o să ne întâlnim din nou aici. Tu o să stai acolo – făcu semn către un colț –, iar eu o să stau *dincolo* – colțul opus – și n-o să mai existe nici un contact fizic până când n-o să ajungem la o soluție. De acord?

Am zâmbit, chiar dacă îmi vârașem mâinile în buzunare ca să nu-l mai prind iar în brațe.

– De acord. La miezul nopții?

– Perfect. Deci... Din nou rânjetul acela. Mai vorbim, Mercer. Fericirea mă cuprinse caldă și strălucitoare ca lumina soarelui.

– Mai vorbim, Cross.

CAPITOLUL 33

Moara pentru măcinat porumbul tocmai ieșise din raza vizuală când am revenit la realitate. Acum știam că Archer își dorea să fie cu mine la fel de mult pe cât îmi doream și eu să fiu cu el, dar probleme majore continuau să stea între noi. Mai exact, faptul că, în principiu, toți cunoscuții mei voiau să-l omoare și toți cunoscuții lui voiau să mă omoare pe *mine*. În materie de obstacole ăsta trebuia să fie cel mai mare. Și nu era vorba doar despre părerea celorlalți. Mă cam obișnuisem cu ideea că, într-o zi, voi fi șef al Consiliului, iar la Thorne mă simțeam mai puțin ca o ciudată cu puteri nebunești și mai mult ca... ei bine, ca o persoană utilă. Valoroasă, chiar.

De îndată ce eu și Archer ne-am fi făcut relația publică, toate astea ar fi dispărut.

Mi-am croit drum prin labirintul din grădină, tufișurile înalte aruncând umbre lungi în calea mea.

De asemenea, trebuia să mă gândesc și la Cal.

Gândul la el mă făcu să mă poticnesc ușor. Nu era vorba că aș fi crezut că o să-i frâng inima sau ceva asemănător. Noi doi eram prieteni și, sigur, poate că îmi părea puțin interesat de mine, însă cred că era doar efectul logodnei. Vreau să spun, nu cumva încercasem să mă îndrăgostesc de el numai pentru că ar fi fost mai ușor?

Cu cât mă apropiam mai mult de casă, cu atât mi se dezumfla mai tare senzația de fericire. Ochiul era familia lui Archer. Și, m-am gândit eu în vreme ce Abația Thorne se ivea la orizont, Consiliul devenise familia mea. Nici unul din noi nu era dispus să renunțe la ai lui, deci în ce situație ne aflam?

Îh. De ce trebuia să am atâtea gânduri? De ce nu puteam fi pur și simplu o fată normală și nu mă puteam scălda în bucuria de a ști, în sfârșit, că băiatul pe care mi-l doream mă voia la rândul lui?

M-am strecurat pe ușa din spate. Văzându-mă, una dintre menajere îmi făcu o scurtă plecăciune. A, da! Pentru că nu eram o fată normală.

Sperasem să mă pot întoarce în camera mea fără să mai dau ochii cu altcineva, dar pe palier am dat nas în nas cu Cal. Exact asta-mi lipsea.

– Bună! spuse el, observându-mi aerul zbârlit. De ce te-ai trezit așa devreme?

– A, eu... ăăă... făceam sport.

Am alergat pe loc câteva secunde, până să-mi dau seama că asta probabil mă făcea să semăn cu un pacient scăpat de la spitalul de nebuni.

– Buuun, zise Cal lent, confirmându-mi bănuielele. Păi, eu eram pe cale să ies la o plimbare. Vrei să vii cu mine?

Vinovăția nu poate să te omoare la propriu, nu-i așa? Indiferent cât o simți împungându-te în piept?

– De fapt, am stors tot sportul din mine, i-am răspuns. Dar putem sta împreună mai târziu?

– Sigur, încuviință el.

În timp ce îl urmăream plecând, mi-am spus că e o prostie să-mi pară rău pentru Cal. Nu era ca și cum aveam să-i frâng inima anulând logodna. Avea să fie nervos, poate, dar nu distrus. Nu mă plăcea în felul acela. Altfel, cu siguranță ar fi făcut o mișcare până acum.

Am urcat restul de trepte către camera mea. În jurul meu, casa era tăcută. Deschizând ușa, am aprins lumina și am răsuflat ușurată.

Dar răsuflarea mi se opri în gât când am văzut cine stătea în mijlocul dormitorului meu.

Elodie.

Mă rog, fantoma ei, evident. Părea mult mai translucidă decât la Hex Hall, încât abia dacă o puteam zări, însă nu încăpea îndoială că era Elodie. Părul roșcat îi cădea în valuri pe lângă chip, iar trupul îi plutea la câțiva centimetri deasupra podelei.

Am fost atât de șocată s-o văd, încât îmi trebui o secundă să-mi dau seama că încerca să-mi spună ceva.

– Ce cauți aici? am întrebat-o, șoptind aspru.

Nu mai auzisem niciodată de o fantomă care să fi părăsit Hecate. Din câte știam eu, era imposibil.

N-am fost sigură, dar mi se păru că își dă ochii peste cap. Un gând groaznic îmi trecu prin minte.

– E vorba de Archer? Te rog nu-mi spune că ești supărată din cauza noastră, pentru că... ești moartă.

Ea pluti mai aproape de mine, până când am ajuns să stăm nas în nas. La început am crezut că o să mă împoaște cu ectoplasmă sau ceva de genul ăsta, dar apoi i-am văzut gura mișcându-se iar. Nu eram expertă în cititul pe buze, însă mă aflam suficient de aproape și ea vorbea suficient de rar încât să pot distinge ce spunea:

– Ți-am zis, au mimat buzele ei palide, că o să te bântui de n-o să te vezi.

M-am holbat oripilată la gura ei rânjită. Iar apoi pur și simplu dispăru. Aerul din preajma feței mele se mișcă ușor, ca și cum cineva tocmai ar fi deschis o fereastră.

– N-am nevoie de așa ceva! am spus către camera goală. Zău, farfurie? PLINĂ.

Dar n-am primit nici un răspuns.

Plănuisem să dorm mai toată ziua, dar am ajuns să-mi petrec aproape tot timpul în bibliotecă, făcând cercetări despre fantome și demoni. Nu erau tocmai cele mai ușoare lecturi și nici una nu-mi fu de vreun folos. Toate cărțile despre spirite și bântuit spuneau același lucru: fantomele sunt legate de locul în care au murit, nu de persoane. Cât despre *Demonologie: o istorie*, începeam să cred că ar fi fost mai utilă ca proptea de ușă. Nu exista nimic acolo care să facă lumină în situația Daisy/Nick.

M-am gândit să-i întreb la cină – discret și, speram eu, undeva în particular – dacă vreunul dintre ei avea vreo amintire ciudată care ar putea corespunde cu ce văzusem la Hecate, însă ei nu veniră la masă în seara aceea. Nu i-am găsit nici a doua zi de dimineață, ceea ce era ciudat. Să rateze cina era una, dar Nick și Daisy își făceau întotdeauna apariția la micul dejun. Totuși, nimeni nu părea foarte îngrijorat.

– Știi cum sunt ăia doi, zise Jenna. Probabil au șters-o pe undeva să-și vadă de chestia aia a lor ciudată à la Kurt și Courtney¹.

Cu toate astea, când lipsiră din nou de la cină, am devenit îngrijorată. M-am învârtit pe holul din fața camerelor lor până aproape de ora zece în seara aceea, însă nici urmă de ei. Încă îmi pierdeam vremea pe acolo când Roderick mă găsi ca să-mi spună că tata se întorsese.

– Rapid a mai fost, mi-am zis eu, urmându-l în interior, în vreme ce stomacul mi se apucase de făcut tumburi.

Trebuia să-i povestesc tatei ce văzusem la Hecate, dar tot nu găsisem o scuză bună pentru felul în care dădusem peste informațiile acelea. Crezusem că o să mai am câteva zile la dispoziție ca să născocesc ceva.

Până să traversez pe sub arcada de marmură care ducea către sediul Consiliului, gura îmi era complet uscată și genunchii mi se înmuiaseră.

Nu-mi doream nimic mai mult decât să mă afund într-unul dintre scaunele de piele ale tatei și să-i relatez tot. Pentru prima dată înțelegeam de ce soldații care participau la misiuni periculoase trebuiau interogați. Îmi doream să spun toată istoria cât mai repede cu putință, mai ales ca să mi-o pot șterge din minte. Mi-am amintit iar de strigoiul acela cu trăsături disparate și brusc mi se făcu teamă că o să vomit pe covorul în carouri.

Dar, când am deschis ușa de la biroul tatei, el nu era singur. Lara se afla acolo și, chiar dacă vorbeau cu glas scăzut, magia din încăpere era atât de intensă încât mă luă cu amețeli.

---

¹ Aluzie la cuplul Kurt Cobain și Courtney Love (n.tr.)

Amândoi erau atât de ocupați să se uite urât unul la altul încât nici măcar nu mă observară, ceea ce era un lucru bun. Aveam ocazia s-o studiez pe Lara. Știam că nu puteam să-mi dau seama ce punea la cale doar cercetându-i chipul. Mă îndoiesc că există o expresie care să spună: „eu și sora mea invocăm demoni la Hecate Hall“. Totuși, m-am gândit că ar putea exista un indiciu care să arate dacă deja știa că cineva descoperise punctul demonic.

Dar nu se vedea nimic. Era la fel de pricepută în a-și ascunde emoțiile precum doamna Casnoff. Trebuie să fi fost o trăsătură de familie.

– Deci asta e, spuse Lara, încrucișându-și brațele. N-o să faci nimic.

– Ce pot face, zise tata pe tonul acela înșelător de calm, dacă nici tu, nici Anastasia nu vreți să-mi spuneți ce se întâmplă exact pe insula Graymalkin?

Ei bine, iată și răspunsul meu. Știam că Lara și doamna Casnoff aveau un amestec în orice se petrecea la Hecate, dar tot am fost șocată să primesc așa o confirmare. Cum? Cum putuseră femeile astea, care colaborau atât de strâns cu tata, să pună la cale ceva atât de atroce fără ca el să știe?

– Școala e teritoriul nostru, se răsti Lara. Și, deci, asta e treaba noastră.

– Și, totuși, îmi cereți *mie* ajutorul.

Lara se aplecă brusc în față, izbind cu palma biroul tatei.

– Cineva a pătruns în partea interzisă a insulei, iar sistemul de securitate a fost compromis.

Îmi veni în minte încă o imagine cu sabia lui Archer străpunând un strigoi. Da, compromis era un fel de-a spune.

Deodată, ea schimbă tactica.

– Ai jurat. I-ai jurat tatălui meu că vei face tot ce-ți stă în putere pentru a proteja interesele mele și ale Anastasiei la Hecate.

Până și eu i-aș fi putut spune că asta era o mișcare proastă. Tata păru furios.

– Nu-l amesteca pe el în treaba asta, Lara!

Atunci el mă remarcă în sfârșit și, de îndată ce mă văzu peste umărul Larei, ea se răsuci. Imediat chipul femeii s-a îmblânzit, ba chiar începu să zâmbească. Însă ochii îi erau la fel de aspri și de strălucitori precum lacul care îmbrăca masa tatei.

– Sophie, aici erai! Unde ai fost în ultimele câteva zile? Abia dacă te-am văzut.

– P-pe aici, m-am bâlbâit eu, crispându-mă în sinea mea. Of, grozav alibi! Tata mi-a dat o grămadă de cărți de citit. V-am întrerupt?

Lara flutură din mână.

– Doar niște afaceri plicticoase de-ale Consiliului. Nimic care să te privească pe tine. Se uită iar la tata. Putem termina de discutat despre asta mai târziu. Vă las să stați de vorbă.

Ieșind din birou, mă bătu ușor pe mână în felul acela familiar al ei. Trebui să-mi adun toate puterile ca să nu-i evit atingerea.

Ușa se închise cu un țcănit în urma Larei, iar eu am răsuflat ușurată. Tata îmi făcu semn să mă așez, apoi îmi zise:

– Mă tem că voiajul meu n-a avut atâta succes pe cât am sperat. Aislinn Brannick continuă să...

– Se invocă demoni la Hex Hall, am turuit. Am fost acolo zilele trecute – am folosit Itineris-ul – și am văzut cu ochii mei. Acolo se întâmplă, iar în ultimii optsprezece ani șase elevi au dispărut de la școală. Doi dintre ei au fost Anna și Chaston, fetele pe care Alice le-a atacat anul trecut.

Mă simțeam bine să-mi descarc sufletul în felul ăsta. Nu-mi mai rămânea timp să-mi fac griji cu privire la găurile din povestea mea.

Tata nu făcu decât să se holbeze la mine de parcă aș fi început să vorbesc în greacă. Desigur, probabil că știa greacă, așa că poate fu mai mult ca și cum aș fi folosit limba marțienilor. În orice caz, părea, în egală măsură, speriat și buimăcit.

– Ce?

Mi-am impus să avansez mai încet și am luat povestea de la capăt, bineînțeles lăsând la o parte implicarea lui Archer. I-am relatat cum mi-am amintit că văzusem ceva ciudat la Hecate,

așa că m-am întors să verific, apoi i-am descris groapa, piatra din mijlocul ei, ba chiar și strigoii.

Când am terminat, tata părea mai bătrân și mai trist decât îl văzusem vreodată.

– Nimic din toate astea n-are logică.

– Încep să cred că ăsta ar trebui să fie titlul autobiografiei mele.

– Lara și Anastasia sunt două dintre aliatele mele cele mai de încredere, continuă el, frecându-și maxilarul. De ce Dumnezeu s-ar afla în spatele poveștii ăsteia?

– Asta-i întrebarea de un milion de dolari. Există vreo modalitate prin care putem verifica dacă Nick și Daisy au fost vreodată la Hecate? Trebuie să fi avut alte nume, altfel ți i-ai fi amintit.

Nu știi de ce mă agățasem de speranța că tata o să mă ia cu: „Da, desigur, lasă-mă să verific baza de date computerizată Registru Înscrieri Hecate 9000“.

Probabil că listele alea erau scrise cu pene de gâscă pe foi de pergament. Dar el clătină din cap și spuse:

– Nu, Anastasia păstrează toate acele registre. Iar dacă e adevărat ce spui tu despre părinții Annei și ai lui Chaston, atunci familiile lui Nick și Daisy nu le-ar fi anunțat niciodată dispariția.

M-am simțit dezamăgită.

Pe chipul tatei se așternu o expresie visătoare care spunea că era pe cale să plece în căutarea unor cărți străvechi și a unor citate enigmatice. Într-adevăr, se ridică de la masă și se duse către bibliotecă.

Scoase de acolo unul dintre tomurile uriașe, îmbrăcate în piele, la care ținea nespus și începu să-l răsfoiască, așa că am hotărât să mă consider trimisă la plimbare. N-aveam nimic împotrivă. M-am săltat de pe scaun și mi-am târât picioarele spre ușă.

Tocmai când eram cu mâna pe clanță, tata spuse:

– Sophia.

– Da?

Când m-am întors să mă uit la el, continuă:

– Sunt foarte mândru de ceea ce ai făcut. N-am idee care ar putea fi consecințele pe termen lung ale acțiunilor tale, dar...

Am ridicat mâna:

– Pentru moment hai să rămânem la partea cu mândria, bine, tată?

Mai ales că o mare parte din mândria aceea probabil s-ar evapora odată ce ar afla despre Archer, m-am gândit eu, simțind un junghi de tristețe.

El zâmbi.

– Foarte bine. Noapte bună!

– Noapte bună, tată!

Am ieșit pe hol. Era și el o dată aproape gol, cu excepția celor doi gardieni vampiri care stăteau de pază. Când am coborât scările masive, toată casa părea tăcută. Uitându-mă la ceas, am văzut că se făcuse aproape ora unsprezece. Peste aproximativ un ceas ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Archer și habar n-aveam ce urma să-i spun când...

– Sophie.

Am aruncat o privire peste umăr și am văzut-o pe Daisy stând în capul scării, chiar sub arcadă. Poziția ei avea ceva ciudat. Mâinile îi erau încleștate pe lângă corp, iar capul și-l ținea ușor înclinat către dreapta. Chipul îi era complet lipsit de expresie. În minte mi se declanșară semnale de alarmă, dar am ridicat mâna într-un salut șovăitor.

– Aici erai, am spus chiar în timp ce făceam un pas în spate. Nu v-am mai văzut...

N-am mai apucat să-mi termin fraza. Daisy începu să înainteze către mine și atunci i-am observat ochii.

Nu era nimic omenesc în ei.

Totul parcă s-ar fi derulat cu încetinitorul în vreme ce simteam cum mi se zbârlește aproape fiecare fir de păr de pe corp. Mai văzusem ochi ca aceia până atunci și știam ce însemnau.

Am ridicat mâinile și, în ciuda oboselii, magia îmi ieși curată și pură. M-am gândit la mama și, cu o zvâcnire din încheietură, am trimis un fulger în umărul lui Daisy. Nu voiam s-o rănesc,

ci doar s-o încetinesc. Însă, cu toate că se poticni pe scări, ea continuă să se apropie.

– Tată! am strigat, deși știam că nu mă poate auzi.

Daisy mârâi la mine și se aruncă înainte. Degetele i se chir-ciră ca niște gheare. De data asta am trimis un fulger îndeajuns de mare încât s-o pună la pământ. Fata se lovi la genunchi, văitându-se de durere, și, cu toate că eram îngrozită, mă cuprinse un sentiment de vinovăție. Nu e Daisy, mi-am amintit eu. Nu mai rămăsese nici urmă de ea în interiorul acelei creaturi care se ridica în picioare cu mișcări șovăitoare și privirea sclipind de furie. Apoi fata își ridică ochii. I-am văzut buzele mișcându-se, dar nu am înțeles ce spunea. Abia când am auzit scrâșnetul acela oribil de metal pe piatră mi-am dat seama că stăteam chiar sub una dintre statuile uriașe care o impresionaseră pe Jenna atât de mult în prima zi.

O statuie care era pe cale să-mi cadă în cap.

CAPITOLUL 34

Poate că sună ciudat, însă primul lucru care-mi trecu prin minte când am văzut-o pe doamna aceea din bronz, înaltă de trei metri, plonjând spre mine fu: „Ei bine, măcar asta nu mă poate omorî”. La urma urmei, doar sticla demonică o putea face. Dar nu știam dacă prietenul meu Cal va putea să vindece numeroasele fracturi pe care aveam să le capăt.

Fără să mă gândesc cu adevărat, am închis ochii. Mi-am simțit puterile urcând în mine, apoi am avut strania senzație că eram cuprinsă de un curent rece, ceva ce nu mai simțisem din noaptea aceea în luminiș, cu Alice.

Ca de la distanță, am auzit bubuitul asurzitor al statuii pe podeaua din marmură. Am deschis ochii.

Stăteam la câțiva metri depărtare, pe scară, în spatele lui Daisy. Pentru prima dată în peste șase luni, mă teleportasem.

Daisy se răsuci zăpăcită, dar se pare că sunetul uriașei siluete metalice izbind podeaua atrăsese atenția tuturor, pentru că, brusc, am auzit pași care se apropiau în fugă.

– Nu! strigă cineva.

Era tata, stând în capul scării. Răsufla greu, cu o mână întinsă către Daisy.

– Nu ești tu asta, îi spuse el fetei și mi-am putut da seama că se chinuia să păstreze un ton calm. Te poți împotrivi. Amintește-ți ce te-am învățat.

Dar pe chipul lui Daisy nu se zări nici cea mai mică urmă de înțelegere. Asta fu partea cea mai înspăimântătoare. Chiar și Alice, oricât de nebună fusese, tot păruse umană. Daisy nu era altceva decât un monstru cu chipul strâmbat de furie.

Mișcându-se atât de repede încât abia dacă am avut timp să reacționăm, ea duse mâna la curea și scoase ceva de-acolo. Era aceeași bucată de sticlă care mă lovise la petrecerea de ziua mea. Substanța îi sfârâia în palmă, arzând-o, dar Daisy nici măcar nu tresări. Se repezi înspre noi. Ochii ei aveau aceeași nuanță de roșu-violet ca ai lui Alice în acea ultimă noapte.

Următoarele câteva clipe se pierdură în ceață. Daisy mă atacă ținând sticla demonică ridicată în sus și atunci un fulger luminos se iscă deasupra mea – tata –, dar, încă o dată, ea nu păru să simtă vreo durere. Tata îmi apăru brusc alături, aruncându-se între mine și ciobul negru, zimțat, și atunci cred că am țipat.

Deodată se auzi un strigăt, un cuvânt pe care nu-l mai auzisem vreodată. De fapt, nici măcar nu știu dacă era un cuvânt, dar orice ar fi fost, avu în el atâta putere încât am simțit că mi se despică țeasta.

Daisy rămase nemișcată, cu ochii larg deschiși. Apoi sticla demonică îi căzu printre degete și, preț de o singură clipă, semănă cu Daisy pe care o știam eu. Apoi dădu ochii peste cap și se prăvăli pe trepte, rostogolindu-se de-a lungul câtorva dintre ele, înainte să aterizeze pe palier. Undeva în casă, unul dintre ceasuri bătu de unsprezece ori și mi-am dat seama cu uimire că trecuseră mai puțin de patru minute de când ieșisem din biroul tatei.

El coborî în fugă scările și se repezi la trupul inert al lui Daisy, apăsând cu degetele adâncitura de sub maxilarul ei, în vreme ce eu mă holbam la Lara. Ea stătea lângă statuia căzută, gâfâind.

– Ce dracu' a fost asta? am întrebat-o cu un glas care răsună teribil în liniștea casei.

– O simplă vrajă de imobilizare, răspunse femeia în timp ce traversa holul, tăcând din tocuri.

– Mîni.

Tata scuipă cuvântul cu mult mai mult venin decât îl credeam în stare. Lara trebuie să fi fost și ea șocată, pentru că se albi la față.

– Poftim?

Ridicându-se în picioare, el o fixă cu privirea.

– Nu există nici o vrajă de imobilizare care să poată opri un demon dezlănțuit.

Tata păru atât de înfricoșător încât până și eu m-am cutremurat puțin, însă Lara nici măcar nu clipi.

– E clar că există, deoarece eu tocmai am folosit-o cu succes. Făcu semn înspre Daisy. Fata aia era pe cale să te ucidă, James.

Am coborât ca să mă alătur tatei.

– Ce-o să se întâmple cu ea acum?

El nu-și dezlipi ochii de Lara.

– Va trebui închisă cumva. Una dintre celulele de la nivelul inferior, mă gândesc.

– Închisă? Tata mă privi cu tristețe. Ea nu mai e, Sophie. Cel puțin nu acea parte din ea care îi aparținea lui Daisy. Odată ce magia preia controlul... nu există cale de întoarcere.

Daisy gemu și pleoapele îi tremurară, ca și cum ar mai fi existat încă o mică scânteie din ea care auzise și înțelese.

– Cineva trebuie să-i spună lui Nick, am murmurat.

Tata oftă, slăbindu-și nodul de la cravată.

– Bineînțeles. Jenna.

Am ridicat privirea, surprinsă s-o văd pe prietena mea stând la câțiva metri în spatele Larei. Probabil auzise toată zarva. Avea chipul palid și ochii mari. Traversă în grabă holul și mă luă de mâini.

– Ești bine?

– Da, am spus, dar la vederea ei am simțit lacrimi în ochi.

Nu știam dacă din pricina vinovăției sau a faptului că-i citeam frica pe chip.

– Dacă nu te superi, du-te, caută-l pe Nick și spune-i că vreau să ne întâlnim în camera verde, îi ceru tata.

Ea ridică privirea surprinsă, însă zise că așa o să facă, apoi a se îndreptă către holul din spate.

Ghemuindu-se iar, tata îndepărtă o șuviță de păr negru de pe fruntea lui Daisy. Murmură ceva ce n-am putut înțelege, iar ea se liniști, părând să fi căzut într-un somn și mai adânc.

– O să mă asigur că va fi îngrijită, spuse el. Și, Lara, după ce mă văd cu Nick, vreau să discut cu tine. S-a înțeles?

Femeia făcu o mică plecăciune, dar avea buzele strânse de furie.

– Desigur.

După plecarea ei, mi-am lăsat genunchii să cedeze și m-am așezat pe o treaptă. Câteva minute mai târziu își făcură apariția Roderick și Kristopher. Ridicăru trupul fetei cu o surprinzătoare blândețe și îl duseră spre una dintre celulele misterioase aflate în măruntaiele Abației Thorne. Gândul că Daisy, chiar și o Daisy demon ieșit din minți cu porniri criminale, va fi întemnițată prăvăli peste mine un nou val de tristețe.

Mi-am așezat capul pe brațele încrucișate și am încercat să reflectez la cele întâmplate.

– Tată, am spus în cele din urmă, Daisy mă urmărea pe mine.

Mă așteptam să reacționeze în stilul lui obișnuit cu „O, Sophie, dar e imposibil deoarece un cuvânt complicat și încă un cuvânt complicat și, de asemenea, un concept abstract“. Însă, măcar o dată, el n-o făcu. Se așeză pur și simplu lângă mine și zise:

– Continuă.

– Mi-a strigat numele chiar înainte să atace. Plus toată ches-tia cu pumnalul. Tu ai fi fost o amenințare mai mare. Eu eram prea obosită de pe urma teleportării ca să mă mai lupt cu ea. Dar te-a atacat abia atunci când te-ai așezat chiar în fața mea.

Tata își scoase ochelarii, frecându-și puntea nasului.

– Ți-am spus că voiajul meu n-a avut succes. Asta e valabil doar cu privire la familia Brannick, dar nu la întreaga călătorie. Magul pe care l-am vizitat în Lincolnshire, Andrew Crowley, mi-a oferit niște informații foarte utile. Mai ții minte secțiunea din *Demonologie* despre controlul demonilor? Cred că e în capitolul cinci.

– Ăăm... nu.

Pe chip îi apărură o undă de iritare.

– Serios, Sophie, ți-am dat cartea aia cu un motiv.

– Și îmi pare foarte rău, dar e lungă și plicticoasă, și putem să trecem pur și simplu la partea în care îmi spui despre ce e vorba.

– Există legende despre vrăjitoare și magi care, în vechime, au invocat demoni și le-au manipulat puterile.

– Seamănă cu ce încerca să facă sabatul lui Elodie cu Alice.

Tata scutură din cap.

– Nu, aia a fost o tentativă de a invoca un demon și a-l reține. E altceva. Dacă ritualul lor ar fi funcționat, ele ar fi putut s-o folosească pe Alice într-o oarecare măsură, dar n-ar fi controlat-o. Ea tot ar fi avut voință proprie. Mă studie, apoi spuse cu mare grijă. Dar, conform cercetărilor domnului Crowley, ca să controlezi cu adevărat un demon, trebuie să fii creatorul lui – vrăjitoarea sau magul care a săvârșit ritualul de posedare.

– Lara. Cuvântul acela, sau sunetul, sau ce-o fi fost o opri pe Daisy în loc.

Tata lăsa să-i scape o răsuflare tremurândă.

– Da.

Toate începură să se așeze la locul lor, însă asta nu făcu decât să-mi înrăutățească starea de spirit.

– Deci ea e de vină. Ea i-a creat pe Nick și Daisy.

Gândurile continuau să mi se rostogolească precum un deosebit de îngrozitor bulgăre de zăpadă.

– Știe că am fost pe Graymalkin, tată. Nu-mi dau seama de unde, dar știe. Și din cauza asta a asmuțit-o pe Daisy asupra mea. A potolit-o doar pentru că mai avea puțin și te rănea pe tine.

Dulcea, prietenoasa Lara. „Doamna Casnoff într-o lume bizară”, o porecliserăm eu și Jenna. Tocmai încercase să mă ucidă.

– Și-acum ce facem? l-am întrebat eu. O arestezi într-un fel magic?

– Nu pot.

Era cam ultimul răspuns la care m-aș fi așteptat și m-am holbat șocată la el.

– Tată, tocmai a încercat să mă omoare. Ca să nu mai spunem că invocă demoni și îi folosește pe post de arme.

– Nu înțelegi, spuse tata obosit. Eu, Lara și Anastasia suntem legați prin jurăminte de sânge. Dacă le arunc pe amândouă în temniță fără nici o dovadă, ar putea părea o manevră politică.

– Dar ai dovezi. Locul acela de pe insula Graymalkin. Crede-mă, tată, oricine și-ar putea da seama că acolo s-au întâmplat niște chestii urâte.

– N-ar fi îndeajuns. Iar Anastasia deține controlul total asupra a tot ce se întâmplă la Hecate. Ar putea găsi cu ușurință o scuză plauzibilă.

Frustrată, am clătinat din cap.

– Dar Daisy și Nick ...

– Acum Daisy e complet insensibilă, iar Nick nu-și mai amintește nimic din cele întâmplate înainte să devină demon. Nu ne sunt de nici un ajutor în problema asta.

Am sărit în picioare, gest pe care l-am regretat imediat. Prea multă magie și prea mult stres mă amețiseră. Totuși, m-am sprijinit de balustradă și am zis:

– Deci n-o să faci nimic?

Tata se ridică și el.

– Sophie, cândva ți-am spus că, pentru a fi șef al Consiliului, e nevoie de multe sacrificii. Femeia aia m-a mințit, a distrus o tânără ca să-și atingă scopurile și tocmai a încercat să-mi ucidă fiica. Magia izvora din el cu atâta putere încât am simțit că probabil ar trebui să mă așez la loc. Crede-mă, continuă tata, nu-mi doresc nimic mai mult decât s-o plesnesc de să dispară de pe fața pământului. Dar nu pot. Nu înainte de a avea dovezi concrete.

Plesnitul îmi suna bine, dar, oricât de mult mi-ar fi displicut, știam că are dreptate.

– Frate, nasoală mai e politica! am bombănit.

Tata mă luă de mână.

– Sophie, îți jur că o să dăm de capătul problemei. Iar când o s-o facem, Lara și Anastasia și oricine altcineva ar mai fi implicat în nebunia asta vor suferi consecințele.

– Mersi, tată.

Voiam să aștept sosirea lui Nick, mai ales ca să-i ofer tatei un oarecare sprijin moral, dar el îmi spuse să urc în camera mea.

– Arăți de parcă mai ai puțin și te prăbușești, îmi spuse, conducându-mă pe hol către scările din spate. L-aș putea chema pe Cal...

– Nu, am răspuns în grabă. Am nevoie doar să stau puțin singură.

Tata încuviință.

– În regulă. Du-te și odihnește-te!

Fură cele mai ușoare instrucțiuni pe care le-am primit vreodată. Însă, tocmai când mă întorceam să plec, el adăugă:

– Iar de data asta o sun pe mama ta.

N-avea nici un rost să-l contrazic. Recunoșteam un chip hotărât când îl vedeam. Avea s-o sune pe mama, iar ea avea să zboare aici numaidecât și să mă târască înapoi la... de fapt, habar n-aveam unde. După toate aparențele, nu mă puteam întoarce la Hex Hall.

Gândurile astea mă oboseau mult prea tare, așa că m-am urnit cu greu înapoi la etaj și am făcut cel mai lung și mai fierbinte duș din istoria omenirii. Știam că apa caldă nu era nici pe departe suficientă ca să spele toate temerile și tristețile care amenințau să mă copleșească, dar oricum îmi prindea bine. Iar peste puțin timp urma să mă întâlnesc cu Archer, deci cu siguranță trebuia să fiu curată.

Mă simțeam ceva mai bine când am deschis ușa cabinei de duș, dar senzația dispăru imediat când am văzut-o pe Elodie stând la mine în baie. De data asta părea mai solidă și mult mai speriată. Buzele i se mișcau iute și cu furie. Mi-era imposibil să pricep ce încerca să-mi spună.

– Știu, am bombănit către ea în timp ce mă înfășuram într-un halat. Probabil ar trebui să trec mai des pe la sală sau ceva de genul ăsta, dar, serios, dacă ai de gând să mă bântui, trebuie să stabilem niște limite.

Ea ridică mâinile și pluti mai sus. Pe chip i se citea un amestec de furie și îngrijorare. Ceva îmi spunea că orice mesaj ar

fi încercat să-mi transmită, era ceva mult mai important decât cele cinci kilograme pe care ar fi fost bine să le pierd.

O puternică bătaie în ușa mă făcu să sar în sus, ba chiar și Elodie întoarse capul în direcția zgomotului.

– Stai acolo! i-am spus eu, îndreptând un deget către ea.

Îmi răspunse arătându-mi degetul mijlociu. Fermecător!

La ușă era doamna Casnoff, cu o figură la fel de îngrijorată ca a lui Elodie.

– L-ai văzut pe Nick?

Mi se făcu pielea ca de găină.

– Nu, de ce?

Ea își răsuci unul dintre inele.

– Tot nu reușim să-l găsim. După tot ce s-a întâmplat cu Daisy, îți dai seama de ce e foarte supărător.

Cu coada ochiului o zăream pe Elodie plutind în afara ușii de la baie, fluturând cu toată puterea din brațele ei fantomatice.

– O să fiu atentă dacă apare, i-am spus doamnei Casnoff, apoi i-am închis, cu blândețe, ușa în nas.

– Ce-i? am șoptit, întorcându-mă către Elodie.

Ea pluti înapoi în baie, făcându-mi semne s-o urmez.

Dar, când am intrat acolo, dispăruse.

– A, super! am spus cu voce tare. Până și moartă ești o pa-coste pe capul...

Dar atunci niște litere începură să apară pe oglinda aburită. Era un proces lent și chinuitor, însă, în sfârșit, se ivi un cuvânt.

ARCHER.

Când alte două cuvinte își făcură apariția, groaza mi se cui-bări în stomac, grea ca o cărămidă.

MOARĂ. NICK.

– O, Doamne! am murmurat.

DU-TE.

CAPITOLUL 35

Am dat fuga înapoi în dormitor, dar atunci mi-am dat seama că, dacă dau buzna afară pe ușa din față îmbrăcată în halat de baie, cineva cu siguranță mă va întreba încotro mă îndrept. Panica mă cuprindea chiar în timp ce magia mi se ridica din tălpi.

Vraja de teleportare. Niciodată nu fusesem în stare să mă mișc mai mult de trei metri, iar moara se afla la cel puțin opt sute de metri distanță. Totuși, trebuia să încerc.

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept, adunându-mi puterile în adâncul ființei mele, încercând să mă liniștesc. Probabil îmi luă doar cinci secunde, dar mi se păru că trecuseră ore întregi înainte să simt vântul rece înfășurându-se în jurul meu, să-mi simt sângele încetinindu-mi în vene.

Atunci când frigul se înmuie, aproape că îmi fu frică să deschid ochii, însă, când am făcut-o, m-am trezit chiar în fața morii de măcinat porumbul. Orice sentiment de ușurare s-ar putea să fi trăit în urma reușitei vrăjii se risipi în clipa în care am pășit înăuntru. Încă simțeam rămășițele de magie în aer. Magie neagră.

– Archer? am strigat. Inima îmi bătea cu atâta putere încât mă temeam că nu voi mai putea auzi nimic altceva.

Dar apoi, din fundul morii, am auzit un slab, șuierător:

– Mercer.

Un hohot de plâns îmi izbucni din gât în vreme ce alergam către nișă. Archer zăcea pe spate, cu mâinile la piept. În lumina lunii arăta de parcă ar fi fost împrôșcat cu cerneală.

Dar substanța care îi acoperea pieptul și se întindea într-o bal-tă uriașă sub el nu era nici cerneală, nici vopsea neagră, nici vre-una dintre celelalte chestii cu care mintea mea disperată încerca

să se păcălească. În aer plutea un ușor iz metalic ce îmi amintea de momentele în care Jenna se hrănea în camera noastră.

Am căzut în genunchi lângă el, atingându-i obrazul. Părea rece și umed.

– Asta... pățesc... dacă vin devreme, gâfâi el, încercând să-mi zâmbească.

– Te rog nu glumi și sângera în același timp, am spus în timp ce îi ridicam cu blândețe o mână de pe piept.

Era prea întuneric ca să-mi pot da seama de greutatea rănilor lui, ceea ce probabil era un lucru bun. Totuși, avea cămașa lucioasă și lipicioasă din pricina sângelui, iar respirația îi era întretăiată.

– A fost un tip, murmură el. A apărut... din senin. Cred că avea... gheare.

O, Doamne! Asta explica tăieturile, însă imaginea lui Nick, la fel de sălbatic precum fusese Daisy, spintecându-l pe Archer făcu ca fierea să mi se ridice în gât.

Am respirat pe nas până când senzația dispăru.

– O să fii bine, i-am spus lui Archer, însă vocea îmi tremura, iar eu dărdăiam toată. Probabil nici nu e atât de grav, iar tu joci teatru, ca de obicei.

Magia fremăta în mine precum o mare furtunoasă, dar eram prea supărată ca să mă concentrez pe ceva. Totuși, am încercat. I-am mângâiat fruntea și am încercat să-mi canalizez puterile prin el, am încercat să-i închid toate rănilile de pe piept și abdomen.

Hemoragia se mai domoli, dar asta fu tot ce am putut face, iar el deja pierduse foarte mult sânge. M-am lăsat pe călcâie. Îmi venea să urlu de supărare. Ce rost avea să deții toate puterile zeilor dacă nu-i puteai ajuta pe cei dragi?

Tremurând, Archer mi prinse o mână într-a lui.

– Căuză pierdută, Mercer.

– Nu spune asta! am țipat.

El clătină din cap. Dinții îi clănțăneau atât de tare încât abia dacă mai putea vorbi, dar reuși să spună:

– Mereu a existat riscul să se întâmple asta... mai devreme sau mai târziu. Mi-aș fi dorit... să fi fost... mai târziu.

Voiam să-i spun iar nu, că va fi bine, dar n-avea rost. Chiar și în beznă vedeam cât de palid era și câtă teamă i se citea în ochi. Balta de sub el părea atât de mare, încât îmi venea greu să cred că-i mai rămăsese vreo picătură de sânge în corp.

Murea și amândoi știam asta. Eu nu puteam face nimic.

Dar exista cineva care putea.

M-am aplecat mai aproape de el și i-am șoptit la ureche:

– Cross, te rog, mai rezistă încă vreo câteva minute, bine? Mi-ai promis că o să ne giugiulim într-un castel și vreau să te ții de promisiune.

Încercă să râdă, însă nu-i ieși decât o bolboroseală lipsită de vlagă. Mi-am acoperit gura cu dosul mâinii ca să nu țip și m-am ridicat în picioare.

Degetele lui mă prinseră de poala halatului.

– Nu mă părăsi! șopti.

Am simțit că mor când am făcut-o, însă m-am îndepărtat astfel încât să nu mă poată atinge.

– Mă întorc imediat, jur.

Voiam să-i spun mai multe, dar și așa irosisem timp. Dacă murea înainte ca eu să mă întorc... nu mă puteam gândi la asta. Până să mai am răgazul de a mă îndoi de mine însămi sau de a cântări riscurile, am închis ochii și am dispărut.

Am reapărut în hol, chiar în fața camerei mele și m-am repezit către dormitorul lui Cal.

Când deschise ușa părea ciufulit, somnoros și plăcut surprins să mă vadă. Asta fu partea cea mai proastă.

Totuși, de îndată ce își dădu seama că eram plină de sânge, zâmbetul îi pieri și mă apucă de braț.

– Sophie, ce se întâmplă?

– Nu e sângele meu, am spus repede. Cineva e rănit și am nevoie să vii la moară cât poți de repede. Nu spune nimănui. Ne vedem acolo.

Se încruntă zăpăcit, dar eu m-am teleportat înapoi înainte ca el să apuce să-mi mai pună vreo întrebare.

Nu știam dacă datorită tuturor exercițiilor pe care le făcusem cu tata sau din altă cauză, însă n-am obosit deloc făcând o vrajă atât de dificilă. Când am apărut înapoi la moară, îmi simțeam mintea limpede și nu eram nici măcar puțin amețită. Însă tot mă simțeam cuprinsă de teamă când am intrat înapoi la Archer. Slavă Domnului, când am ajuns lângă el pieptul încă i se mai mișca în sus și în jos, dar părea să respire mai sacadat ca înainte și avea ochii închiși.

– Vezi, ți-am zis că o să mă întorc, i-am spus când m-am ghemuit iar alături de el.

Am încercat să păstrez un ton calm, ca și cum, dacă ar fi crezut că mie nu-mi era frică, nici lui nu avea să-i fie. Nu știu dacă a funcționat, însă el mă luă de mână și, fără să deschidă ochii, își lipi buzele de palma mea. I-am cuprins cealaltă încheietură ca să-i pot simți pulsul.

M-am concentrat, încercând să simt fiecare pulsație fermă de sub degetele mele, până când, în cele din urmă, l-am auzit pe Cal strigând:

– Sophie?

– Aici, în spate!

L-am auzit pășind peste pietre și grinzi căzute, iar când, în sfârșit, își făcu apariția în ușă, mi se păru cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată.

– O, mulțumesc! am răsuflat, însă n-aș fi putut spune dacă îi vorbisem lui Cal sau lui Dumnezeu.

– Ce se întâmplă? întrebă el, venind către mine.

Atunci văzu.

Un amestec de emoții îi străbătu chipul. La început păru șocat, dar apoi surprinderea lăsă loc unei furii reci, tăcute. Ochii îi erau duri și buzele încordate.

– Cal, am spus, însă cuvântul seamănă cu un vaiet.

– Dă-te! replică el cu asprime.

M-am repezit să mă ridic, mutându-mă de cealaltă parte a lui Archer, în timp ce Cal îngenunchea în locul meu. Însfăcă brațul rănitului fără nici urmă din delicatețea pe care o văzusem la el când vindeca alte persoane, inclusiv pe mine. Se comporta ca și cum ar fi încercat să-l atingă cât mai puțin. Am trăit o îngrozitoare clipă de îndoială, dar apoi Cal lăsă capul în jos și mici scânteii argintii începură să urce pe pielea lui Archer.

Așa că m-am așezat pe podeaua jengoasă a unei mori din secolul al XVIII-lea și m-am uitat cum logodnicul meu îi vindecă tipului de care eram îndrăgostită rănilor căpătate în urma unui atac demonic.

– Uau, am murmurat, când o să mă întorc la Hex Hall o să am un eseu varză despre „Cum mi-am petrecut vacanța de vară“.

Apoi mi-am lăsat fruntea pe genunchi, încercând să mă hotărâsc dacă să izbucnesc în plâns sau într-un râs isteric.

După câteva minute, l-am auzit pe Cal spunând:

– Gata.

Când am ridicat privirea, sângele de sub Archer dispăruse complet și, chiar dacă era încă inconștient, respira lent și regulat. M-am repezit înspre ei.

– Mulțumesc mult de tot, am zis, punându-mi mâna pe brațul lui Cal.

Dar el mi-o aruncă la o parte, se ridică și se întoarce cu spatele către mine. Tot trupul lui radia furie, de la umerii încordați la pumnii încheștați.

M-am dus după el și am început să spun:

– Îmi pare rău...

Dar el îmi reteză vorba din gură.

– Nu. Știam că poți fi naivă, dar niciodată nu m-am gândit că ești proastă. E *un Ochi*, Sophie. Țștia îi omoară pe ai noștri. Care parte din toate astea nu ți-e clară?

Tot ce-am putut să fac a fost să clilesc.

– Iar ăsta e mai rău decât oricare altul, continuă Cal, deoarece, tehnic, e unul de-al nostru. Și-a trădat propriul neam, iar

tu continui să-l primești în sufletul tău, respingând... pe oricine altcineva.

Atunci ridică privirea spre mine, iar ce am văzut în ochii lui mă făcu să tresar. Cal se pricepea atât de bine să-și ascundă emoțiile încât niciodată nu-mi dădusem seama că... Doamne, cum putusem să fiu atât de proastă?

– Îmi pare rău, am repetat. E-eu n-am vrut niciodată să te rănesc, Cal.

Expresia îndurerată dispăru la fel de repede cum apăruse.

– Nu-i vorba doar de mine, zise el. Se presupune că într-o zi vei șefa Consiliului. Comunitatea Prodigium trebuie să aibă încredere în tine, iar asta nu se va întâmpla niciodată dacă tu te bagi în pat cu unul dintre ei.

Un val de furie și rușine se năpusti peste mine, înflăcărându-mi obraji.

– Deci, în primul rând, nu mă bag cu nimeni „în pat“. În al doilea rând, Archer mi-a salvat viața de mai multe ori. Nu e așa cum îl crezi tu.

Cal scoase un sunet de dezgust.

– Ei, haide, Sophie! Nu pricepi? El e arma supremă a celor din L'Occhio di Dio. Ani întregi l-au folosit ca spion la Hecate, deci ce te face să crezi că acum s-au oprit? Probabil asta nu-i decât noua lui misiune, să se apropie de tine ca să te poată folosi pentru a obține informații despre Consiliu.

– De fapt, voiam s-o folosesc doar pentru corpul ei, dar nici asta nu-i o idee rea.

Eu și Cal am întors capetele și l-am văzut pe Archer stând sprijinit de peretele din fund, cu ochii lui negri scăpărând. Era încă palid, dar, în rest, nimic nu indica faptul că fusese în pragul morții cu doar câteva minute în urmă.

– Deci, dacă ești atât de convins că sunt spion, de ce m-ai vindecat? Întrebă el, crispându-se în timp ce ridica în picioare. Ai fi putut pur și simplu să mă lași să sângerez până la moarte și ai fi scăpat de multă bătaie de cap.

Cal se uită urât la el.

– Am făcut-o pentru ea.

Rânjetul lui Archer păli.

– Destul de corect, spuse el încet. Mulțumesc.

S-au fixat unul pe altul cu privirea și, în vreme ce fraiera de unsprezece ani din sufletul meu spera întrucâtva ca doi băieți mișto să se bată pentru ea, ființa rațională de șaptesprezece ani știa că Archer trebuia să plece de acolo, repede.

– Bun, uite ce e, putem să discutăm despre toate astea mai târziu, am spus, îndreptându-mă către Archer.

El își strecură mâna într-a mea și mi-o strânse.

Ochii lui Cal căzură pe mâinile noastre înlănțuite și atunci ne întoarse iar spatele.

– Mă duc înapoi acasă, mormăi, dar, când dădu să plece, ușa era blocată.

Tata, Lara și ceilalți trei membri ai Consiliului stăteau toți acolo, uitându-se la Archer cu expresii întunecate pe chipuri.

CAPITOLUL 36

Amintirile mele despre tot ce s-a întâmplat după aceea sunt un pic încălcite. Mi-l amintesc pe Kristopher repezindu-se în față și lovind cu piciorul sabia, apoi răsucindu-i lui Archer brațele la spate și legându-i-le cu sfoara aceea neagră care îi atârna întotdeauna la curea.

Știu că Lara înșfăcase brațul lui Cal și îi striga ceva, în vreme ce Roderick își încrucișase brațele la piept și mă privea cu furie. Aripile negre îl făceau să semene cu un înger al morții.

Dar cel mai bine mi-l amintesc pe tata care stătea acolo și mă fixa cu o privire de nepătruns. Când am încercat să-i vorbesc, ridică brusc mâna și spuse:

– Nici măcar nu încerca să-mi explici, Sophia.

Drumul înapoi către casă fu alcătuit din cei mai lungi și mai triști opt sute de metri din viața mea. Nici măcar nu știam ce mă îngrijora mai tare – ce urmau să-i facă lui Archer sau dacă părintele meu mă va ierta vreodată. În fața mea, tata și Lara se sfătuiau cu glas scăzut, iar eu încercam să evaluez dimensiunile încurcăturilor în care intrasem. Fusesem prinsă cu unul dintre cei mai mari dușmani ai comunității Prodigium. Ceva îmi spunea că pedeapsa pentru asta avea să fie mult mai grea decât scrierea a o mie de cuvinte despre vreun subiect obscur.

Când am intrat înăuntru, Abația Thorne era întunecată și tăcută. Abia după ce am fost conduși tocmai până în foaierul principal, tata zise în sfârșit ceva.

– Convocăm o ședință de urgență a Consiliului mâine, la prima oră. Sophie, Cal, voi doi veți merge în camerele voastre și veți sta acolo până când va veni cineva să vă ia. Kristopher, du-te și închide-l pe domnul Cross într-una din celulele de la subsol.

L-am privit în ochi pe Archer în timp ce Kristopher începuse să-l târască de acolo.

– E în regulă, spuse el, dar nu era.

Nu avea să fie niciodată.

După plecarea lui, m-am dus la tata. Încă nu voia să se uite la mine, iar ținuta lui avea aceeași rigiditate pe care Cal mi-o arătase pe când ne aflam la moară.

– Tată, știu că „îmi pare rău“ nici măcar nu începe să rezolve problema.

Trăgând adânc în piept, el spuse:

– Până ce vei depune mărturie, nu-ți pot vorbi. Te rog să te prezinți în camera ta până mâine dimineată.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– Tată...

– Du-te! strigă el, iar eu mi-am acoperit gura cu degetele ca să nu izbucnesc în plâns.

El se îndepărtă fără să-mi mai arunce măcar o privire.

– Haide! spuse Cal. Nu poți face nimic acum.

– Tu le-ai zis? am întrebat. De aia au venit la moară?

Toată furia lui de mai devreme părea să se fi risipit complet.

– Nu, spuse. Habar n-am de ce au apărut atunci. Doar dacă n-are vreo legătură cu testele la care m-au supus. Poate că mi-au urmărit magia. Cine știe?

Se întoarse să plece și, chiar dacă nu-mi doream nimic mai mult decât să alerg după tata, l-am urmat departe de foaier, pe treptele ce duceau către dormitoare. Zgomotele pașilor noștri erau înăbușite de covoarele groase, iar lumina slabă a candelabrelor făcea ca umbrele noastre să pâlpâie pe ziduri. Am simțit că toate portretele acelea aliniate de-a lungul treptelor mă priveau ca și cum m-ar fi judecat. Toți acei Prodigium fără nume, vânați de-a lungul secolelor de Ochi, de familia Brannick și de Dumnezeu mai știe cine.

Am avut un motiv bun să fac asta, voiam să le spun fețelor pictate. Iar Archer nu e unul de-al lor, nu cu adevărat. Cumva, am impresia că portretele nu m-au crezut.

– Ce crezi că o să ne facă? l-am întrebat pe Cal, cu trupul paralizat de frică.

– N-o să fie atât de rău pe cât crezi tu, răspunse el, însă nu părea sută la sută convins. Tu ești fiica lui James și contezi pentru ei. N-o să te dea pradă lupilor sau ceva de genul ăsta.

Mă întrebam dacă aruncatul pradă lupilor chiar era o pedeapsă reală în cazul ăsta. Nu prea voiam să știu.

– S-ar putea să-ți prelungească sentința la Hecate cu un an sau doi, dar cred că asta e varianta cea mai rea, continuă Cal. Cu mine...

– Tu n-ai făcut decât să mă *ajuti*, i-am zis în vreme ce coteam pe coridorul nostru. Spune-le asta, bine? Spune-le că onorai jurământul nostru de logodnă sau cam așa ceva. Pur pariu că o să te cruțe.

Ne-am oprit chiar în fața ușii lui și el mă privi cu atenție. Ca de obicei, habar n-aveam ce se petrecea în mintea lui.

– Poate, fu tot ce spuse. Apoi, după încă o pauză lungă, adăugă: Știu, tu crezi că o să-l omoare, dar s-ar putea să nu fie așa. Archer Cross e la fel de valoros pentru Ochi pe cât ești tu pentru Consiliu. Ar fi un bun ostatic, iar ei știu asta.

M-am străduit să nu-mi schimonosesc chipul. Dacă mai vărsam vreă lacrimă în noaptea aia, probabil că aveam să mă transform într-o păstaie uscată.

– Și acum ce facem? Ne ducem pur și simplu în camerele noastre, ne culcăm și încercăm să ne prefacem că totul o să fie bine? Un alt gând îmi veni în minte. Sau ne prefacem că Nick nu e pe undeva pe afară chiar acum, complet nebun și superputernic? Pentru că eu nu pot în ruptul capului să fac așa ceva.

– Ba da, poți.

Întinse mâna, făcându-mă să tresar, și-mi atinse obrazul cu palma.

Aproape imediat mă cuprinse o stare de bine, o binecuvântată amorțeală care îmi pornea din creștet și se întindea tocmai până în vârful degetelor de la picioare.

– Zău, cele mai bune puteri din lume, am mormăit amețită.

– Du-te la culcare, Sophie, spuse el, îndepărtându-și mâna de parcă pielea mea l-ar fi fript. Măine o să fie o zi lungă.

Dar ziua nu se terminase. Când m-am întors s-o iau spre camera mea, am văzut-o pe Jenna stând lângă ușă, cu chipul schimonosit de durere și furie.

– Eram jos, să-mi iau niște sânge, spuse ea, abia mișcându-și buzele. I-am... văzut venind cu tine. Și cu Archer.

Vraja lui Cal, care îmi păruse atât de folositoare cu doar câteva minute în urmă, era acum un coșmar. Mintea îmi era prea moale și somnoroasă ca să mai nascocesc o explicație, iar când am încercat s-o fac, n-am putut rosti cuvintele.

– El mă ajuta pe mine.

Jenna scoase un sunet aflat undeva între un găfâit și un ho-hot de plâns.

– Te ajuta? Sophie, e unul dintre...

– Ei, am terminat eu, brusc enervată. Știu. Nu ești prima persoană care mi-o spune în noaptea asta. Dar, Jenna, te rog! Am întins mâna spre ea, cuprinzându-i încheietura cu degetele. Cal e supărat pe mine, tata probabil mă urăște... N-aș suporta să mă urăști și tu.

Două lacrimi i se scurseră din ochi, picurând pe dosul mâinii mele. Piatra sângerie îi sclipea ușor în lumina candelabrelor și, după un lung, lung moment, îmi acoperi mâna cu a ei.

– Bine, spuse, trăgându-și nasul. Dar mâine o să-mi povestești totul.

– Totul, am repetat, simțind înțepătura lacrimilor în proprii mei ochi. Iar când, în sfârșit, mă prinse în brațe și mă strânse la piept, abia m-am putut abține să nu izbucnesc în plâns. Ești o prietenă mult mai bună decât merit, am mormăit cu buzele lipite de umărul ei.

Mă strânse și mai tare.

– Știu.

Am râs printre lacrimi și am simțit că mi se ridică o părticică din greutatea de pe inimă.

În zorii zilei următoare, am auzit o bătaie în ușă și m-am trezit cât ai clipi. În acel moment vraja lui Cal se risipise complet, iar toată îngrijorarea și disperarea năvăliseră înapoi peste mine. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, viața mea se întorsese cu fundul în sus. Demonii din Nick și Daisy o luaseră razna, Archer era prizonierul Consiliului, iar fragila relație pe care o clădisem cu tata era făcută bucățele. Nu mi se părea corect să se întâmple atâtea rele într-un timp atât de scurt.

Sau poate că îmi consumam acum toată porția de lucruri oribile. Poate că următorii optsprezece ani aveau să fie plini exclusiv de jocuri cu zaruri și colecționarea diverselor specii de pisici. Ar fi fost frumos.

Ciocănitul se auzi iar și mi-am dat seama că nu era la ușa mea, ci la cea a lui Cal, aflată pe același coridor. M-am cufundat la loc în pernă. Oare urmam eu sau aveau să-l ia mai întâi pe Archer?

Ori poate că deja îl luaseră pe Archer.

Am alungat gândul acesta, m-am spălat și m-am îmbrăcat. Hainele pe care le purtasem cu o noapte în urmă zăceau încă pe podea, într-un morman țeapăn. M-am cutremurat când le-am luat și le-am azvârlit în mica pubelă de alamă instalată sub chiuveta din baie. Nu era prima dată când aveam sânge pe haine, dar speram din suflet să fie ultima.

Când veniră după mine, stăteam pe marginea patului, îmbrăcată în rochia neagră, mulată, pe care Lara mi-o cumpărase din magazinul lui Lysander. Am deschis ușa și am dat cu ochii de Kristopher.

– Sophie, sunt gata să te primească, spuse el.

Am încuviințat. Inima îmi palpita în piept și gura mi-era complet uscată.

Mă conduse pe scări în jos, dar, în loc s-o luăm la dreapta, către sediul Consiliului, am cotit spre stânga, într-o altă parte a Abației Thorne care îmi era complet străină. Holul acesta părea mai întunecat, lipsit de marmura și poleiala care păreau să îmbrace restul casei. Aici nu se vedeau decât lambriuri din

lemn și zăbrele groase din fier în jurul becurilor. În sfârșit, ne-am oprit în fața unei uși grele și zgâriate.

Camera nu semăna cu nici un alt spațiu al Abației. Era relativ mică, pe de-o parte, și întunecoasă. Nu avea ferestre și singura sursă de lumină era un candelabru cu brațe groase de metal, încercuit de lumânări topite. Totul mirosea a umezeală și, vag, a mucegai, iar pe podeaua uzată din lemn se zăreau pete întunecate. Nu voiam să mă gândesc de la ce veneau.

O masă lungă din lemn ocupa aproape toată partea din față a camerei. În spatele ei se aflau cinci scaune din lemn, cu spătar înalt. Toate erau ocupate de membrii Consiliului. Mai întâi am văzut-o pe Lara, iar apoi mi-am dat seama cu surprindere că lângă ea stătea doamna Casnoff.

Eram atât de șocată s-o văd înapoi la Thorne încât îmi trebuia o secundă ca să-mi dau seama că tata nu se afla la masă. Lara ridică privirea, mă văzu și îmi făcu semn să înaintez. În fața mesei se găsea o băncuță joasă, făcută din același lemn întunecat care mobila întreaga încăpere. Era ca și cum aș fi fost încuiată într-un uriaș sicriu de stejar.

Archer stătea pe băncuță, cu coatele sprijinite pe genunchi. Încă avea încheieturile prinse cu sfoara lui Kristopher, iar hainele îi erau sfâșiate și țepene din pricina sângelui uscat. Însă, când m-am așezat lângă el, ridică capul și încercă să-mi zâmbească. Chiar dacă semănă mai mult cu o grimasă. Voiam să întind mâna și să-l ating, dar știam că asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Magia năvălea în mine și mi-am îngăduit, doar o clipă, să mă imaginez eliberând-o asupra mesei străjuite de cinci chipuri amenințătoare.

Aș fi putut s-o fac. Puterile mele erau mai mari decât toate ale lor la un loc.

Dar apoi? Aș fi fugit, distrugând toată munca tatei și mi-aș fi petrecut restul vieții ascunzându-mă. Nu, mulțumesc. Orice mi-ar fi rezervat Consiliul, nu putea fi atât de rău.

– Sophia, după cum fără îndoială ai observat, tatăl tău nu se află lângă noi, spuse Lara, în timp ce Kristopher se strecura

ca să-și ocupe locul de cealaltă parte a ei. Am hotărât, iar el a fost de acord, că nu-și poate menține obiectivitatea necesară pentru a participa la condamnarea ta.

Atunci am privit în jur și l-am remarcat în sfârșit pe tata, sprijinit de peretele din fund, aproape ascuns în beznă. Stătea cu brațele încrucișate la piept, dar nu-i deslușeam chipul. Apoi mi-am dat seama că, după spusele Larei, el nu participase la pronunțarea sentinței mele. Oare avusese vreun rol în luarea deciziei cu privire la soarta lui Archer?

– Dar, de vreme ce legile Consiliului cer să avem cinci membri prezenți la luarea oricărei hotărâri, Anastasia a fost de acord să ocupe locul vacant. Voi doi vă confrunțați cu acuzații foarte grave. Vocea Larei ar fi trebuit să fie puternică și gravă, sunetul judecății venite de sus. În schimb era joasă și calmă, aproape intimă. Archer Cross, tu te-ai infiltrat în Hecate Hall ca membru al organizației L'Occhio di Dio. Recunoști de bunăvoie acest lucru?

În viața mea nu mi-am dorit mai mult să am puteri telepatice. *Te rog, nu face pe istețul, te rog, nu face pe istețul*, mă gândeam eu, încercând să trimit cuvintele în creierul lui Archer prin puterea voinței. Ori funcționează, ori Archer avea mai multă minte decât credeam eu.

– Da, spuse el încet.

Fu ca și cum un oftat i-ar fi străbătut pe cei cinci Prodigium care stăteau acolo. Apoi, ca la un semn, toți au întors ochii spre mine.

– Sophia Mercer, tu ai pătruns într-o zonă interzisă de pe insula Graymalkin și, pentru a face asta, ai complotat cu un membru al organizației L'Occhio di Dio. Recunoști de bunăvoie?

Îmi stătea pe limbă un milion de argumente și explicații, de exemplu că fuseserăm în partea aceea a insulei pentru că surorile Casnoff puneau la cale niște mizerii malefice, dar le-am înghițit. Nu voiam decât să se termine odată.

– Da.

Lara dădu din cap aprobator și mi se păru că văd o urmă de ușurare pe chipul ei. Mâzgăli ceva pe o lungă bucată de pergamament aflată în fața ei. Spuse fără ca măcar să ridice privirea:

– Domnule Cross, de vreme ce ți-ai recunoscut vinovăția în cazul acuzațiilor care ți-au fost aduse, acum îți vom pronunța sentința.

Inima mea își încetini bătăile și, brusc, mi se făcu foarte frig, de parcă aș fi fost pe cale să mă teleporteze. Dar nu era magie, doar frică.

– Este decizia Consiliului ca mâine, în zori, să fii dus pe tere-nurile Abației Thorne și să fii executat.

Fu ca și cum tot aerul mi-ar fi năvălit afară din plămâni. Afară din cameră. Mi se păru că pereții începuseră să vibreze, dar nu erau pereții. Eram eu, tremurând atât de tare încât nu mai vedeam în fața ochilor. Măine. În zori. Nu mai erau nici douăzeci și patru de ore până atunci. În mai puțin de o zi, Archer avea să fie mort. Cuvintele îmi răsunau în minte, stârnindu-mi o durere de cap aproape la fel de puternică precum cea din inimă.

Lângă mine, Archer trase adânc aer în piept, iar eu mi-am înfipt unghiile în palme ca să nu-l iau de mână. Mi-era teamă de ce s-ar fi întâmplat dacă l-aș fi atins. Puterile se zvârcoleau în mine așa cum o făcuseră cu o noapte în urmă, când îl crezusem pe moarte. Nu cred că exista ceva ce aș fi putut vizualiza și care să mă împiedice să fac țândări toată clădirea aia dacă eliberam măcar o fărâamă de magie.

– Cât despre tine, Sophia, spuse Lara, atrăgându-mi atenția înapoi către masă. Tu reprezinți o cu totul altă problemă.

Mă concentrasem atât de tare asupra uciderii lui Archer încât aproape uitasem că încă nu fusesem pedepsită.

Lara se încruntă, formând o cută verticală între sprâncene, și spuse:

– În ceea ce te privește, acesta este doar ultimul dintr-un lung șir de evenimente supărătoare. A mai fost situația creată la Hecate toamna trecută. Acum câteva săptămâni ai rănit mai mulți Prodigium în incinta clubului Shelley's. Ai reușit, aproape

de una singură, să deschizi cutia care adăpostea grimoarul Virginiei Thorne.

Am scuturat din cap. Cum de știa despre asta? Am vrut să mă întorc iar către tata, însă părea că nu-mi pot dezlipi ochii de Lara, de buzele cu care continuă să rostească pe un ton calm:

– Și poate cea mai tulburătoare dintre toate este forța abilităților tale de necromantă. Fără exagerare, niciodată n-a mai existat vreun Prodigium la fel de priceput ca tine în privința asta.

– Ce, vă referiți la strigoi? am întrebat nedumerită. Pentru că... da, am reușit să-i controlez, dar asta m-a stors aproape de tot.

Doamna Casnoff se așează mai bine pe scaun, cu mâinile împreunate pe masa zgâriată, și vorbește pentru prima oară:

– Nu ne refeream la strigoi, Sophie. Vorbeam despre Elodie Parris.

CAPITOLUL 37

Cuvintele ei căzură asupra mea ca niște bolovani.

– Mi-ai spus că a încercat să comunice cu tine la Hecate. E adevărat?

Simțeam privirile tuturor celor din cameră îndreptate asupra mea, chiar și pe cea a lui Archer.

– Da.

Doamna Casnoff se aplecă în față.

– A făcut același lucru și aici, la Thorne?

Degetele îmi erau reci ca gheața. Le-am strâns în poală, însă n-am răspuns. Cu toate astea, Lara încuviință ca și cum aș fi făcut-o.

– Niciodată nu s-a mai întâmplat ca o fantomă să comunice cu un Prodigium, cu atât mai puțin să-l urmărească de cealaltă parte a Oceanului Atlantic. Elodie ar trebuie să bântuie Hecate. Dar ea te bântuie pe *tine*. Scutură ușor din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. E posibil să fie un efect secundar al faptului că și-a împărțit magia cu tine chiar în clipa morții, însă, din nou, nu există nici un precedent asemănător. Dacă luăm în calcul, pe lângă asta, atât puterile de care ai dat deja dovadă, cât și moștenirea ta, mă tem că nu avem de ales.

Îmi simțeam mintea ca pe un burete suprasaturat. Pur și simplu erau prea multe informații ca să încerc măcar să le lăsmuresc. Cumva o legasem pe Elodie de mine și, în ciuda tuturor eforturilor pe care le depusesem peste vară ca să nu mai fiu înspăimântător de puternică, tocmai asta zicea Consiliul că sunt. Și ce voiau să spună cu „moștenirea“?

Apoi doamna Casnoff își lăsă privirea în jos, iar Lara mai mângâli ceva pe pergamentul ei. Ea fu cea care continuă:

– Este hotărârea noastră să fii supusă Deposedării.

Apoi, ca unul, membrii Consiliului murmură ceva, un cuvânt sau o frază într-o limbă care nu-mi era nici pe departe familiară. Orice ar fi fost, avea putere, și încă una atât de mare încât părul îmi flutură de pe umeri în timp ce eu stăteam prostete, pironită pe scaun. Mâna lui Archer se lăsă peste a mea, caldă și grea, ceea ce îmi aminti de prima dată când ne atinseserăm, în seara adunării de la Hecate. Din spate, l-am auzit pe tata spunând ceva pe un ton tăios ca o lamă. Oricât de stupid ar părea, îmi venea să râd. Se pare că în sfârșit aveam să capăt lucrul pentru care venisem aici.

Acum tata stătea lângă mine, cu degetele încleștate pe umărul meu.

– Sophie a fost cu Archer pe insula Graymalkin din ordinul meu, spuse el, iar eu imediat i-am prins mâna.

– Tată, nu!

Însă nici măcar nu se uită la mine. Își ținea privirea ațintită asupra doamnei Casnoff.

– Bănuiam că tu erai cea care i-a creat pe Daisy și Nick, așa că i-am trimis pe Sophie și Archer să facă cercetări. Dacă cineva ar trebui să fie supus Deposedării, eu sunt acela. Dădu din cap înspre Lara: Conducerea Consiliului a fost întotdeauna cea mai mare dorință a ta. Ți-o cedez de bunăvoie.

Folosi aceleași cuvinte pe care le rostiseră și ei când ne condamnaseră pe mine și pe Archer și, încă o dată, o undă de putere străbătu încăperea.

De data asta impulsul fu mai puternic, și, când m-am uitat, lumânările din cameră se topiseră, aproape stingându-se. Lara trase adânc aer în piept, rotindu-și umerii de parcă ceva greu s-ar fi lăsat peste ei. Tata vorbi – și în clipa aceea păru că se face mai mic:

– Las-o pe Sophie să se întoarcă nevătămată la mama ei.

– Of, James! spuse Lara aproape cu tristețe. Sacrificiul tău e nobil, chiar dacă inutil și previzibil.

Kristopher, Roderick și Elizabeth îl fixau toți cu aceeași privire, o combinație stranie de milă și dispreț. Groaza care îmi dăduse târcoale vreme de peste o lună mă cuprinse brusc, puternică și grea, tăindu-mi răsuflarea. Asta era. Lucrul pe care îl simțisem apropiindu-se era în sfârșit aici.

– Ați fost o mare dezamăgire pentru noi. Ochii ei se îndreptară către mine. Amândoi.

În cameră se lăsă tăcerea, dar Lara n-avea nevoie de încurajări ca să continue. În mod evident, asta era momentul pe care îl așteptase.

– Când tatăl meu și Virginia Thorne au transformat-o pe Alice, au crezut că au creat arma perfectă – o ființă care deținea mai multă putere decât visaseră vreodată, aflată totuși complet sub controlul lor. S-au ales în schimb cu o nebună isterică, pe care au fost nevoiți s-o eutanaseze ca pe un câine. Desigur, tata tot mai avea mari așteptări de la Lucy, însă ea refuză să colaboreze cu Consiliul. Așa că acesta a așteptat pur și simplu până când James a fost destul de mare, apoi s-a descotorosit de părinții lui.

Îmi trebui o secundă să îmi dau seama ce spunea. Alexei Casnoff fusese creatorul lui Alice, așa că el îi controla rudele de sânge. O făcuse pe Lucy să-și ucidă soțul. Pe bunicul meu. Apoi o omorâse și pe ea. Eram uimită că mai auzeam ceva dincolo de sângele care îmi pulsa în urechi, dar Lara continuă să vorbească.

– Tata a înțeles importanța utilizării demonilor în războiul nostru împotriva Ochiului. Din păcate, bunica și mama ta s-au dovedit... incapabile de a fi folosite astfel. Tata și-a făcut atâtea speranțe în ceea ce te privește.

Nu credeam că era cu puțință ca tatăl meu să pară mai palid, dar, pe măsură ce spusele Larei i se așterneau în minte, pielea i se făcea albă ca o coală de hârtie. Furia și groaza dădură năvală în mine, iar atunci m-am așteptat ca și magia să-mi explodeze. Dar, cu toate că puterile mi se zvârcoleau în vene, era ca și cum ar fi fost încuiate într-o cutie de sticlă. Le simțeam, însă nu puteam ajunge la ele.

– Nu te mai obosi! îmi spuse Roderick. Imediat ce ai fost condamnată la Deposedare, puterile ți-au fost blocate. Și ale tatălui tău la fel, de îndată ce a rostit vraja de legare. O vrajă foarte utilă. Altfel, vrăjitoarele sau magii ar putea încerca să se lupte ca să scape de Deposedare.

Lângă mine, Archer se îndreptă de spate și am văzut mici scânteii albastre la vârful degetelor sale. I-am surprins privirea și am clătinat din cap. El era un luptător uluitor, dar nu și cel mai puternic mag. Dacă ar fi încercat ceva acum, ar fi sfârșit doar pe post de pată pe podeaua din lemn.

Lara continua să se uite la tata.

– Totuși, tatăl meu a fost un om inteligent. A păstrat ritualul folosit pentru invocarea lui Alice, în caz că nici tu nu te dove-deai a fi ce aveam noi nevoie. Din păcate, n-ai făcut-o. Nici fiica ta. Dar mai avem și alții.

Tata râse amuzat.

– Pe Nick și Daisy? Sunt prea sălbatici ca să vă mai fie de vreun folos.

– Nu, spuse doamna Casnoff, vorbind pentru prima oară de la pronunțarea sentinței mele. Nick și Daisy sunt doar cei despre care știi.

Dacă n-ar fi fost vorba de ea, aș fi spus că ochii îi păreau rugători.

– Tu n-ai fi fost niciodată suficient de agresiv cu inamicii noștri, James. Știu că ai motivele tale, însă pur și simplu nu ne mai puteam permite să fim vulnerabili.

– E o nebulie, spuse tata cu vocea tremurând. Le-ai dat Ochiului și familiei Brannick, tuturor, fir-ar al naibii, mai multe motive ca niciodată să îi extermine pe ai noștri.

Doamna Casnoff continuă să pară copleșită de durere.

– S-au infiltrat printre noi, James, spuse Lara, ținându-și buzele. Ne trebuie orice armă pe care o avem la dispoziție.

Se înșela. O simțeam până la os, dar nu știam dacă era o abilitate de medium sau doar bun-simț. Invocarea demonilor ar fi fost privită ca o declarație de război. În mintea mea nu încăpea

îndoială. Mă cuprinse disperarea când m-am gândit la tot răul pe care îl făcuse familia asta. Alexei Casnoff îi distrusese pe Alice, pe Lucy, pe bunicul meu... iar acum fiicele lui voiau să scape de mine și de tata. Toată povestea era atât de nebunească, încât nu știam dacă să râd sau să urlu.

Însă decizia fu luată pentru mine când Lara făcu semn cu capul înspre fundul încăperii, iar cei doi gardieni vampiri, poate aceiași pe care îi zărisem ieri seară, ieșiră din umbră și îl înșfăcară pe tata.

– Nu! am strigat, dar paznicii deja îl târau înspre ușă.

– O să fiu bine, zise tata, uitându-se în ochii mei.

Vocea nu-i tremură, însă îi citeam frica din privire.

M-am holbat la el. Mintea mea panicată încerca să găsească ceva, orice, de spus. La urma urmei, asta putea fi ultima dată când îl mai vedeam. Însă creierul îmi era copleșit de groază și tot ce-am putut rosti a fost:

– Tată.

Apoi el dispăru și sunetul ușii trântite răsună în camera întunecată.

CAPITOLUL 38

Eu și Archer am fost duși în partea cea mai de jos a Abației Thorne și băgați într-una dintre celulele despre care vorbea tata cu o noapte în urmă. Nu arătau deloc așa cum mi le imaginasem. Îmi închipuisem bare de oțel, un pat îngust, ca într-o închisoare. Dar nu erau decât niște grote cu uși de fier. Am fost aruncați într-una dintre cele mai mari. Zidurile din piatră albă erau lipicioase din cauza umezelii și singura lumină venea de la o sferă asemănătoare cu cea pe care o creasem eu zilele trecute, care plutea deasupra capetelor noastre. Puterea trosnea prin toată încăperea – o vrajă, mă informă Archer, care împiedica pe orice prizonier să folosească magia. Se pare că descoperise asta noaptea trecută.

Multă vreme n-am făcut decât să stăm pe podeaua umedă, ținându-ne de mână. Pe undeva prin casă, tatăl meu era supus unui ritual care îl putea omori. Urmam eu și, a doua zi pe vremea asta, Archer avea să fie mort. Era prea mult să mă gândesc la asta, darmite să mai și vorbesc, așa că am rămas multă vreme tăcuți.

M-am tot uitat la lumina care pâlpâia pe zidurile din piatră, până când Archer spuse:

– Mi-ar plăcea să putem merge la film.

M-am holbat la el.

– Suntem într-o temniță înfricoșătoare. Există riscul ca eu să mor în următoarele câteva ore. Tu *vei muri* în următoarele câteva ore. Și dacă ți-ai putea pune o singură dorință, ar fi să vezi un film?

Clătină din cap.

– Nu asta am vrut să-ți spun. Mi-aș dori să nu fim așa. Tu, demon, vânător de demoni. Mi-aș dori să te fi cunoscut într-un liceu normal, să fi avut și noi rendez-vous-uri normale și, nu știu, să-ți fi cărat cărțile sau ceva de genul ăsta.

Uitându-se la mine, Archer miji ochii și mă întrebă.

– Asta-i o chestie pe care oamenii chiar o fac?

– Doar în serialele tv din anii 1950, am spus eu, întinzând mâna și mângâindu-i părul.

El mă cuprinse cu un braț și se sprijini de perete, trăgându-mă la pieptul lui. Eu mi-am strâns picioarele sub mine și mi-am lipit obrazul de clavicula lui.

– Așa că în loc să tropăim prin păduri la vânătoare de strigoi, ai vrea să mergem la filme și la baluri școlare.

– Ei bine, poate că ocazional am mai merge la câte o vânătoare de strigoi, admise el, după care mă sărută pe tâmplă. Să păstrăm relația interesantă.

Am închis ochii.

– Ce altceva am mai face dacă am fi adolescenți obișnuiți?

– Hmm... să vedem. Păi, întâi și întâi, ar trebui să-mi iau o slujbă ca să-mi pot permite să te scot în oraș ca orice băiat normal. Aș putea așeza produse în raft pe undeva.

Imaginea lui Archer îmbrăcat cu un șorț albastru, punând cutii cu napolitane pe un raft la Walmart era prea bizară ca să pot stăruie asupra ei, dar m-am prins în joc.

– Am putea avea certuri dramatice în fața dulapurilor noastre, am spus eu. E ceva ce am văzut deseori în liceele omenești.

El mă strânse într-o scurtă îmbrățișare.

– Da! Acum, asta chiar pare distractiv. Iar apoi aș veni la tine acasă în toiul nopții și ți-aș pune muzică tare sub fereastră până când m-ai primi înapoi.

– Te uiți la prea multe filme, am chicotit. Am putea fi parteneri de laborator!

– Asta nu seamănă cu ce făceam la ora de Autoapărare?

– Da, dar la un liceu normal ar fi mai multă știință și mai puțini pumni în nas.

– Drăguț.

Ne-am petrecut următoarele câteva minute construind scenarii de genul ăsta, incluzând toate sporturile în care s-ar dovedi utile abilitățile tip L'Occhio di Dio ale lui Archer și jucatul în piese

de teatru. Când am terminat, eu râdeam în hohote și mi-am dat seama că, măcar pentru puțină vreme, reușisem să uit în ce nenorocită de încurcătură uriașă ne găseam.

Probabil asta fusese și scopul.

Totuși, după ce râsetele ni se potoliră, groaza reîncepu să-și facă loc. Cu toate astea, am încercat să glumesc, spunând:

– Știi, dacă o să supraviețuiesc, o să fiu acoperită cu tatuaje ciudate ca ale lui Vandy. Ești sigur că vrei să fii împreună cu Femeia Ilustrată, fie și pentru puțin timp?

El mă prinse de bărbie și-mi ridică ochii spre ai lui.

– Crede-mă, zise cu blândețe, și dacă ai avea un tigru gigantic tatuat pe față, tot aș vrea să fiu cu tine.

– OK, serios, gata cu vrăjeala, i-am răspuns, trăgându-mă mai aproape. Îmi place Archer cel rău și ironic.

– În cazul ăsta, ține-ți gura, Mercer! rânji el.

Apoi își lipi buzele de ale mele. Eram foarte conștientă de faptul că probabil avea să fie ultimul nostru sărut. Cred că și el la fel. Fu un sărut diferit de toate celelalte de până atunci, mai lent și cu o nuanță de disperare în el. Când se sfârși, amândoi gâfâiam, stând cu frunțile lipite.

– Sophie, murmură Archer, dar în clipa aceea ușa grea de fier se deschise cu un scrâșnet.

În pragul ei stătea Kristopher. Părul îi părea albastru în lumina sferei. Abia dacă ne observă, căci se întoarse către cineva aflat în spatele lui și strigă:

– Aici.

Două siluete întunecate intrară în celulă, cărând ceva între ei.

Tata. Era îmbrăcat într-o robă neagră, asemănătoare celei pe care o purtase în seara petrecerii mele, iar capul îi căzuse pe spate în vreme ce doi bărbați – vampiri, mi-am dat eu seama – îl puneau pe podea. La început n-am putut vedea decât semnele acelea oribile urcându-i pe gât, încolăcindu-i-se pe obraji și pe frunte precum iedera otrăvitoare. În beznă păreau negre, dar am bănuț că aveau aceeași nuanță de purpuriu intens precum cele ale lui Vandy.

Însă nu-mi păsa de asta. Tot ce mă interesa era mișcarea constantă a pieptului său și, când l-am apucat de încheietură, pulsul care se simțea acolo.

– Tată, am spus încet, însă el nu se trezi.

I-am strâns mâna cu mai multă putere. Ceva la el părea schimbat și îmi luă un minut să-mi dau seama că ceea ce simțeam era lipsa puterilor lui. Mă obișnuisem să percep magia tatei ca pe un post de radio cu frecvență joasă pe care numai eu îl puteam auzi. Acum nu era decât tăcere. Propriile mele puteri, captive în mine, păreau să se lovească de cușca lor invizibilă în semn de solidaritate.

Din ochi îmi picurară lacrimi, aterizând pe veșmântul lui.

Niște mâini aspre îmi cuprinseseră umerii și vampirii mă săltară în picioare. Kristopher stătea în ușă cu o expresie de nepăsare pe chip.

– Haide, Sophia!

M-am uitat disperată când la tata, când la Archer. Nu, nu puteam să se termine așa. Astea nu puteau să fie ultimele clipe în care îi mai vedeam. Mai aveam încă atât de multe să le spun amândurora!

– O să am eu grijă de el, spuse Archer, îngenunchind lângă tata. Și o să am grijă și de tine când te întorci.

– Bine, am spus, umezindu-mi buzele pe care le simțeam brusc dureros de uscate. Ne vedem când mă întorc.

Am rostit cuvintele ca și cum ar fi fost o mantră sau un jurământ. Și am continuat să mi le repet în minte. „Când mă întorc, când mă întorc.“ Dacă tata putea supraviețui, atunci puteam și eu.

I-am îndepărtat pe vampiri.

– Pot să merg, am zis.

Chiar dacă genunchii îmi tremurau atât de tare încât era o minune că nu cădeam pe podea chiar în clipa aceea, m-am silit să mă îndrept spre Kristopher.

L-am urmat afară din celulă, ținându-mi spatele drept și fruntea sus.

Dar în clipa în care am ajuns la baza scării ce duceau către restul Abației Thorne, hotărârea mi se înmuie.

Stând acolo, așteptându-mă, era doamna Casnoff.

CAPITOLUL 39

Abia dacă m-am putut uita la ea atunci când îmi făcu semn s-o urmez. Niciodată nu fusesem cel mai mare fan al ei, dar avusesem încredere în ea. Nu mă puteam gândi decât la noaptea în care ea și Cal veniseră să mă salveze de Alice, la cum stătuse lângă patul meu și mă ținuse de mână. La cum îmi spusese că destinul meu era să slujesc Consiliul. Păcat că neglijase să menționeze că o să mă omoare dacă n-o să mă ridic la înălțimea așteptărilor.

Am urcat pe treptele șerpuitoare din piatră.

– Sophie, știu că te simți trădată.

– Trădată, enervată, îngrozită... de fapt, trec prin foarte multe emoții în momentul ăsta. Ea se opri, punându-și o mână pe brațul meu. Există niște motive foarte întemeiate pentru toate astea.

I-am aruncat mâna.

– Sora dumneavoastră deja a ținut discursul cu „răufăcătorul explică totul“. Nu-mi trebuie altul.

– Dar tocmai asta e, insistă femeia. Nu suntem răufăcători. Facem doar ceea ce e mai bine pentru toți Prodigium. Numărul nostru scade pe măsură ce facțiunile ca L'Occhio di Dio și familia Brannick se înmulțesc. Tu și tatăl tău ar fi trebuit să ne protejați și, totuși, amândoi păreți a prefera compania dușmanilor.

– Nu asta e... stați așa, ce vreți să spuneți cu „amândoi“?

De când era tata mare prieten cu Ochiul? Sau cu surorile Brannick, că tot veni vorba?

Ea clătină din cap și continuă să urce.

– Acum nu mai are importanță.

Ajunseserăm la capătul treptelor, însă tot la subsol ne aflam. Lungul coridor pe care m-am trezit nu avea ferestre. De-a lungul

zidurilor erau înșirate armuri, însă arătau diferit de cele pe care le mai văzusem în alte părți ale Abației. Dimensiunile păreau stranii și multe dintre ele erau înspăimântător de mari. Mă cuprinsese frica și, încă o dată, mi-am simțit magia bufnind jalnic și inutil în interiorul meu.

– Binevoiește a mă urma, spuse doamna Casnoff, dar până să facem trei pași, o voce strigă:

– Anastasia!

Era Elizabeth, alergând pe hol cu piciorușele ei de bunicuță și cu fusta lungă fluturându-i pe lângă corp.

Doamna Casnoff păru enervată.

– Ce e?

Bătrâna ajunsese lângă noi, gâfâind, cu obrajii rotunzi îmbujorați.

– Lara trebuie să discute cu tine numaidecât.

Încruntându-se, doamna Casnoff răspunse:

– O duc pe Sophie în camera pentru Deposedare. Spune-i că ajung în scurt timp.

– Nu!

Elizabeth scutură din cap.

– A zis să vii acum. Se uită la mine. E vorba de Nick.

Chiar și în întunericul aproape total al holului, am putut vedea sângele scurgându-se din obrajii doamnei Casnoff.

– E...

– E ca atunci, spuse Elizabeth. Cu părinții lui, dar de data asta...

Cuvintele femeii se topiră într-un suspin înăbușit. Își acoperi buzele cu mâna, apoi continuă:

– Of, Doamne, Anastasia, o luăm de la capăt!

Habar n-aveam despre ce vorbea, însă doamna Casnoff scuipea o vorbă pe care nu crezusem vreodată c-o voi auzi din gura ei.

– Vino cu noi, Sophie! Iar dacă faci vreo încercare să scapi, pe cuvânt că te omor cu mâna mea. E clar?

Am dat din cap prosteste, prea ușurată că nu eram dusă în camera pentru Deposedare încât să-mi mai fie frică. Le-am

urmat pe cele două de-a lungul coridorului. Capul îmi vâjâia. Dacă se întâmplase ceva rău, poate că toată lumea avea să fie îndeajuns de preocupată încât să pot născoci vreun plan de evadare, lăsând la o parte amenințările cu moartea ale doamnei Casnoff. Mai întâi, trebuia s-o găsesc pe Jenna. M-am speriat când mi-am dat seama că nu mă mai gândisem la ea în toată nebunia. Oare știa măcar ce se întâmplase? Sigur, dacă auzea despre partea cu Archer, era posibil să nu mai vrea să plece cu mine nicăieri. Am alungat gândul ăsta. Nu mă ajuta. Apoi mai era Cal. Trebuia să-l găsesc și să văd ce-i făcuseră, dacă îi făcuseră ceva. După aceea poate că el, eu și Jenna aveam să găsim o cale de a-i scoate pe Archer și pe tata din celulă, pentru ca mai apoi să fugim cu toții spre Itineris ca și cum am avea câinii iadului pe urmele noastre.

Ceea ce probabil avea să se întâmple.

În sfârșit, am ajuns în foaietul principal și, chiar și de acolo, auzeam țipetele ce veneau de la etaj.

În vreme ce Elizabeth și doamna Casnoff urcau în goană scările, eu m-am gândit s-o șterg în camera mea, sperând că Jenna și Cal se aflau în ale lor. Abia dacă făcusem un sfert de întoarcere într-acolo, când un fulger magic mă nimeri drept între omoplați, îngenunchindu-mă. Mă mai loviseră și altădată vrăji de atac – Alice o făcea ca parte din pregătirea noastră –, dar niciodată nu mă duruse atât de tare ca acum. Mă simțeam de parcă aș fi fost electrocutată și, în același timp, izbită în spate cu o bâtă.

Când am ridicat capul, am văzut-o pe doamna Casnoff stând pe palier, cu mâna încă întinsă către mine.

– Te-am avertizat, spuse ea. Acum treci aici sus.

Am făcut așa cum mi s-a cerut. Sinceră să fiu, nu știu dacă aș fi putut face altceva. Abia dacă mai reușeam să merg.

Restul Consiliului era adunat pe holul din fața biroului tatei. Câteva dintre ghivecele cu palmieri zăceau răsturnate, pământul negru se împrăștiase pe covor. Pe podea, am observat mici cioburi de sticlă și două pete întunecate. Lara și Roderick stăteau în mijlocul coridorului, strigând unul la altul.

– Ne-ai asigurat că n-o să se întâmple așa ceva. Ai jurat că ai control total asupra lui.

Lara își ținea pumnii încleștați pe lângă corp când ridică o privire furioasă spre Roderick.

– Am. Clar asta e un soi de rătăcire. Încă putem remedia situația.

– Nu, ți-pă Elizabeth, nu putem! Lara, a ucis aproape douăzeci de oameni în seara asta. *Douăzeci*, în doar câteva minute.

Am simțit cum stomacul mi se face ghem. Deci asta era urgența. Demonul lor de casă turbase. Am simțit o bucurie sălbatică și întunecată. Așa vă trebuie, mi-am zis eu. Asta pățiți dacă transformați copiii în monștri. Dar, amintindu-mi-l pe Nick, amintindu-mi cât de dulce se purta cu Daisy, cum zâmbetul lui îmi amintea de Archer, orice satisfacție pe care aș fi simțit-o se risipi numaidecât.

– Iar Ochiul știe că îl avem pe Cross, continuă Elizabeth pe un ton pițigăiat. Vin înspre Thorne. O, Doamne, o să fie ca atunci!

– Nu! se răsti Lara, cu o expresie maniacală pe chip. Nu și de data asta. O avem încă pe Daisy. Putem remedia situația.

Kristopher își făcu apariția pe sub arcada de marmură. Ochii albaștri îi scăpărau de furie.

– E prea târziu. Elizabeth are dreptate. Ei sunt pe drum, Lara. O simt. Știu că și tu simți.

Dar ea continuă să stea acolo. Din coc i se desprindeau șuvițe de păr blond-închis. Avea o uitătură sălbatică.

– Atunci n-au decât să vină. Anastasia, du-te și eliberează-o pe Daisy din celula ei.

Însă doamna Casnoff rămase pe loc.

– Dacă o asmuțim pe Daisy asupra lor... Lara, dacă n-o putem controla?

M-am simțit invizibilă stând acolo și urmărindu-i. Într-un fel ciudat, aproape că îmi părea rău pentru ei. Făcuseră un lucru stupid și periculos pentru că erau speriați, iar acum suportau consecința. Însă consecința aceea era un război ce avea să ucidă mulți Prodigium și, probabil, mulți oameni.

A fost o prostie, dar am făcut o ultimă încercare de a-mi aduna puterile. Nu știu ce aş fi făcut cu ele dacă ar fi funcţionat, însă nici de data asta nu se întâmplă nimic. Am avut doar senzaţia neajutorată că magia mea era chiar acolo, în apropiere, dar de neatins. Şi, totuşi, trebuia să existe o cale de a ajunge la ea. Dacă nu, atunci de ce se mai folosea Deposdarea? Poate că vraja de legare nu era permanentă.

În tăcerea care se lăsase, m-am uitat în jos la covor şi ceva strălucitor îmi atrase atenţia. Nişte cioburi de sticlă. Dar nu, obiectul care scânteia în lumină nu era sticlă. Era un lăntişor subţire din aur.

Din gât îmi ieşi un sunet înăbuşit, undeva între un hohot de plâns şi un strigăt, atunci când m-am lăsat în genunchi şi mi-am dat seama la ce mă uitam.

O piatră sângerie făcută bucăţi.

CAPITOLUL 40

– Unde e? am întrebat-o pe doamna Casnoff. Țsta e al Jennei.
Am ridicat lăntșorul.

– Ce i-ați făcut?

Tremuram, iar la ultimele cuvinte vocea mi s-a transformat într-un strigăt. Dacă distruseseră piatra sângerie a Jennei în timpul zilei, atunci ea murise. Mai rău decât atât, arsesse de vie, urlând. M-am gândit la premoniția pe care o avusesem, aceea că eu, Cal și Jenna nu aveam să ne mai întoarcem la Hecate împreună.

Mirosul de fum.

Degetele mi se strânseseră în jurul lăntșorului până când am ajuns să-mi îngrop unghiile în palmă. Lara mă privi cu dispreț și spuse:

– Era vremea să facem curat în casă din mai multe puncte de vedere.

Am scos un țipăt de furie și am sărit în picioare. Poate că nu-mi mai rămăsese nici o putere, însă asta nu avea să mă împiedice s-o ucid cu mâinile goale dacă îi făcuse rău Jennei. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă un bubuit puternic n-ar fi răsunat în toată casa chiar în clipa aceea. Dar imediat toate privirile se întoarseră dinspre mine, înspre arcada de marmură.

O altă bubuitură, apoi o alta și, în cele din urmă, oribilul, ascuțitul sunet al lemnului care se rupe.

Fără nici un cuvânt, Lara dispăru într-o ușoară adiere de vânt care îmi spunea că tocmai se teleportase. Probabil la celule, ca s-o elibereze pe Daisy. Doamna Casnoff tot murmură ceva iar și iar, într-o limbă pe care n-o înțelegeam, și, sub privirile mele, hainele de bunicuță ale lui Elizabeth se încrețiră și se unduiră

până când femeia fu acoperită cu blană cenușie, iar fața i se întinse într-un bot de animal. Ochelarii îi căzură, scoțând la iveală o pereche de ochi galbeni.

Cred că se așteptau ca cineva să intre pe sub arcadă, poate să propună începerea tratativelor sau ceva asemănător. Asta era ciudat – din cine știe ce motiv, ei credeau ca totul se va petrece într-o manieră formală, civilizată. Așa că fură luați prin surprindere când un pumnal argintiu zbură prin aer, nimerindu-l pe Kristopher drept în piept. Acesta căzu pe spate fără nici un sunet, cu ochii pironiți în gol.

Ceea ce se întâmplă în continuare seamănă cu un coșmar.

Vârcolacul care fusese Elizabeth începu să urle și se năpusti pe hol, către scări, cu doamna Casnoff și Roderick pe urmele ei. Eu am rămas pe loc, încremenită. Ce naiba era să fac în mijlocul unei uriașe bătliei magice fără nenorocita de magie?

De la parter nu auzeam decât țipete, urlete și zgomet de chestii sparte. Tata și Archer erau încă prizonieri în celula lor și numai Dumnezeu știa unde se afla Jenna. Ori Cal. Nu puteam rămâne acolo, așteptând să mă ajungă șerpește vreun fulger ucigaș. Iar dacă vreunul dintre Ochii de jos m-ar fi găsit, ceva îmi spunea că nu i-ar fi păsat că nu mai puteam face vrăji sau că eram îndrăgostită de unul dintre membrii lor.

Trebuia să fug și singura ieșire din sediul Consiliului era pe sub arcada de marmură și prin mijlocul unei lupte de proporții epice.

Am tras adânc aer în piept și am băgat lăntișorul Jennei în buzunar. Dacă voiam să aflu ce i se întâmplase, dacă voiam să-mi salvez tatăl și pe Archer, dacă voiam să-l găsesc pe Cal, atunci trebuia să ies de acolo vie, cu sau fără magie.

– Elodie, dacă ești prin zonă și îmi mai poți oferi vreun ajutor fantomatic, ar fi grozav, am zis cu voce tare.

O spuseseam pe jumătate în glumă, însă, cât ai clipi, ea plutea în fața mea, cu o expresie ușor iritată pe chip.

– Uau! am murmurat. Deci... ce ziceau despre faptul că ești legată de mine. E adevărat?

Ea își încrucișă brațele la piept și încuviință, uitându-se urât la mine.

– Bun. Păi, îmi pare rău. Dar îți promit că dacă mă ajuți de data asta, o să fac orice-ar fi nevoie ca să ne... ăăă... dezleg.

Ea mă măsură din priviri, apoi buzele i se mișcară. Nu am înțeles prea bine ce a zis, dar semăna cu: „Ai face bine“.

Apoi pluti către unul dintre portrete. Degetele i se mișcară pe marginile ramei, ca un fum și, după câteva clipe, aceasta se deschise, dezvăluind un pasaj. Îmi făcu semn cu capul spre el și pot să jur că părea mândră de sine.

– Mulțumesc! am spus, însă ea deja dispăruse.

Am șovăit în fața ușii până când de jos răsună un trosnet asurzitor. Habar n-aveam ce putea fi, dar părea că toată podeaua se despicase în două. Urmă o altă explozie de magie și chiar dacă nu-mi mai aveam puterile, tot știam despre ce era vorba. Lara o eliberase pe Daisy. Nu-mi dădeam seama ce făcuse, însă țipetele care urma să nu fură omenesci.

„Tata“, m-am gândit eu. „Archer. Jenna. Cal. Ieși ca să-i poți ajuta.“

Tunelul era îndeajuns de scund încât să fiu nevoită să mă cotoșez și, după ce am înaintat câțiva metri, coti astfel încât să nu mai pot vedea deschiderea dinspre sediul Consiliului. Asta însemna că se lăsase un întuneric-beznă. Instinctiv, am ridicat mâna ca să creez o sferă, dar apoi mi-am amintit că nu mai puteam s-o fac.

În timp ce mergeam, înaintând cât puteam de repede, auzeam încă sunetele bătăliei dezlănțuite în interiorul casei. Erau bufnituri înfundate, bubuituri ca de tunet, iar o dată mi se păru că aud țipete. Mi-am impus să merg în continuare, chiar dacă mă întrebam cu disperare ce se întâmpla în spatele meu. *Tata, Archer, Jenna, Cal*, îmi tot repetam. Nu-i poți ajuta dacă ești moartă.

Tavanul coborî și mai mult când tunelul o luă în sus și trebuia să mă las în genunchi și să mă târăsc tot restul drumului. În sfârșit, creștetul mi se lovi de ceva tare. Am pipăit cu degetele. O ușă.

Am împins-o, și un șuvoi de țărână și pietricele se prăvăli asupra mea. Vedeam tufișurile înalte care formau labirintul din grădină înălțându-se deasupra mea, deci se părea că mă târâsem afară chiar în spatele casei.

Ieșind din tunel, am mijit ochii. Lumina din exterior era atât de puternică încât, într-o clipă de dezorientare, am crezut că răsarise soarele. Dar nu, era întuneric atunci când traversasem în grabă casa împreună cu Elizabeth și doamna Casnoff. Cu siguranță nu trecuse îndeajuns de mult timp încât să se fi crăpat de ziuă. Iar lumina nu avea acea sclipire blândă, galbenă ca lămâia, specifică soarelui, ci strălucirea aspră, portocalie, a focului.

M-am ridicat în picioare și m-am întors cu fața către casă.

Ardea.

Sub ochii mei, limbi de foc ieșeau prin ferestrele de la etajele superioare, înfășurând clădirea. Patru mii de metri pătrați de acoperiș, ne spusese Lara în prima zi, iar acum părea că toate cele patru mii erau cuprinse de flăcări. Căldura îmi ardea pielea, iar fumul aproape că mă sufoca. Fum.

Ei bine, măcar acum știam.

Una dintre masivele uși din lemn de la intrarea principală se prăbuși din țâțâni. Casa în care Alice fusese transformată în demon. Locul în care tata își petrecuse toată viața. Sediul Consiliului.

Dispăruseră.

Iar tata și Archer se aflau încă în interior.

Voiam să îngenunchez chiar acolo în iarbă și să plâng în hohote, dar o mână mă prinse de braț. Am țipat, repezindu-mă cu toată puterea către oricine ar fi fost acela care mă înșălcase. Pentru prima dată mi-am dat seama cât de vulnerabilă eram fără magie. Loviturile mele erau slabe și ineficiente, iar puterile țipau în mine.

– Sophie, eu sunt. Eu sunt! striga persoana care mă ținea.
Cal.

– E în regulă, spunea el, trăgându-mă mai aproape. E în regulă.

M-am prăbușit la pieptul lui, prea slăbită de frică și de griji ca să mai pot plânge măcar.

– Unde ai fost?

– După ce am depus mărturie, Consiliul m-a trimis înapoi la Hecate. Dar eu... nu știu, pur și simplu am simțit că ceva nu era în regulă aici, așa că am folosit Itineris-ul ca să mă întorc. Ce naiba s-a petrecut? Întrebă Cal.

Am ridicat privirea spre el. Ochiul lui căprui reflectau infernul din fața noastră.

– Consiliul e de vină. Ei invocau demoni. Ei i-au creat pe Nick și Daisy, iar acum Nick a ucis o grămadă de oameni. L-au condamnat pe Archer la moarte și... Vocea mi se frânse într-un hohot de plâns. Din cauza asta L'Occhio di Dio atacă casa, iar Lara o folosește pe Daisy împotriva lor. Și-tata e încă acolo. Și Archer. Și i-au făcut ceva Jennei, dar nu știu ce, am încheiat tocmai când unul din numeroasele coșuri ale Abației se sfărâma într-un nor de flăcări și fum.

Sună ciudat, dar până când n-am rostit totul cu voce tare, nu mi-am dat seama de amploarea pierderilor pe care le suferisem. Gata cu magia. Jenna dispărută, poate moartă. Archer și tata captivi într-o clădire în flăcări.

– Bine, spuse el blând. Apoi, cu mai multă fermitate: Du-te la Itineris. Am utilizat lanțul ăla al lui Cross ca să ajung până la Hecate și înapoi, așa că e tot acolo. Folosește-l și pleacă de aici!

– Cum? am întrebat, încercând să mă adun. Nu mai am puteri.

Cal clătină din cap.

– Nu-ți trebuie. Itineris-ul are propria lui magie. N-are nevoie de a ta.

– Unde se presupune că ar trebui să mă duc? Habar n-am unde e mama.

Gâtul mi se strânse până în pragul durerii. Tata îmi spusese că urma s-o sune. Dacă era pe drum încoace? Dacă ajungea chiar în toiul evenimentelor?

– Ai fost la Hecate. E acolo?

Cal clătină din cap.

– Nu.

Din clădire se auzi o nouă bubuitură, iar ochii lui se îndreptară spre Thorne.

– Du-te la Itineris și spune-i că vrei să mergi la Aislinn Brannick. Ar trebui să fie suficient ca să ajungi acolo sau măcar pe aproape.

Și dacă mi-ar fi zis să mă cocoț pe moară și să zbor spre Narnia, tot nu știu dacă aș fi fost mai șocată.

– Ce? am strigat peste răgetul flăcărilor. De ce m-aș duce acolo?

– Pentru că acolo se află mama ta, răspunse el și mă privi mai adânc în ochi.

L-am înșfăcat de partea din față a bluzei

– O, Doamne, au luat-o prizonieră sau ce?

El scutură din cap.

– Nu, dar n-am timp să-ți explic. Ai doar încredere în mine. Ea n-o să-ți facă rău și e singurul loc sigur pentru tine la care mă pot gândi. O să văd ce reușesc să fac pentru tatăl tău. Și pentru Cross.

L-am prins de braț.

– Cal, asta-i sinucidere curată, am zis.

Dumnezeu știa că voiam ca tata și Archer să fie la adăpost, însă imaginea lui Cal întorcându-se în nebunia aia îmi făcea pieptul să se strângă de teamă.

El îmi desfăcu ușor mâna de pe brațul lui.

– Trebuie, spuse blând.

Dădu să plece, apoi se opri, ca și cum ar fi stat pe gânduri. Dar, în loc să se răzgândească și să se întoarcă la Itineris împreună cu mine, întinse mâinile, îmi cuprinse fața în palme și își lipi buzele de ale mele.

Am fost atât de uluită încât am înghețat pur și simplu, cu o mână în aer, lângă umărul lui Cal. Sărutul fu scurt – doar un pic prea lung ca să poată fi considerat cast –, însă, când ne-am despărțit, n-am fost în stare decât să mă zgâiesc la el, cu gura întredeschisă. Cal își trecu degetul mare peste buza mea de jos, trimițându-mi un suvoi de scânteii prin tot trupul.

– Rămas-bun, Sophie!

Apoi o luă la fugă spre Thorne, dispărând în casa cuprinsă de flăcări. Încă un nume pe care îl puteam adăuga listei mele cu pierderi.

Auzisem oameni spunând că, atunci când suferi mai multe traume, creierul pur și simplu se oprește, trece automat în modul de supraviețuire. Asta trebuie să mi se fi întâmplat și mie, pentru că m-am simțit ca și cum mi s-ar fi administrat o doză uriașă de anestezic pentru minte.

Am întors spatele Abației Thorne și am pornit-o spre moară. Nu în fugă, nu grăbit. Pur și simplu mergând. Punând, pe rând, un picior în fața celuiilalt. „Du-te la Aislinn Brannick!“ îmi spusese el. „Mama ta e acolo.“ Bine atunci. O să mă duc la Aislinn Brannick.

Odată ajunsă la moară, am găsit lanțul destul de repede. Zăcea la doar câțiva metri de sabia lui Archer. Într-adevăr, o lăsase acolo în noaptea aceea oribilă când începuse totul.

Degetele îmi erau la fel de amorțite ca și restul corpului când m-am aplecat și am ridicat-o, simțindu-i greutatea în mână. Aveam s-o iau cu mine, în caz că urma să-l mai revăd vreodată pe Archer.

Și chiar atunci, mă năpădi din nou acea senzație, acel straniu impuls psihic pe care îl simțisem de când părăsisem insula Graymalkin. Doar că de data asta nu eram cuprinsă de groază.

Ci de fericire. De speranță.

Urma să-l mai revăd. Nu vă pot spune de unde știam. Pur și simplu știam.

Magia mocnea în mine, inutilă, însă la locul ei, și am simțit cum amorțeala mă părăsește, lăsând loc unei hotărâri de fier. Dacă Archer putea să supraviețuiască nopții asteia, însemna că și tata și Cal puteau. Și Jenna, oriunde s-ar fi aflat.

Iar împreună poate că avem o șansă de a pune capăt războiului. Am strâns și mai tare sabia într-o mână, folosind-o pe cealaltă ca să-mi pun lanțul la gât.

– Aislinn Brannick, am murmurat. Oriunde ai fi, sper din suflet că prietenul meu Cal nu se înșală în privința ta.

Apoi am pășit pe ușă.